

รำลึกถึงความคิดของหลวงปู่ในอดีต

หลวงปู่ฤๅษีวัดท่าซุง (พระราชพรหมยานมหาเถระ)

รวบรวมโดย พล.ต.ท.นพ.สมศักดิ์ สืบสงวน

ธรรมะหลวงปู่

(ธรรมที่นำไปสู่ความหลุดพ้น เล่มที่ ๒)

รำลึกถึงความคิดของหลวงปู่ในอดีต

หลวงปู่ฤๅษีวัดท่าซุง (พระราชพรหมยานมหาเถระ)

รวบรวมโดย : พล.ต.ท.นพ.สมศักดิ์ สืบสงวน

สารบัญ

หลวงพ่อกับเหตุการณ์ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๗-๒๕๒๐

- ๐ ปกิณกะกรรม(ปกหน้าด้านใน)..... 6
- คำนำ : พิมพ์ครั้งที่ ๓ 8
- ๐ ปกิณกะกรรม (ก่อนหลังสารบัญ) 14
- ตอนที่ ๑ หลวงพ่อกับเหตุการณ์ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๗-๒๕๒๐
..... 16
- ๐ อายุขัยของหลวงพ่ोजริง ๆ มีเพียงแค่ ๒๗ ปี 16
- ๐ หลวงพ่อก่อนออกเยี่ยมตำรวจ ทหาร ที่อยู่ในเขต ผกค. ซึ่งกำลังมี
อิทธิพลอยู่..... 19
- ๐ อานุภาพของธงมหาพิชัยสงคราม 33
- ๐ สาเหตุที่ผกค.กำเริบ..... 43
- ๐ บุคคลตัวอย่าง คือ พระองค์เจ้าหญิงวิภาวดี รั้งสิต..... 45
- ๐ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับท่านหญิง..... 46
- ๐ ข้อพิจารณาเกี่ยวกับท่านหญิง 57
- ๐ บทสรุปส่งท้าย 65

ตอนที่ ๒ หลวงพ่อกับเหตุการณ์ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๗-๒๕๒๐

..... 70

◎ หลวงพ่อไม่ตาย แต่หมอตกลงใจเกือบตาย.....	71
◎ หลวงพ่อถูกทวดดาแบกขึ้นดอยตุง	75
◎ อีสานแดน ผ.ก.ค.....	80
◎ หลวงพ่อถูกพวก ผกค. ล้อม.....	81
◎ หลวงพ่ออยู่กลางดง ผกค.....	83
◎ หมู่บ้านที่ไม่มีคน.....	88
◎ ฮ.บินตอนกลางคืน	91
◎ ยึดที่อกเขาภูพานคืน	94

ตอน ๓ หลวงพ่อกับเหตุการณ์ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๓-๒๕๒๐

.....	102
◎ หลวงพ่อไปอินเดีย	102
◎ ข้อพิจารณาและวิจารณ์.....	118
◎ เห็นพระภายนอกกับการเห็นพระภายในได้บุญต่างกันมาก.....	132

ตอนที่ ๔ หลวงพ่อกับเหตุการณ์ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๓-๒๕๒๐

.....	137
◎ ทำไมหลวงพ่อก็มีตำรวจ-ทหารอยู่ด้วย.....	137
◎ สิ่งที่มีค่ามากที่สุด คือ พระธรรม	139
◎ โลกไม่เที่ยง-ขั้น ๕ ไม่เที่ยง	144

◎ ไม่มีใครเอาสมบัติของโลกไปได้.....	148
◎ ไม่มีใครเป็นใหญ่ได้ในโลก เพราะมีความตายเป็นที่สุด.....	152
◎ โลกพร่องอยู่เป็นนิจเพราะตกเป็นทาสของตัณหา	155
◎ จงหาตัวธรรมดาในธรรมดาให้พบ.....	159
◎ คำตอบพร้อมเหตุผลและข้อเท็จจริงที่ว่า “ทำไมหลวงพ่ोजึงต้องมีตำราจทหารอยู่ด้วย”	162
◎ เนื่องในงานสมโภชสมณศักดิ์ พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยาน.....	183
◎ พิธีสะเดาะเคราะห์.....	186
◎ นางมาตีกมาตา.....	193
◎ วิธีแก้ปากเสีย.....	202
◎ คีลและปัญญา เท่านั้นเป็นเลิศในโลก.....	205
◎ เรื่องโจร ๕๐๐	207
◎ เรื่องพระนางสามาวดีและคณะ ๕๐๐	208
◎ “แล้วตถาคตบัญญัติคีลเพื่อใคร”	212
◎ คีลและเรื่องเกี่ยวกับคีล.....	213
◎ รำลึกถึงหลวงปู่บุดดา ถาวโร พระอริยเจ้าผู้ไม่เกิด-ไม่ตายตลอดกาล	222

- ๑ เรื่องแรก คือ “เหม็นภายนอกกับเหม็นภายใน” 226
- ๑ เรื่องที่ ๒ “การวางเฉย หรืออุเบกขา หรือการปล่อยวาง” .. 228
- ๑ เรื่องที่ ๓ “กายสังขารเคลื่อนได้ แต่จิตสังขารอย่าเคลื่อน” 229
- ๑ เรื่องที่ ๔ “อย่าเอาอดีตมาเป็นปัจจุบันให้อยู่ในธรรมปัจจุบัน”
..... 232
- ๑ เรื่องที่ ๕ “กายป่วย แต่จิตไม่ป่วย และเรื่องการกินอาหาร” 234
- ๑ เรื่องที่ ๖ “ธรรมพอดีของหลวงปู่บุดดา” 237
- ๑ เรื่องที่ ๗ “หลวงปู่แสดงธรรมเจี๊ยบๆ ให้หมดดู” 238
- ๑ นรกขุมที่ ๕ (โลกันตมหานรก) 244
- ๑ สาเหตุที่ต้องลงนรกมี ๒ ข้อ คือสงสัยกับยินดีด้วย 247
- ๑ วิธีป้องกันไม่ให้ตกนรกขุมที่ ๕ (โลกันตมหานรก) 255
- ๑ ปกิณกะธรรม (ก่อนปกหลัง) 256
- ๑ ปกิณกะธรรม(ปกหลังด้านใน) 257

๐ ปกิณกะธรรม(ปกหน้าด้านใน)

๑. การมีงานที่วัดจริงๆ แล้ว ก็เหมือนการรวมญาติ
ทางธรรมกันดีๆ นี่เอง ทุกคนมีพ่อคือพระพุทธเจ้าเป็นที่รวม
ใจ ตั้งจุดหมายปลายทางคือมีพระนิพพานเป็นที่ไป มีท่าน
ฤาษีเป็นตัวอย่างหลักของการปฏิบัติให้เข้าถึง

๒. กรรมใดที่เป็นอกุศลทำจิตให้เศร้าหมอง ของง
พยายามละให้ออกจากจิต

๓. พิจารณาภาวะที่มีต่อขั้น ๕ เข้าไว้ ดูความไม่เที่ยง
ของมันเข้าไว้ จักทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในร่างกายนี้อย่าง
จริงคั่งเสียที่

๔. จงอย่าไปจองเวรกับใคร รีบตัดกรรมเสียให้ได้ ไม่
ต้องสนใจกรรมของผู้อื่นให้เสียเวลา หันมาสนใจมรรคผลที่
จักปฏิบัติตัดกิเลสส่วนตนดีกว่า

๕. การทำงานให้แก่พระพุทธศาสนาเพื่อความหลุด
พ้น จักต้องมีมารเข้ามาขัดขวางผลบุญเป็นธรรมดา จงแผ่
เมตตาตรงพรหมวิหาร ๕ ให้ครบ อุทิศส่วนกุศลให้แก่เจ้า
กรรมนายजरเหล่านี้ออกไป แล้วจิตจักเยือกเย็นไม่ผูกโกรธ
จงอย่าประมาทระวังเข้าไว้ แต่จงอย่างระวาง จิตจักมีกังวล

๖. อารมณ์กระทบนั้นแหละเป็นของดี เพราะจักได้

ทราบกระแสของจิตตนเองว่า กระทบแล้วหวั่นไหวตามไป
หรือไม่ สอบได้หรือสอบตก

๗. คนหลงร่างกาย เพราะไม่รู้จักสันตติของร่างกาย
การมีร่างกายทำให้ต้องมีกิจการงานทำไป ไม่มีวันสิ้นสุด
ทุกอย่างมันเป็นสันตติ

๘. วัตถุประสงค์ของการปลดปล่อยร่างกายอยู่ตลอดเวลา
นั่นแหละคือการปฏิบัติพระกรรมฐาน

๙. การปฏิบัติไม่ต้องเลือกเวลา ไม่ต้องเลือกสถานที่
จิตอยู่ที่ไหน ไม่ทิ้งอารมณ์ที่นั่น นี่แหละคือพระกรรมฐาน

๑๐. การกำหนดรู้อารมณ์ของจิตอยู่เสมอๆ นี่แหละคือ
การปฏิบัติพระกรรมฐาน

๑๑. การรู้อารมณ์คนอื่น พันทุกข์ไม่ได้ การรู้อารมณ์
ตนเองพันทุกข์ได้

๑๒. อารมณ์จิตนี้แหละ คือตัวรู้สึกถึงความสุข หรือ
ความทุกข์ไม่ใช่ที่ร่างกาย

คำนำ : พิมพ์ครั้งที่ ๓

ผมได้รับข่าวว่า หนังสือรำลึกถึงความดีของหลวง

พ่อในอดีต (หลวงพ่อถาษี วัดท่าซุง หรือ พระราชพรหม
ยานมหาเถระ) ได้กระจายออกไปตามห้องสมุดของ
โรงเรียนต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในเขตของวัด จำนวนแค่ ๑-
๒ เล่ม แต่มีผู้สนใจอ่านกันมาก ทำให้มีการแย่งกันอ่าน บาง
แห่งก็เอาไว้ครอบครองเลยก็มี เพราะอ่านแล้วอยาก เก็บไว้
เป็นสมบัติของตนเอง ปัญหาที่แก้ได้ไม่ยาก ผมและคณะซึ่ง
เป็นศิษย์ของหลวงพ่อท่าน มีกำลังพอที่จะบริจาคเงินเป็น
ธรรมทานซึ่งชนะทานทั้งปวง ช่วยกันพิมพ์หนังสือเล่มนี้
ไปจนกว่าผมจะตาย สิ่งหนึ่งที่ผมวิตกมากที่สุดคือ แม้แต่วัดท่า
ซุง จ.อุทัยธานีเอง แค่เวลา ๑๕-๑๖ ปี ที่ชั้น ๕ หรือร่างกาย
ท่านจากไป ผมถามคนที่ไปวัด ปรากฏว่าส่วนใหญ่ไม่รู้จัก
หลวงพ่อท่านแล้ว ทำไมตัวอนิจจังจึงเร็วอย่างนี้หนอ การ
หนังสือพิมพ์ครั้งที่ ๓ นี้ ผมปรับปรุงใหม่ ดังนี้

๑. สารบัญ จะบอกรายละเอียด ถึงเรื่องที่ควรสนใจไว้
ละเอียดขึ้นกว่าเดิมมาก

๒. จุดใดที่ควรรู้ ควรจำ เพราะเป็นพระธรรมซึ่งมีค่า

สูงที่สุดในโลก ผมก็ให้พิมพ์เป็นตัวใหญ่ ๆ เพื่อเน้นให้เห็นความสำคัญ

๓. มีคำผิดบางตัว หรือบางตัวตกหล่นไป ก็แก้ไขให้ถูกต้อง

๔. หนังสือธรรมทานที่เขาแจกกัน ตอนท้ายเล่มจะมีรายชื่อผู้บริจาคยาวหลายหน้า บางแห่งมียาวตั้งครึ่งก่อนเล่มแต่ของผมและคณะไม่มีเลย (นับตั้งแต่เล่มนี้เป็นต้นไป)

๕. ๕๕% จะมีรายชื่อผู้บริจาคเงิน ส่วนผมและคณะล้วนมีจุดประสงค์เหมือนกัน คือ ทำบุญ ทำทาน ก็เพื่อพระนิพพานจุดเดียว เพราะเชื่อฟังคำสั่งสอนของสมเด็จพระองค์ปฐม ที่ทรงพระเมตตามาสอนเรื่องการให้ทานแล้ว ควรปฏิบัติอย่างไรจึงจะได้บุญกุศลสูงที่สุด ทรงตรัสสอนให้หลักไว้ ๓ ข้อ ดังนี้

ก) ให้ทานแล้ว จงอย่ามีอารมณ์เสียดายในทานนั้นๆ

ข) ให้ทานแล้ว ต้องไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ ทั้งสิ้น แม้แต่คำว่าขอบใจ

ค) ห้ามไม่ให้อธิษฐานขอสิ่งใดทั้งสิ้น ให้

อธิษฐานขอได้อย่างเดียว คือ ขอให้พ้นทุกข์ในชาติปัจจุบันนี้ (ทรงหมายถึงทำเพื่อมุ่งไปพระนิพพานจุดเดียว)

ผมขออนุญาตวิจารณ์ว่า อุบายของพระองค์ ก็คือ ให้ตัดวิชาเลย หรือจะเรียกว่า อุปสมานุสสติ ก็ได้ คือ ทำบุญทำทาน เพื่อละปล่อยวางทุกสิ่งใน ๓ โลก คือ ให้พ้นจากการเกิด การตายในมนุษย์โลก เทวโลก และพรหมโลก ซึ่งยังไม่เที่ยง เมื่อพ้นจาก ๓ โลกนี้ได้ จุดที่จะไปคือแดนพระนิพพานเท่านั้น

๖. ผมขอเน้นอีกครั้งว่า ผมละคณะพิมพ์หนังสือแจกเป็นธรรมทาน โดยไม่เคยบอกบุญเรียไรใครเลยแม้แต่ครั้งเดียว ทุกคนท่านบริจาคเงินด้วยความสมัครใจทั้งสิ้น เพราะเชื่อมั่นในพระธรรมคำสั่งสอนของสมเด็จพระองค์ปฐม ที่ทรงแนะนำ มีความสำคัญ ว่า “เราจะทำอะไรก็ตาม จุดหมายของเรามีจุดเดียว คือ ทำเพื่อพ้นทุกข์ในชาติปัจจุบันนี้ (นิพพาน) เท่านั้น เพราะพวกเขาไม่ต้องการอยากเกิดแล้วตายกันอีกต่อไป”

หนังสือเล่มนี้เป็นการรวบรวมความดีของหลวงพ่อกุญ

ฤๅษี (เจ้าคุณพระราชพรหมยานมหาเถระ) ในอดีตสมัยที่
ท่านยังเป็นพระมหาวิระ ถาวโรอยู่ในตอนนั้นประเทศชาติ
กำลังวิกฤตจากภัย ผกค. (ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์) ซึ่งมีอยู่
เกือบทุกจังหวัดตามชายแดนทั่วประเทศ ในระหว่างปี พ.ศ.
๒๕๑๗-๒๕๒๐ หลวงพ่อท่านทราบดีถึงภัยอันใหญ่ยิ่งนี้
ท่านจึงได้นำคณะศิษย์ของท่าน พร้อมของใช้ที่จำเป็นให้แก่
ตำรวจ-ทหาร ซึ่งเสียสละชีวิตและเลือดเนื้อเพื่อปกป้อง
ชาติ-ศาสนา-พระมหากษัตริย์และปวงชนชาวไทยโดยไม่
หวังผลตอบแทนใด ๆ ทั้งสิ้นเกือบตลอดทั้งปี เป็นเวลา
ติดต่อกันประมาณ ๔ ปีเป็นครั้งแรก ต่อมาพระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัวทรงทราบ จึงจัดหน่วยงานของพระองค์ เข้า
ร่วมไปกับคณะของหลวงพ่อก โดยมี พระองค์เจ้าหญิงวิภาวดี
รังสิต (ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อกุญ) เป็นหัวหน้า ให้
ร่วมกันปฏิบัติงานเป็นคณะเดียวตลอดมา

ในปัจจุบันนี้หลวงพ่อกุญ, หลวงปู่ครูบาธรรมชัย ซึ่ง
ร่วมไปด้วยทุกครั้งไม่เคยขาด และ ท่านหญิงวิภาวดี รังสิต
ต่างก็จากพวกเราไปหมดแล้ว ประชาชนคนไทยส่วนใหญ่
ยังไม่ทราบความดีของท่าน หรือที่ทราบแต่ก็ยังไม่ทราบ

รายละเอียด และกำลังจะลืมความดีของท่านไปตามกาล

เวลา ข้าพเจ้าในฐานะที่ติดตามร่วมทำงานใหญ่นี้เกือบทุก

ครั้งอย่างใกล้ชิด ยังมีชีวิตอยู่ให้เห็นได้สัมผัสด้วยตนเอง

ตลอดมา มิใช่คนอื่นนำมาบอกเล่าให้ฟังแล้วนำมาเขียน

เรื่องที่เขียนจึงเป็นเรื่องจริงทั้งสิ้น ขณะนี้ข้าพเจ้าเองนั้นอายุ

ก็มากแล้ว หากตายไปอีก ๑ คน เรื่องเหล่านี้ก็คงจะตายตาม

ไปด้วย ตามกฎกรรมคาของโลกล (ไตรลักษณ์) จึงได้

รวบรวมเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอดีตระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๘-

๒๕๒๐ มารวมเป็นเล่ม เพื่อจะได้บันทึกตาสืบต่อไป

ธรรมดา

หลวงพ่อกำลังจะลืมความดีส่วนตัว เสี่ยงภัยอันตราย

ต่อชีวิตเป็นอย่างมาก เพราะฝ่ายตรงข้ามใช้ทุกวิถีทางที่จะ

เก็บท่านให้ได้ โดยการจ้างคนมาฆ่าท่านด้วยวิธีการต่างๆ

ด้วยเงินค่าจ้างสูงมาก เช่น จ้างคนให้มาบวชเป็นพระในวัด

ท่าซุงเพื่อถือโอกาสทำร้ายท่าน จ้างมือปืนเข้ามายิงท่านใน

วัด จ้างคนมาดักยิงท่าน จ้างมือปืนเข้ามายิงท่านในวัด จ้าง

คนมาดักยิงท่านระหว่างเดินทางในช่วง กทม. กับอุทัยธานี

ดักยิงระหว่างเดินทางเข้าป่าในเขตพื้นที่ของเขา เป็นต้น ซึ่ง

ท่านก็รู้แต่ท่านก็ไม่เคยกลัวพวกนี้ ขอให้ท่านติดตามดู

รายละเอียดในหนังสือเล่มนี้เองก็แล้วกัน

หนังสือเล่มนี้สำเร็จลงได้โดยบรรดาลูกศิษย์ของท่าน
ที่ทราบจุดประสงค์ของข้าพเจ้า ต่างก็รวบรวมปัจจัยมาก
บ้างน้อยบ้างตามกำลังของตน จัดพิมพ์รวมเป็นเล่มเพื่อแจก
เป็นธรรมทาน เพื่อบูชาความดีของท่านและถวายบุญกุศล
ทั้งหมดอันพึงมีจามหนังสือเล่มนี้แด่หลวงพ่อก่อน โดยไม่
หวังผลตอบแทนใดๆ ทั้งสิ้น (จึงไม่มีผู้ร่วมทำบุญ) นอกจาก
ขอพันทุกข์ภายในชาตินี้เท่านั้น เพื่อจะได้ไปอยู่กับ
พระพุทธเจ้าและหลวงพ่อดีอย่างถาวรบนพระนิพพาน

พล.ต.ท. น.พ. สมศักดิ์ สืบสงวน ผู้รวบรวม

๒๘ กันยายน ๒๕๕๑

๑ ปกิณกะกรรม (ก่อนหลังสารบัญ)

✦ อย่าเข้าใกล้ หรือข้องแวะกับความชั่วเลวของใคร ซึ่งไม่ต่างกับเอาใบตอง ไปห่อสุนัขเนาขึ้นชื่อว่าสุนัขเนา ใครๆเขาก็ไม่อยากเข้าใกล้

✦ เมื่อเข้าใจกฎของกรรม ก็จักเมตตา กรุณา รัก และสงสารจิตของเรา ที่โง่มานาน ที่ชอบทำร้ายจิตตัวเอง

✦ ตำนานกรรมเข้าเมื่อใด อุปทานจะเกิดขึ้นเมื่อนั้น อคติ ๔ เกิดเป็นการไม่เคารพกฎของกรรม ไม่เคารพอริยสัง

✦ หากอยากเป็นคนฉลาด ก็จงอย่าทิ้งอริยสังหรือกฎของกรรม อย่ามองใครว่าผิดหรือถูก อย่ามองใครว่าชั่วหรือดี จงมองให้ทะลุถึงกฎของกรรมทั้ง ๓ กรรมใดใครก่อ ผลแห่งกรรมนั้นย่อมตกอยู่แก่บุคคลนั้น

✦ บุคคลผู้ยังเกาะติดร่างกายต่างก็เป็นผู้นำสงสาร เพราะมีอารมณ์หลงวนอยู่ในความทุกข์

✦ อย่าให้อารมณ์มันหลอกเรา คนอื่นหลอกเราไม่ร้ายแรงเท่ากับ อารมณ์จิตของเราหลอกเราเอง

✦ อานิสงส์ของอานาปานุสสติ หรือนิพพานสมบัติ

✦ พระจะสงเคราะห์เราได้ ต่อเมื่อเราระวังอารมณ์ฟังชาน
ได้ก่อน ด้วยอานาปานุสสติ คำภาวนา จิตจับภาพพระ

✦ การกำหนดรู้อารมณ์ของจิตอยู่เสมอๆ นี้แหละคือการ
ปฏิบัติพระกรรมฐาน

✦ การรู้อารมณ์คนอื่นพันทุกข์ไม่ได้ การรู้อารมณ์ตนเอง
พันทุกข์ได้

✦ โลกทั้งโลกไม่มีอะไรสุขมีแต่ทุกข์ นี่คืออริยสัจ

ตอนที่ ๑ หลวงพ่อกับเหตุการณ์ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๗-

๒๕๒๐

๐ อายุขัยของหลวงพ่ोजริง ๆ มีเพียงแค่ ๒๗ ปี

ในปัจจุบันนี้พระเดชพระคุณหลวงพ่อ “พระราชพรหมยาน” มีอายุมากแล้วและสุขภาพของท่านก็ไม่ค่อยดีอย่างที่ท่านได้แสดงธรรมให้พวกเราเห็นบ่อยๆ เรื่องมรณานุสติ การแสดงธรรมของท่านมีหลายครั้งที่ทำให้พวกเราตกใจ จนต้องปล่อยน้ำตาออกมากันก็หลายหน แต่ก็โดยธรรมอีกนั่นแหละ หากยังไม่ถึงวาระที่จะต้องดับขันธ (ตาย) แล้ว แม้จะมีอาการหนักขนาดไหน มีทุกขเวทนาปานใด ก็ยังตายไม่ได้ ร่างกายยังจะต้องอยู่เพื่อทำหน้าที่ของท่านให้หมดก่อน แต่เมื่อถึงวาระแล้ว ก็ไม่มีอะไรมาห้ามร่างกายท่านได้อีก (หมดหน้าที่ของท่าน) ที่ผมเขียนอย่างนี้ก็เพราะว่าอายุขัยของหลวงพ่ोजริง ๆ มีเพียงแค่ ๒๗ ปี และไม่ยอมต่ออายุ ทั้งๆที่หลวงปู่ปานท่านเตือนเพื่อจะต่ออายุให้ท่านก็ไม่เอา แต่ในที่สุดก็เสียท่าหลวงปู่ โดยหลวงปู่ให้ยกปลาไปปล่อยที่แม่น้ำ เพราะหลวงปู่แก่แล้วยกไม่ไหว นั่นแหละจึงได้มีอายุยืนยาวต่อมาอีกระยะหนึ่ง หลังจากนั้นองค์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ก็เมตตาต่อให้อีก เพราะงานที่พระองค์

มอบหมายให้ทำยังไม่เสร็จ และต่อมาเรื่อย ๆ จนหลวง
พ่อท่านไม่สนใจว่าร่างกายมันจะพังเมื่อใด คือ เมื่อใดก็เมื่อ
นั้น เพราะท่านพร้อมตายอยู่แล้วทุกขณะจิต และท่านก็
เตือนพวกเราไม่ให้ประมาทในความตาย ให้คิดถึงความตาย
ไว้ทุกวัน อย่างน้อยวันละ ๒ หน คือ ตอนตื่นนอนกับตอน
ก่อนจะนอนกลางคืน ส่วนผู้ใดจะนึกถึงความตายมากกว่านี้
ก็เป็นความดีของผู้นั้น ท่านให้อุบายในการปฏิบัติหลาย ๆ
อย่าง ตั้งแต่สภาพจิตหรือสภาวะจิตของผู้รับฟังในขณะนั้น
จะพร้อมรับได้แค่ไหนและอย่างไร

สำหรับส่วนตัวผมประทับใจในอุบายที่ท่านสอน มี
ความโดยย่อว่าให้รู้ลมหายใจเข้าและออกไว้ตลอดเวลาใน
ทุกอิริยาบถ เพราะผู้ใดรู้ลมหายใจเข้าและออกอยู่เสมอ
เท่ากับผู้นั้นเป็นผู้ไม่ประมาทในความตาย ถ้าเราหายใจเข้า
แล้วหายใจออกไม่ได้ เราก็ตาย หรือถ้าเราหายใจออกแล้ว
หายใจเข้าไม่ได้ เราก็ตายเช่นกัน ความตายอยู่แค่จมูก ลม
หายใจจึงเป็นเครื่องชี้บอก ความตายแก่เราได้ตลอดเวลา
เหตุผล

๑. ทางแพทย์ หากเราหยุดหายใจแค่ประมาณ ๒ นาที
เราก็ตาย

๒. ทางธรรม พระองค์ตรัสไว้เกี่ยวกับอาหารของ

การมี ๒ อย่าง คือ กวฬิงกรอาหาร (อาหารที่บริโภคนทางปาก) กับ ผัสสาหาร (อาหารคือลมหายใจ บริโภคนทางจมูก) ทั้ง ๒ อย่างต่างเกี่ยวเนื่องกันและกัน อาศัยซึ่งกันและกันอย่างใกล้ชิด ผมขอสรุปว่า

๑. รู้ลม ก็เท่ากับรู้ความตาย ก็เท่ากับผู้ไม่ประมาทในธรรม หรือเป็นผู้มีสติ

๒. รู้ลม ก็คือ อานาปานัสสติกรรมฐาน อันเป็นกรรมฐานใหญ่ที่สุดซึ่งครอบคลุมกรรมฐานอื่น ๆ ไว้ทั้งหมด กรรมฐานทุกกอง ต้องเริ่มจากกองนี้ก่อนทั้งสิ้น

๓. รู้ลม เท่ากับปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าเกือบทั้งหมด เพราะในการปฏิบัติ พระองค์ได้สรุปคำสอนของพระองค์ ๘๔,๐๐๐ บท ให้เหลือประโยคเดียวคือ “จงอย่าประมาท” (หรือจงมีสติอยู่ตลอดเวลา พระอรหันต์ท่านจึงมีสติ, สัมปชัญญะสมบูรณ์ คือ เป็นผู้ไม่ประมาทแล้วนั่นเอง)

๔. การรู้ลมหรืออานาปานัสสตินี้ มีประโยชน์สุดประมาณ โปรดดูคำสอนของหลวงพ่อกัน ซึ่งสอนอย่าง

ละเอียดหลายครั้งหลายหน และทุกครั้งที่ท่านสอนวิธี

ปฏิบัติกรรมฐาน ก็ให้เริ่มจาก อานาปานัสสติทั้งสิ้น (โปรด
ทบทวนเอาเอง)

๐ หลวงพ่อออกเยี่ยมตำรวจ ทหาร ที่อยู่ในเขต ผกค. ซึ่ง
กำลังมีอิทธิพลอยู่

ผมในฐานะที่เป็นแพทย์ประจำตัวของท่านในอดีต
ตั้งแต่ปลายปี พ.ศ. ๒๕๑๕ - ๒๕๒๑ หลังจากนั้นมาก็มี
แพทย์รุ่นน้องเข้ามาช่วยรับภาระและหน้าที่แทนผม
ตามลำดับ ผมก็ค่อย ๆ ผ่อนคลายภาระและหน้าที่ลง จนใน
ปัจจุบันเกือบจะเรียกได้ว่าไม่ได้เข้าไป ก้าวกายหน้าที่ใน
การรักษาเลย เป็นเพียงแค่ที่ปรึกษาเท่านั้น

ในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๒๐ เป็นปีที่ประเทศ
ไทย ถูกแทรกแซง โดยพวกผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ในทุก
รูปแบบ จนพวกเราเกือบจะเสียท่าเขา หากด้วยบุญบารมี
ขององค์สมเด็จพระท่าน ช่วยสงเคราะห์ให้ประเทศไทยคงอยู่
เพื่อประกาศพระศาสนาของพระองค์ต่อไปจนครบ ๕,๐๐๐
ปี พวกคนไทยจึงรวมตัวต่อต้าน จนพวกเหล่าร้ายต้องแพ้
ภัยตนเองไปในที่สุด

ในความรู้สึกส่วนตัวผมมีความเห็นว่า ในขณะนั้น

มีข้าราชการบางส่วนที่มีจิตใจเลวร้ายข่มเหงราษฎร ซึ่งเป็นจุดอ่อนให้ฝ่ายตรงข้ามโจมตีอย่างหนัก ข่าวดูในด้านร้าย ๆ มากมาย ข้าราชการที่ออกหน่วยตามชนบทล้วนมีค่าหัวทั้งสิ้น รวมทั้งตัวผมเองก็มี

ในระยะนี้ องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระบรมราชินีนาถ ต้องออกแสดงเอง ต้องเสี่ยงต่อความตาย ทนต่ออุปสรรคและความยากลำบาก นานาประการและทนต่อข่าวลือในทางลบ (คำนิินทา, บัตรสนเท่ห์) ทรงออกเยี่ยมประชาชนอย่างใกล้ชิด ชนิดที่ข้าราชการในท้องถิ่นนั้นไม่กล้าทำหรือไม่เคยทำมาก่อนเลย ผลก็คือขวัญและกำลังใจของประชาชนกลับมาใหม่ โดยเฉพาะขวัญของต.ช.ด. (ตำรวจ ตระเวนชายแดน) เพราะเจ้าหน้าที่กลัวตายเหมือนกัน ไม่ค่อยกล้าออกไปเยี่ยมบ่อยนัก หรือลืมไปเลย แต่ตรงข้าม พระองค์ทรงเสด็จไปเอง ไม่กลัวภัยอันตราย แม้จะมีผู้ตัดทานไว้ก็ไม่ยอม การที่ทรงเสด็จเยี่ยม ต.ช.ด. อย่างใกล้ชิด จึงทำให้ขวัญของ ต.ช.ด. กลับมาเป็นปกติ

ในส่วนของหลวงพ่อก็มีบทบาทช่วย

ประเทศชาติอยู่มากมาย เสี่ยงต่อความตาย อดทนต่อความ
ยากลำบากในการเดินทางในการจัดหาของกินของใช้และ
วัตถุมงคล ไปแจกแก่บรรดาตำรวจทหารที่ยอมสละร่างกาย
ชีวิตเลือดเนื้อ เพื่อปกป้องประเทศชาติ รวมทั้งประชาชน
ชาวไทยทุก ๆ คนให้พ้นจากศัตรู หลวงพ่อก็คงกล่าวกับ
ตำรวจทหารอย่าง ซาบซึ้งใจจริง ๆ ผมเองฟังแล้วยังขนลุก
ด้วยปีติทุกครั้ง ผมยังจำคำกล่าวของท่านได้ มีใจความดังนี้

“ที่อาตมาพาคณะมาเยี่ยมพวกท่านถึงที่อยู่ของท่านนี้
มิใช่มาในฐานะของผู้มีพระคุณ แต่มาในฐานะของผู้มา
ขอบคุณ ต่อพวกท่าน เพราะของต่าง ๆ ที่นำมามอบให้กับ
พวกท่านวันนี้มันมีค่าเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เมื่อเปรียบเทียบกับ
บุญคุณของพวกท่าน ที่ได้ยอมเสียสละร่างกายและชีวิต
ซึ่งเป็นสิ่งที่ท่านหวงแหนและรักที่สุด แม้ใครจะมาขอซื้อ
ด้วยราคาก็แสนกล้านบาท พวกท่านก็ไม่ยอมขายให้ แต่พวก
ท่านกลับยอมสละให้เปล่า ๆ เพื่อปกป้องชาติ ศาสนา
พระมหากษัตริย์ และปวงชนชาวไทยเหล่านั้น ที่สำคัญถึง
บุญคุณของพวกท่าน เห็นความเสียสละและความดีของ
พวกท่าน จึงได้รวบรวมสิ่งของที่จำเป็นเหล่านี้มามอบ

ให้กับพวกท่าน ในฐานะผู้มาขอบคุณในความดีของพวกเขา

ท่าน และเมื่อกลับไปก็จะไปแจ้งความดี ความเสียสละของพวกท่านแก่ประชาชนคนไทยที่ไม่ได้มีโอกาสมาเห็นความเสียสละของพวกท่าน และจะได้หาโอกาสตอบแทนพระคุณของพวกท่านต่อไป”

ความจริงหลวงพ่อกับท่านพูดไปเพราะและดีกว่าที่ผมเขียนนี้มากนัก แต่ผมมันไม่เอาไหน สัญญามันเป็นอนิจจา อะไรดี ๆ มักจะลืม อะไรที่ไม่ดีมักจะจำได้แม่น ไม่ยอมลืม หากปล่อย ไปนานกว่านี้ก็อาจไม่มีอะไรเหลือ ผลงานแห่งความเมตตาของหลวงพ่อกับท่านก็คงไม่มีใครรู้เห็น เพราะผู้ที่ได้ไปเห็นกับตา และได้ยินด้วยหูของตนเอง ซึ่งผมจะใช้อ้างเป็นพยาน ท่านก็ค่อย ๆ หนีผมไปนิพพานที่ละท่าน เช่น ท่านหญิงวิภาวดีรังสิต, ท่านอ้อย หรือพี่อ้อย แม่งานใหญ่ของหลวงพ่อดีฝ่ายฆราวาส, ท่านเจ้าอากาศสาย และหลวงปู่ครูบาธรรมชัย เป็นต้น

สำหรับหลวงปู่ครูบาธรรมชัยนี้ ท่านใกล้ชิดกับหลวงพ่อกับมาก ชนิดถึงไหนถึงกัน ในการออกหน่วยเยี่ยมตำรวจทหารเรามีเวลาจำกัดมาก เพราะส่วนใหญ่ผู้ที่ไปเป็น

ข้าราชการหรืองานประจำ ท่านจึงจัดให้ออกหน่วยเกือบ

ทุกเสาร์-อาทิตย์ โดยออกเดินทางตอนกลางคืนของวันศุกร์ ถึงจังหวัดที่จะออกเยี่ยมตอนเช้าวันเสาร์ ให้เวลากินข้าว-ล้างหน้าแค่ ๒๐-๓๐ นาที ก็เดินทางต่อ เย็นกลับมาพักตามวัดบางครั้ง เช่นที่ จ.เพชรบูรณ์ ต้องพักตามค่ายลูกเสือนอกเมือง เช้าวันอาทิตย์ก็ทำงานต่อ กลางคืนวันอาทิตย์เดินทางกลับ กะเวลาให้มาถึงเช้ามืดหรือสว่างในกรุงเทพ ฯ เข้าทำงานได้ทัน (ในระหว่างหน้าฝนต้องหยุดเพราะเข้าป่าไม่ได้)

หากออกเยี่ยมทางภาคใต้ต้องลาราชการ ผมจำได้ว่าทางใต้ เคยไปนานที่สุดถึง ๑๗ วัน เพราะเป็นการประสานงานระหว่างหน่วยของในหลวงท่าน ซึ่งมี ท่านหญิงวิภาวดี รังสิตกับของหลวงพ่อ (ตามพระประสงค์ของในหลวงท่านให้รวมกัน และขอฝากหน่วยของท่านไว้กับหลวงพ่อด้วย) ซึ่งต่อมาก็ไปด้วยกันทั่วประเทศ เรื่องเหล่านี้ไม่เคยมีใครเขียนไว้ เพราะผู้รู้ผู้เห็น ท่านก็แอบหนีไปนิพพานกันเกือบหมดแล้ว เหลือผมซึ่งก็ไม่ทราบว่าจะไปเมื่อใด และจะไปไหนก็ยังไม่ทราบ ทราบแต่ว่าต้องตายแน่ ๆ เท่านั้น

การเยี่ยมตำรวจ ทหาร ทั่วประเทศ หลวงพ่อท่าน

เยี่ยมถึงแนวหน้า โดยใช้ ฮ. เป็นพาหนะเป็นส่วนใหญ่ ที่นั่งก็จำกัดเพราะส่วนใหญ่มี ฮ. ตัวเดียวหรือสองตัว ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นนายทหารหรือนายตำรวจ พร้อมหน่วยคุ้มกันไปด้วย ผู้ที่ไปแน่ ๆ จึงมีแค่ ๓ คือ หลวงพ่อท่าน หลวงปู่ และก็ผม ส่วนใหญ่มีแค่นี้ หน้าทีของผมก็คือ มือหนึ่งหิวปิ่นโต-อาหารเพลของหลวงพ่อ-หลวงปู่เพลที่ไหน ถวายที่นั่น แม้บางครั้งขณะบินอยู่กลางอากาศก็เคยถวายเพล อีกมือหนึ่งหิวกระเป๋ายาใบใหญ่ หนักร่วมสิบกิโล มีทั้งนำเกลือด้วย (สำหรับหลวงพ่อ) และรักแร้ก็หนีบลำโพงสำหรับพูด (ใช้ถ่าน) สภาพ เวลาขึ้น และ โคดลงจาก ฮ. ก็มีลักษณะอย่างนี้แหละ ไม่มีใครรู้จักผมเลย หากหลวงพ่อท่านไม่แนะนำร่วมเป็นร่วมตายกับท่านมาในตอนนั้น ผู้ใดอ่านมาถึงตอนนี้ ก็อาจคิดว่า ผมนี้เก่ง กล้าหาญไม่กลัวตาย หากคิด เช่นนั้นละก็ผิดถนัด เพราะความจริงยังกลัวตายอยู่มาก ที่ไปได้ถึงไหนถึงกันบินตั้งแต่เช้ายันเย็นนั้น หากไม่มีหลวงพ่อท่านไปด้วย จำให้ผมก็ไม่ไป เพราะโอกาสที่จะถูกมันยิงตานั้นมิได้เสมอ อย่างนี้เขาเรียกว่าไม่กล้าจริง แต่ที่ไปได้ตลอดรวม ๓ ปีนั้น เพราะอะไร ให้คิดเอาเองก็แล้วกัน ส่วน

เรื่องที่ผมจะเล่าให้ฟังหรือเขียนให้อ่านนั้น คงไม่เรียง
ตามลำดับ ตามวัน เดือน ปี คงเขียนไปตามที่นึกออกแล้ว
อยากจะเขียน คั้งนั้น หากอะไรผิดพลาดไปบ้างเรื่องของวัน
เดือน ปี ก็ต้องขออภัยไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย เพราะสัญญาของ
ผมมันเป็นอนิจจา ยังเข้าสู่วัยหนุ่มน้อยเกิน ๒๐ ปีไปแล้ว ก็
ต้องถือว่าเป็นของ ธรรมดา ปัจจุบันผมอายุเกิน ๘๐ ปีไป ๗
เดือนแล้ว คงอยู่ได้อีกไม่นาน

**เรื่องแรก คือ การเยี่ยมและแจกของตำรวจ ทหาร
ภาคใต้ ๑๗ วันของหลวงพ่อกุศลและท่านหญิง คณะของหลวง
พ่อกุศลออกเดินทางเป็นสองคณะ คณะแรกออกเดินทาง
ก่อนโดยรถไฟ ต้องค้างแรมในรถ และไปถึง อ.หาดใหญ่ใน
วันรุ่งขึ้น อีกคณะหนึ่ง เดินทางโดยเครื่องบินในตอนเช้า
เวลาชั่วโมงกว่า ๆ ก็ถึงแล้ว ก่อนเครื่องจะลงสนามบินประมาณ
๕ นาที หลวงพ่อกุศลเล่าให้ฟังว่า มีเทวดาองค์หนึ่งแบก
พระพุทธรูปทองคำไว้บนศีรษะมาหา หลวงพ่อกุศล และบอก
ความลับเกี่ยวกับพระพุทธรูปองค์นี้ว่าถูกฝังไว้ที่ตรงไหน
ใกล้ตัวเมืองหาดใหญ่ เมื่อคณะของหลวง พ่อกุศลเข้าที่พัก (บ้าน
รับรองของแบงก์ชาติ หาดใหญ่) แล้ว หลวงพ่อกุศลได้เรียก
ท่านเจ้ากรมเสริม (พล.อ.ท ม.ร.ว.เสริม สุขสวัสดิ์) มาพบ**

และบอกตำแหน่งตามที่เทวดาท่านบอกไว้ว่า อยู่ในที่ดิน แห่งหนึ่งใกล้สะพานใกล้แม่น้ำและใกล้ถนนใหญ่ ที่ตรงไป จ.สงขลา และมีบ้านอยู่หนึ่งหลัง พร้อมทั้งทิศที่จะต้องไป หา ท่านเจ้ากรมออกไปสักครู่หนึ่งก็กลับมารายงานหลวง พ่อว่ามีอยู่จริงตามนั้น หลวงพ่อพร้อมคณะก็ออกเดินทาง ไปที่นั่น พร้อมด้วยหลวงปู่สิม และหลวงปู่ครูบาธรรมชัย เมื่อไปถึงก็ขอพบเจ้าของที่ ซึ่งบังเอิญเป็นตำรวจยศชั้นจ่า หรือนายสิบจ่าไม่ได้ นิสัยดี ให้การต้อนรับหลวงพ่อและ คณะอย่างเต็มใจ เมื่อทราบวัตถุประสงค์ว่าหลวงพ่อท่าน ต้องการจะขอที่ดินที่ยังว่าง ๆ อยู่นี้เพียงไม่กี่ตารางวา เพื่อ สร้างศาลาและที่ให้ งตั้งพระพุทธรูปไว้บูชา ตำรวจผู้นั้นแก ไม่ยอมขายที่ให้ แต่ยกให้เปล่า ๆ โดยพูดว่า สุดแต่หลวงพ่อ จะต้องการแค่ไหนก็ได้ทั้งนั้น เพราะแกเกิดศรัทธา จากนั้น หลวงพ่อก็นำคณะออกสำรวจที่ ตอนนั้นผมสังเกตเห็นหลวงปู่ สิม ท่านรีบเดินหนีไปทางอื่น เมื่อหลวงพ่อบอกให้ช่วยหาที่ ๆ พระพุทธรูปทองคำฝังอยู่ เพราะต้องใช้เรดาร์จิตออก ตรวจสอบ คงปล่อยให้หลวงปู่ครูบาธรรมชัยอยู่กับหลวงพ่อ ๒ องค์ และมีผมยืนอยู่ด้วย หลวงปู่ครูบาธรรมชัย

ปกติท่านเร็วมากในการใช้ทิพยจักขุญาณ แต่คราว

นี้ ท่านยืงง ต้องใช้เวลานานมาก นานจนท่านเมื่อยต้อง
ทรุดตัวลงนั่งยองๆ ผมยืนอยู่กับท่านเลยต้องนั่งตาม ลักครู้
ท่านก็อุทานดัง ๆ ว่า เห็นแล้วๆ อยู่ตรงนี้เอง แล้วท่านก็
บรรยายรูปร่างของพระพุทธรูปทองคำ และบอกว่ามีพระ
บรมธาตุ พรอมทั้งเครื่องบูชาครบหมด ท่านตื่นตื่นมาก ผม
เลยเลี้ยงไปคุยกับหลวงพ่อ หลวงพ่อจึงเล่าให้ผมฟังว่า ที่ไม่
เห็นนั้น เพราะพระเจ้ารามคำแหงมหาราช ซึ่งท่านเป็น
พรหมอนาคามี มีหน้าที่รักษาเขตภาคใต้นี้ไว้ทั้งหมดท่าน
เอามือบังไว้ หลวงปู่จึงไม่เห็น ต่อเมื่อหลวงพ่อท่านเตือนว่า
อย่าไปแก้งหลวงปู่ ท่านจึงชักมือออกหลวงปู่จึงเห็น และ
ตื่นตื่นมากด้วยความปิติ

พระเจ้ารามคำแหงท่านบอกหลวงพ่อว่า อย่าให้ใคร
เอาขึ้นมา เพราะจุดประสงค์ของผู้สร้าง ก็เพื่อไว้ป้องกัน
ศัตรูทางภาคใต้ทั้งหมด ไม่ให้รุกรานประเทศไทยได้ ต่อมา
หลวงพ่อจึงได้สร้างศาลาขึ้น พอสร้างเสร็จ พล.อ.บุญชัย
บำรุงพงศ์ ท่านเป็นประธานสร้างพระพุทธรูป หน้าตัก
ประมาณ ๕๒ นิ้ว จาก จ.ชลบุรี ยังหาที่ประดิษฐานไม่ได้
ท่านเจ้ากรมเสริมจึงแนะนำให้นำมาไว้ที่นี่ เมื่ออัญเชิญ

พระพุทธรูปมาแล้ว ท่านหญิงวิภาวดีรังสิต ก็กราบทูล
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งท่านเสด็จมาภาคใต้พอดี ให้บรรจุ
พระบรมสารีริกธาตุไว้ที่พระเศียร ทุกอย่างต่อเนื่องกัน หรือ
ลงตัวพอดี เหมือนกับเทวดาท่าน จัดไว้ ล่วงหน้าก่อนทั้งสิ้น
ในปัจจุบันก็มีผู้ไปเคารพกราบไหว้บูชาอยู่ทุกวัน พร้อมทั้ง
มีแม่ชีที่มีความศรัทธาสูง เป็นผู้คอยดูแลศาลานี้ไว้เป็นอย่างดี
ดี ผมได้ข่าวว่าใครไปบูชามักจะถูกหวยเสมอ แต่ท่านให้
เพียง ๑-๒ หนเท่านั้น ตามวาระกรรมของแต่ละคน ซึ่งไม่
เสมอกัน

คณะของท่านหญิง ซึ่งเป็นตัวแทนของพระบาทสม
เด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงรวมกับคณะของหลวงพ่อดั้งแต่นั้น
เป็นต้นมา โดยออกเยี่ยมตำรวจทหารทุกหน่วยในจังหวัด
ภาคใต้ ซึ่งหลวงพ่ot่านต้องเหนื่อยมาก เพราะต้องทำพิธี
บวงสรวงด้วยในฐานใหญ่ ๆ ต้องพรมนำมนต์ และแจกวัตถุม
งคล รวมทั้งมีบางคนขอให้ลูบหัว เป่าหัว เคาะหัว เพื่อ
เป็นกำลังใจ โดยมีหลวงปู่ครูบาธรรมชัยเป็น ผู้ช่วยทุกครั้ง
(ความจริงแล้วหลวงพ่ot่านขึ้นลงระหว่างกรุงเทพ-
หาดใหญ่นี้หลายหน แต่ผมขอรวบรัดเพื่อความต่อเนื่อง) ใน
คราวแรกทีไปภาคใต้ใช้เวลาอยู่ที่หาดใหญ่ประมาณ ๖ วัน

ก็แยกย้ายกันกลับ คงเหลืออีกไม่กี่คนที่ติดตามหลวงพ่อกับ

มาที่ จ.นครศรีธรรมราชและสุราษฎร์ธานี เท่าที่จำได้ คือ หลวงพ่อท่าน, หลวงปู่ครูบาธรรมชัย, พี่อ้อย, พี่นันทา, คุณวิวัฒน์หรือวิชัย และผม ซึ่งอาจมีผู้อื่นอีกผมก็ต้องขออภัยด้วย จากคณะใหญ่มีผู้คนร่วมร้อยก็เหลือเพียงเท่านี้ที่นครศรีธรรมราช คณะของหลวงพ่อกับท่านหญิงพักอยู่ ในจวนผู้ว่าการ ซึ่งมีวังของท่านหญิงปลูกไว้สำหรับท่านโดยเฉพาะ เพราะท่านเสด็จบ่อย ส่วนหลวงพ่อกับคณะอยู่เรือนรับรองอีกหนึ่งหลัง ใช้เวลาออกเยี่ยมตำรวจทหารทุกวัน ตั้งแต่ ๐๕.๐๐ น. และ กลับประมาณ ๑๕.๐๐ น. โดยใช้ส.เป็นพาหนะ ส.จะมารับที่สนามกีฬา ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับจวนผู้ว่า (ชื่อ คุณ โชคค) ส.จะบินไปเยี่ยมทุกฐานของทหารและตำรวจในสองจังหวัด ซึ่งอยู่ติดต่อกัน (นครศรีธรรมราชและสุราษฎร์ธานี) ในขณะนั้นขวัญและกำลังใจ ของตำรวจทหารตกมาก พวก (ผกค) คอมเข้ายึดหมู่บ้านไว้ เป็นฐานกำลังของเขาได้หลายจุด โดยเฉพาะที่สุราษฎร์ธานี พวกคอมเข้ามาถึงในตัวเมือง บุกรยึดสถานีรถไฟ แล้วจะยึดสถานีตำรวจซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กันด้วย แต่โดยบารมีของพระคุ้มครอง กระสุนปืนที่ยิงโรงพักขึ้นข้างบนหมด ถูกแต่หลังคาโรงพัก

เสียหาย โชคดีที่ยังมีตำรวจที่กล้าตายต่อผู้ จนมันถอนตัว

กลับเข้าป่าไป

หลวงพ่อกับท่านหญิงพร้อมคณะก็ไปเยี่ยม ในขณะที่เขากำลังขวัญกระเจิงพอดี ตำรวจที่สถานีดีใจมากอย่างเห็นได้ชัดเพราะทั้งหลวงพ่อกับท่านหญิง ได้พูดให้กำลังใจแก่พวกเขาให้เกิดความฮึกเหิม เกิดความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และ ปวงชนชาวไทยทั้งหมด หลังจากนั้นท่านก็แจกธงมหาพิชัยสงครามให้ทุก ๆ คน และแนะนำวิธีใช้ ในขณะที่นั้นบังเอิญ มีชายผู้หนึ่งเข้ามารับแจกธงด้วยหลวงพ่อกับท่านก็ทักว่า คุณอย่าเอาไปเลย หากคุณรับไปแล้วไปใช้ในทางที่ไม่ถูกไม่ควร เช่น ไปปล้น-จี๊เขา หรือ ไปเข้ากับพวกคอม คุณจะถูกเขายิงตาย โดยจะถูกปืนยิงแสดหน้าทะเลออกด้านหลัง เขาก็ยังยืนยันจะขอรับให้ได้ หลวงพ่อก็ให้ไป พอเขาไปแล้วมีตำรวจมารายงานให้หลวงพ่อบทราบดีว่า อ้ายนี้แหละครับตัวแสบ เป็นนกสองหัวเป็นแนวที่ห้าให้คอม มันทำชั่วได้ทุกอย่าง ผลก็คือ ๒-๓ วันต่อมา ตัวแสบก็ถูกยิงตายสนิท ขณะปะทะกับตำรวจ เพราะมันนำพวกคอมเข้าโจมตีหมู่บ้าน และถูกยิงเข้ากลางแสดหน้าทะเลท้ายทอยจริง ๆ พุทธานุภาพของธงมหาพิชัยสงครามมีจริงอย่างไม่

ต้องสงสัย และจะไม่ป้องกันคนชั่วด้วย พวกตำรวจหลัง

จากได้รับแจกจ่ายบัตรชมมหาพิชัยสงครามแล้ว กำลังใจดีมากทุกคน

ในวันรุ่งขึ้น ตำรวจซึ่งกลัวพวกคอมและพวกที่มีอิทธิพลมากที่คุมเขาศูนย์อยู่ พวกตำรวจไม่กล้าแม้แต่จะผ่านทางนั้น แต่พอได้ของดี ก็ยกกำลังขึ้นบุกเขาศูนย์เลย (เขาศูนย์มีแร้วลูปแฟรมมากมาย) ฝ่ายพวกคอมก็ยิงลงมาแบบไม่เล็ง แต่ปรากฏว่าไม่มีผู้ใดได้รับบาดเจ็บเลยแม้แต่คนเดียว ที่รู้กันเพราะตำรวจรายงานให้ทราบ (พ.ต.ท.สุดิษฐ์สิงหรา ณ อยุธยา)

คณะของหลวงพ่อกับท่านหญิงเดินทางโดย ฮ. จึงบินแวะไปเยี่ยมอีกครั้ง ปรากฏว่าเหล่าตำรวจทั้งหลาย ต่างแยกกันรายงานผลให้หลวงพ่อฟังด้วยปากของตนเองจนฟังไม่ทัน

สรุปแล้วมีใจความว่า

๑. การเข้ายึดเขาศูนย์ ใช้เวลาเพียงไม่ถึงครึ่งชั่วโมง เพราะทุกคนไม่กลัวตาย ต่างคนต่างตั้งตรงเข้าไปยึดเอาตึก ๆ ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร

๒. กระสุนปืนฝ่ายตรงข้ามยิงมาหนาแน่นมาก แต่

แปลกที่ไม่มีใครโดนถูกปืนเลยสักคน

๓. ความรู้สึกบอกว่า กระสุนวิ่งผ่านตัวไป (เฉียดตัว)

เห็นเป็นสายแต่ก็ไม่โดน เมื่อเห็นว่าตัวไม่ได้รับอันตรายจาก
ถูกปืนแล้ว เลยไม่กลัวอีก ไม่หลบไม่หมอบลงกับพื้น วิ่งตรง
เข้าหาผู้ที่ยิงปืนมาโดยไม่ยอมหลบ

๔. ผลก็คือยึดพื้นที่ได้ และจับพวกที่ถอยหนีไม่ทันได้

หลายคนในเวลาอันสั้น เป็นที่อัศจรรย์ยิ่งนัก หลังจากนั้น
ตำรวจกองนี้ก็บุกแหวกไม่เคยกลัวพวกคอม (ผกค) อีก มี
ข่าวพวกคอมจะเข้าหมู่บ้านใดก็ตรงเข้าไปปะทะทันที และก็
ตีพวกนั้นกระเจิงไปทุกครั้ง แต่มีอยู่วันหนึ่ง ขณะที่คณะ
ของเรากำลังบินอยู่กลางอากาศได้รับวิทยุแจ้งเข้ามาว่า
ตำรวจถูกยิงได้รับบาดเจ็บให้ ส่ง ฮ.มารับตัว ด้วย ฮ.ของเรา
ก็บินตรงไปจุดนัดพบทันที เมื่อลงไปเราไม่พบผู้บาดเจ็บเลย
มีแต่พวกตำรวจมารุมล้อมหลวงพ่อ หลวงพ่อเลยถามว่าคน
ไหนที่ถูกยิงบาดเจ็บ ก็มีตำรวจที่กำลังเกาะขาหลวงพ่ออยู่
ตอบว่า ผมเองครับ หลวงพ่อถามว่าไหนขอคุณแผลหน่อย
ตำรวจก็ตอบว่าตากไปนิดเดียวที่ขา แล้วก็ถลกขาให้ดู ผม
เห็นแล้วเป็นเพียงแค่หนังกำพริ้อลอกไปเท่านั้น ผมเลยเกิด

อารมณ์เสีย เพราะทำให้เราต้องเสียเวลาแะมาดู ตำรวจ
บาดเจ็บแค่หนังถลอกเท่านั้น ผู้ที่วิทย์ให้เรามารับคนเจ็บ
ไม่ได้กรอง ข่าวเสียวก่อน ก็สั่งการทันที แต่ผมก็มีอารมณ์มา
ตัดบอกว่า เออดี หลวงพ่อท่านจะได้มีโอกาสให้กำลังใจ
พวกตำรวจกลุ่มนี้อีกครั้ง เป็นการเพิ่มกำลังใจให้เขามั่นใจ
ในพุทธานุภาพยิ่งขึ้น ไปอีก ตำรวจทุกคนหน้าตายิ้มแย้ม
แจ่มใสมาก เมื่อได้รับการชี้แจงถึงพุทธานุภาพจากธมมหา
พิชัยสงครามอีกครั้งด้วยเครื่องขยายเสียงต่อหน้ากลุ่มคน
จำนวนมาก ซึ่งแน่นอนจะต้องมีพวกคอม (ผกค) ร่วมปะปน
อยู่ด้วย เป็นการข่มขวัญกันไปในตัว

๑ อานุภาพของธมมหาพิชัยสงคราม

ขอเล่าเรื่องอานุภาพของธมมหาพิชัยสงคราม ที่
หาดใหญ่ สงขลา ให้ฟังเสียด้วยว่า คณะของหลวงพ่อได้
แจกธงนี้ให้กับ ทหารทุกคนที่นั่นเรียงตัว โดยให้เขาแถวรับ
ผมเองก็เป็นผู้เดินแจกธงด้วย ปรากฏว่า ภาคาได้มีทหารที่นับ
ถือศาสนา อิสลามอยู่ด้วย ดังนั้น ทหารพวกนี้เขาจะไม่รับ
โดยพูดว่า "ผมอิสลามครับ" เราก็เว้นแล้วแจกรายต่อไป

หลังจากที่แจกให้ครบแล้ว อีกประมาณ ๗ วันต่อ
มา แม่ทัพภาค ๔ ออกตรวจเยี่ยมทหารด้วยขบวนรถ ๕ คัน
ปรากฏว่ามีพวกคอม (ผกค) ชุ่มโจมที่อยู่ข้างทาง หลังจาก
ปะทะกันสักครู่ เขาก็ถอยเข้าป่าไป ฝ่ายเราก็สำรวจความ
เสียหาย ปรากฏว่ามีทหารตาย ๕ คน ทุกคนเป็นอิสลามหมด
เพราะไม่มีขงมหาพิชัยสงครามติดตัว แต่ความลับไม่มีใน
โลก ข่าวนี้อีกกระจายไปทั่วกองทัพทุกกองในภาคใต้ ครั้น
คณะของหลวงพ่อกับท่านหญิงไปเยี่ยมทหารอีก และแจก
ซองให้กับหน่วยที่ย้ายเข้ามาแทนหน่วยเก่า และแจกให้กับผู้ที่
ยังไม่ได้รับผล มีดังนี้ครับ ทหารที่เป็นอิสลามไม่ใช่ไม่
ยอมรับซองแต่แย่งจากมือผู้แจกเลย ได้ถามความรู้สึกกับพวก
เขา เขายอมรับแต่โดยคิดว่าผมกลัวซองหมดครับ ผมกลัวว่าจะ
ไม่ได้ครับ

เรื่องของหลวงพ่อกับท่านมีมากมาย ถ้าจะเขียนกันจริงๆ
ก็ยากที่จะจบได้ และผมก็ไม่ใช่นักเขียน จำนวนเป็นแค่
ลูกทุ่ง (ชั้นเลว) จึงขอรวบรัดเอาเฉพาะจุดที่ผมคิดน่าจะ
เป็นประโยชน์ และเป็นที่น่าสนใจแก่ผู้อ่านเท่านั้น ซึ่งผมอาจ
เดาผิด คิดผิดก็ได้ เพราะอ่านแล้วมันก็ยังไม้อัดไหนอยู่ดี
แหละ จึง ต้องขออภัยต่อท่านผู้อ่านไว้ก่อนอีกครั้ง

ใน ๘-๙ วัน ที่บินวนเวียนเวียนเข้ามาตรวจ ทหาร อยู่ใน สองจังหวัดนี้ (นครศรีธรรมราชและสุราษฎร์ธานี) ผมได้พบได้เห็น ปาฏิหาริย์อะไรบ้างในแต่ละวัน ท่านได้แสดงปาฏิหาริย์ไม่ซ้ำกัน มีบางวันที่นั่งเต็มซึ่งผมไม่ได้ไป เพราะมีนายทหารระดับปึกท่านมา แต่ท่านหญิงก็ทรงเมตตาเอาไว้ฟังอย่างละเอียด พอสรุปได้ดังนี้

๑. เมื่อเครื่อง ฮ.บินไปพบก้อนเมฆขนาดใหญ่ และหนาทึบ ขวางทางอยู่ ซึ่งตามปกติ ฮ.จะต้องบินอ้อมก้อนเมฆนี้ไป นักบินเกิดลังเลใจ จึงถามหลวงพ่อดำว่าผ่านได้ไหมครับ หลวงพ่อก็ตอบว่าผ่านได้ นักบินก็บินผ่านเมฆก้อนนั้นเข้าไป เหตุอัศจรรย์ก็ปรากฏก้อนเมฆใหญ่นั้นแยกออกเปิดเป็นทางตรง เหมือนถนนไฮ-เวย์ ให้ ฮ. บินผ่านไปอย่างสะดวก เมื่อฮ. ผ่านพ้นก้อนเมฆไปแล้ว เราก็หันมาดูปรากฏว่า ก้อนเมฆนั้นกลับมาชิดกันเหมือนปกติ เป็นที่อัศจรรย์แก่นักบินที่ ๑-๒ และผู้โดยสารทุกคนอย่างยิ่ง

๒. เมื่อ ฮ.บินไป มีเมฆก้อนเล็กบ้างใหญ่บ้าง แต่ไม่หนาทึบ จึงมองเป็นเมฆสีขาว ๆ ขวางทางบินของ ฮ.อยู่จำนวนมาก แต่พอ ฮ.บินเข้าไปในกลุ่มเมฆเหล่านั้น ความอัศจรรย์ก็ปรากฏ คือ ก้อนเมฆเหล่านั้นถูกพัดออกไปให้พ้น

ทางบินของ ฮ. เหมือนกับมีคนนั่งอยู่ส่วนหัวของ

ฮ. เอาพัดพิเศษโบกพัดให้เมฆเหล่านั้นหลบออกไปอยู่สองข้างทางหมด หรือเหมือนใช้พัดขนาดใหญ่ ๆ โบกพัดปยุ่น ๆ จะนั่นเป็นภาพที่น่าดูมาก ในเที่ยวนี้มีหมอและพยาบาลของท่านหญิงไปด้วย หมอผู้ชายแก่นั่งริมขวาสุด แก่เห็นแล้วต้องอุทานออกมาด้วยความอัศจรรย์ว่า เอ๊ะ มันเป็นไปได้อย่างไร ๆ ๆ

๓. วันหนึ่ง ฮ.ต้องบินผ่านเขตอันตราย ซึ่งมีพวกคอม (ผกค) อยู่เบื้องล่างจำนวนมาก โดยนักบินมั่นใจแล้วว่า หลวงพ่อ ท่านนั่งมาด้วย จึงขออนุญาตบินผ่านไม่ต้องบินอ้อม เมื่อท่านอนุญาตก็บินตรง พอเข้าเขตสี่แดง (เขต ผกค) สิ่งอัศจรรย์ก็ปรากฏมีก้อนเมฆขนาดใหญ่มาก หนาทึบเกือบเป็นสีดำ ไม่ทราบว่ายลอยมาจากไหน และลอยมาเร็วกว่า ฮ. (ซึ่งปกติฮ.จะบินได้เร็วกว่าเมฆ) และเมฆก้อนนั้นมาหยุดอยู่ที่เครื่อง ฮ. ฮ.จะบินไปทางไหน เมฆก็ลอยไปด้วย แม้ฮ.จะเปลี่ยนทิศทางบินไปซ้ายหรือขวา เมฆก็ลอยตามบังอยู่ข้างล่าง ฮ.ตลอดเวลา จนกระทั่ง ฮ. ผ่านเขตอันตรายแล้ว เมฆก้อนนั้นจึงได้ลอยจาก ฮ.ไป คราวนี้ ผู้ที่ตาเหลือกเพราะความอัศจรรย์ ไม่ใช่ใครอื่น คือตัวนักบินเอง

๔. วันหนึ่ง ฮ.บินไปถึงจุดหมายแต่ลงไม่ได้ เพราะ

มีหมอกหนามาก มองไม่เห็นพื้นดิน ฮ.ต้องบินวนอยู่สักครู่
ถึงอัศจรรย์ก็ปรากฏ คือ หมอกเปิดออกเป็นช่องเหมือน
ปล่อง ขนาดใหญ่ให้เห็นพื้นดินได้ชัดเจน แล้วฮ.ก็ลงไปได้
ตามปล่องนั้นอย่างปลอดภัย เรื่องแบบนี้เคยเกิดมาก่อนที่ จ.
ปัตตานี ตอน ฮ.จะขึ้นแต่ก็ขึ้นไม่ได้ เพราะหมอกเมฆลงมา
ดำมาก ท้องฟ้าปิดสนิท นักบินก็ปรึกษาหลวงพ่อบุญทอน หลวง
พ่อบอกว่าขึ้นได้ สิ่งอัศจรรย์ก็ปรากฏคือ ท้องฟ้าที่ปิดก็เปิด
ออกเป็นช่องคล้ายปล่องขนาดใหญ่ และ ฮ. ก็บินขึ้นไปตาม
ปล่องที่เปิดให้ขึ้น

๕. วันหนึ่ง ฮ.บินไปเจอฝน ภาคใต้มีน้ำฝน ๒ ครั้ง
ไม่มีหน้าหนาว ดังนั้น เรื่องฝนตกจึงเป็นของธรรมดา โดย
ปกติ ฮ. จะบินหลบฝนได้ จะไม่ฝ่าเข้าไปโดยไม่จำเป็น แต่
คราวนี้นักบินมากับหลวงพ่อบุญทอน กำลังใจดีเป็นพิเศษ บินตรงฝ่า
ฝนเข้าไป เหตุอัศจรรย์ก็เกิดขึ้นเกือบทันที คือ ฝนหยุดตก
ทางด้านซ้ายของ ฮ. แต่ด้านขวาตกเป็นปกติ มองเห็นได้
ชัดเจน เพราะเมฆฝนตกมาชนประตูกะจกด้านขวาของ ฮ.
ตลอดเวลา พอมองมาด้านซ้ายของ ฮ. ก็พบสิ่งอัศจรรย์อีก
คือ นอกจากจะไม่มีเมฆฝนเลยแล้ว ยังปรากฏ มีรุ้งกินน้ำขึ้น

สวยงามมาก เห็นยาวโค้งทั้งตัว ปรากฏจากเขาลูกหนึ่ง

ไปจรดเขาลูกหนึ่ง ได้เห็นแล้วติดตาติดใจมาก

๖. อีกวันหนึ่ง ฮ. บินไปเจอฝนอีก นักบินไม่ลงเลบิน
ฝ่าเข้าไปเลย ถึงอัศจรรย์ก็ปรากฏอีก แต่ไม่เหมือนครั้งก่อน
เพราะฝนที่กำลังตกอยู่นั้นหยุดสนิท ทั้งสองข้างของ ฮ. ไม่
มีเม็ดฝนเลย ทักษะวิสัยหรือการมองภาพทั้งสองข้าง ฮ. ไม่
แจ่มใสมาก เหมือนตอนที่ฝนไม่ตก แต่ที่ด้านหน้าของฮ.
ปรากฏว่ามีฝนตก เห็นชัดด้วยตาเนื้อว่ามีเม็ดฝนวิ่งมาชน
กระจกหน้าฮ. มากมาย จนนักบิน ต้องใช้เครื่องปัดน้ำฝน
ตลอดเวลา

๗. วันหนึ่งขณะที่ ฮ. กำลังบินอยู่ ผมนั่งอยู่แถวที่ ๓ ซึ่ง
นั่งได้ ๕ คน ตรงกับประตูที่เปิดเปิด ผมนั่งอยู่ซ้ายสุด ถัดมา
ก็เป็นท่านหญิง โดยปกติผมกับท่านหญิงจะนั่งอยู่ด้วยกัน
และท่านจะรับสั่งกับผมเกือบตลอดทาง แต่วันนั้นท่าน
ประทับอยู่เฉย ๆ ไม่ค่อยได้รับสั่งกับผม ผมจึงหันหน้าไป
ด้านซ้ายของ ฮ. ก็พบสิ่งอัศจรรย์ ชนิดที่ไม่อาจจะลืมได้ใน
ชีวิตของผม คือ ปรากฏมีรู้งกินน้ำขนาดเล็กลอยอยู่ข้างๆ ฮ.
ที่สวยงามงดงามมากอย่างชนิดที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อนเลยใน
ชีวิต ขนาดกว้างโดยประมาณ ๒ วา เมื่อเห็นปีติก็เกิด แต่ก็

อดสงสัยไม่ได้ว่าอะไรหนอจึงสวยงามขนาดนี้ ตอนนั้น

คิดว่าตาคงจะฝาดไปกระมัง ได้หลับตาลงแล้วลืมขึ้นใหม่ ภาพก็คงเหมือนเดิม ขยี้ตาแล้วก็เหมือนเดิม ทดลองหยิกขาตนเองแล้ว ภาพก็คงชัดเจนเหมือนเดิม ด้วยความดีใจและตื่นเต้นจึงได้บังอาจเอานิ้วไปสะกิดท่านหญิง แล้วชี้ให้ท่านดู (ทอดพระเนตร) พอท่านหันพระพักตร์มาเห็นภาพนั้น ทั้งท่านและผมต่างก็พนมมือขึ้นไหว้พร้อม ๆ กัน แล้วต่างก็อยู่ในความสงบสักครู่ใหญ่ ๆ ภาพนั้นจึงได้หายไป ท่านหญิงจึงได้รับสั่งถามผมว่า อะไรหนอ ผมตอบว่าให้ถามหลวงพ่อก็ได้ เพราะไม่มั่นใจจึงไม่กล้าเดา **เมื่อเครื่องลงจอดและเข้าที่พักรถแล้ว จึงได้ถามหลวงพ่อบ้าง คำตอบก็คือ ฉัพบพรรณรังสีรัศมี ๖ ประการของพระพุทธเจ้า** ทุกคนที่ฟังอยู่ด้วยกันในเวลานั้นต่างก็ยกมือขึ้นสาธุพร้อม ๆ กัน พี่อ้อย หรือท่านอ้อย (คุณเนติศรี สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา ภรรยาของท่านเจ้ากรมพล.อ.ท.ม.ร.ว.เสริม สุขสวัสดิ์ ท่านอ้อยเป็นแม่งานฝ่ายฆราวาส ของหลวงพ่อตลอดมา) ท่านอ้อยฟังแล้วก็อยากเห็นบ้าง จึงขออนุญาต หลวงพ่อก็อนุญาตให้ไปกับ ฮ.ได้แทนที่ของผม โดยหลวงพ่อบໍ่รับรองว่าจะเห็นได้หรือไม่ สุดแต่พระเมตตาขององค์สมเด็จพระองค์ที่ทรง

เมตตาให้พี่อ้อยและท่านหญิงได้เห็นอีก พี่อ้อยดีใจมาก

อย่างบอกไม่ถูก ในปัจจุบันนี้ทั้งท่านหญิงและพี่อ้อย ท่านทั้งสองก็หนีไปไม่ยอมกลับมาเกิดอีก (นิพพาน) หากผู้ใดไม่เชื่อก็พิสูจน์ดูได้ด้วยตนเอง ด้วยมโนมยิทินั้นแหละคือคำตอบ อีกประการหนึ่งก็คือ ผู้ที่นั่งอยู่บน ฮ. มีนักบินแพทย์ พยาบาล และช่างเครื่อง ไม่มีผู้ใดได้เห็น แสดงว่าพระองค์ต้องการให้ผู้ใดเห็นก็เห็นได้ หากไม่ต้องการให้ผู้ใดเห็น ผู้นั้นก็เห็นไม่ได้ “พุทธโธ อัปปมาโณ”

๘. สิ่งอัศจรรย์ที่เกิดในวันนี้ทำเอานักบิน ๒ คนตา

ค้าง เรื่องมีอยู่ว่าขณะที่ ฮ. บินไปเยี่ยมตามฐาน ตำรวจ ทหาร ตั้งแต่ ประมาณ ๐๗.๐๐ น. ถึง ๑๘.๐๐ น. นี้ หากเป็นช่วงที่บินไกล อาจจะต้องกลับมาเติมน้ำมันก่อนแล้วจึงบินต่อ ในวันนี้เราเหลืออีกฐานเดียวก็จะหมดภารกิจแล้ว แต่เข้มน้ำมันบอกว่าอันตรายให้เติมน้ำมันได้ หมายความว่าเราจะต้องบินกลับมาเติมน้ำมันแล้วจึงจะไปต่อได้ แต่ฐานที่จะไปต่อนี้ก็อยู่ไม่ไกลนัก จึงเกิดความลังเล นักบินรายงานท่านหญิง ท่านหญิงก็ปรึกษาหลวงพ่อดุ หลวงพ่อดุตอบว่าไปได้ นักบินก็ออกบินทันทีที่ทั้งที่ใจไม่ปกติ คอยชำเลืองดูเข้มน้ำมันบ่อย ๆ พอ ฮ. บินลงเยี่ยมฐานสุดท้ายจอดกับพื้น ก็

ดูเข็มน้ำมันให้เต็มตา ก็พบว่าเข็มน้ำมันอยู่ที่เดิม มิได้

ลดลงต่ำกว่าจุดเดิมเลย นักบินยิ่งสงสัยและคิดมากขึ้นไปอีก
เกวัดน้ำมันนี้เป็นอันตรายมาก หากมันเกิดเสียขึ้นมา แต่ใจก็
ยังขึ้นอยู่ เพราะหลวงพ่อกำลังอยู่ด้วย พอภารกิจเสร็จ ก็บิน
กลับฐานเพื่อเติมน้ำมัน พอจอดสนิทเข็มน้ำมันก็อยู่ที่เดิม
มิได้ลดลงเลย นักบินทั้งสองตาก้าง เพราะความตื่นเต้นที่
สามารถบินโดยไม่ได้ใช้น้ำมันเลยถึง ๒ จุด (ได้ตรวจเช็ค
เครื่องวัดน้ำมันแล้ว เป็นปกติ) หากจำไม่ผิดเลขที่ซึ่งอยู่ที่
๒๐๐ ลิตรตลอด ตั้งแต่ออกบินไปจุดสุดท้าย แล้วบิน
กลับมาฐานเก็บ ก็คง ๒๐๐ ลิตรเท่าเดิม โดยปกติ ฮ. จะกิน
น้ำมันมากที่สุดตอนสตาร์ทเครื่อง แล้วเร่งเครื่องเต็มที่ ก่อน
จะขึ้น เรียกว่าคัม น้ำมันกันทีเดียว

ในขณะนั้น ๒ จังหวัดนี้มีอันตรายมาก เพราะเต็มไปด้วย
ด้วยคอมมิวนิสต์ (ผกค) โดยเฉพาะบางอำเภอ คอมเข้ามา
อิทธิพลถึงในเมือง เช่น อำเภอพระแสง, อำเภอเวียงสระ,
อำเภอบ้านนาสา โดยเฉพาะเคียนซาและบ้านนาสาร
เจ้าหน้าที่เขาไม่ให้เข้าก็เข้าไปไม่ได้ ส่วนตำรวจนั้นเขาห้าม
เข้าเลยเด็ดขาด และบางอำเภอเขา บุกมายึดไว้เลยก็มี เช่น
อำเภอฉวาง แล้วจึงถอนตัวออกไปภายหลังที่ฝ่ายทหารเข้า

มา ท่านผู้อ่านลองนึกภาพเอา ก็แล้วกันว่า มีความเสี่ยง
ขนาดไหนในการปฏิบัติงานอยู่ในเขตเหล่านี้

เรื่องอิทธิปาฏิหาริย์นี้ ผมเคยถามหลวงพ่อบ้านแล้ว
ท่านตอบสั้น ๆ ว่า "พุทธโธ อัปปมาโณ" คุณของพระพุทธเจ้า
หา ประมาณมิได้ ผมเลยนึกต่อในใจว่า “ซัมโม อัปปมาโณ
และ สังโฆ อัปปมาโณ” ด้วย สิ่งเหล่านี้เป็นอธิปไตย ผู้ใด
ปฏิบัติได้ถึงแล้ว จึงจะรู้ได้เอง หากผมเขียนให้ละเอียดไป
กว่านี้ ก็จะมีผู้อ่านบาง ท่านอ่านแล้วเกิดความสงสัย แล้วก็
ฟุ้งซ่าน ผลแห่งความฟุ้งซ่านนั้น เป็นการฆ่าตัวตายโดยตรง
เปลว ๆ ก็ลงอเวจีได้ง่าย ๆ จึงขอเล่าเพียงสั้น ๆ แค่นี้ก่อน
สำหรับภาคเหนือ, ภาคอีสาน และภาคตะวันออก ก็ยังมีเรื่อง
ของหลวงพ่อบ้านอีกมาก เพราะหลวงพ่อบ้านไปเยี่ยมตำรวจ
ทหารทั่วประเทศไทย และในบางจุดไปหลาย ๆ หน

หลวงพ่อบ้านต้องให้น้ำเกลือตั้งแต่ปี ๑๓ ทุกเดือนที่ท่านมา
สอนกรรมฐานที่ซอยสายลม ผมต้องมาให้น้ำเกลือ และฉีด
ยาให้ท่านเกือบทุกครั้ง แต่ในขณะนั้นร่างการของท่านดีกว่า
ปัจจุบันนี้มาก ส่วนใหญ่ให้กันที่ห้องสอนกรรมฐานเลย
เพราะท่านจะได้มีโอกาสพูดคุยและแนะนำข้อปฏิบัติธรรม
แก่ผู้ที่มาหาท่าน ท่านจึงไม่มีโอกาสพักผ่อนจริง ๆ เลย แม้ขณะ

ให้น้ำเกลือจึงต้องนอนบ้าง นิ่งบ้าง ผมสังเกตว่าหากใคร
มาถาม พูดคุยเรื่องทั่ว ๆ ไป (ทางโลก) ท่านจะอยู่ในท่านอน
แต่หากใครถามเกี่ยวกับพระธรรม หรือธรรมปฏิบัติแล้ว
ท่านมักจะลุกขึ้นนั่งเสมอ

ดังนั้นในฐานะของหมอ จึงต้องเฝ้าท่านตลอด เพราะ
ท่านเคลื่อนไหวอยู่เสมอ หมอเลยกลัวว่าน้ำเกลือจะไม่ไหล
หรือเดินไม่สะดวก ในบางครั้งท่านไม่สบายมาก ช่วงเสาร์-
อาทิตย์ หรือวันหยุดราชการ ผมจะขับรถส่วนตัวไปฉีดยา
และให้น้ำเกลือท่านและอยู่เฝ้าท่านจนน้ำเกลือหมดจึงกลับ
ส่วนใหญ่ว่าจะไปคนเดียวและกลับคนเดียว แต่บางครั้งก็มีคน
อาศัยกลับมาด้วย

๐ สาเหตุที่ผกก.กำริบ

ต่อมา ผกก. กำริบหนัก ตชด. (ตำรวจตระเวน
ชายแดน) หน่วยเดียวปราบไม่ไหวต้องใช้ทหารเข้าช่วย
หลวงพ่อกันเห็นความดีของ ตชด. และทหาร ที่ยอม
เสียสละร่างกายชีวิตและเลือดเนื้อเพื่อปกป้อง ชาติ ศาสนา
พระมหากษัตริย์ และปวงชนชาวไทย ๔๓ ล้านคน
(พลเมืองในขณะนั้น) (สาเหตุที่ ผกก.กำริบ ก็เพราะช่วงนั้น
อเมริกาแพ้สงครามในญวน รีบถอนทัพกลับด่วน ญวนเข้า

ยึด ญวนใต้ ลาว และเขมรไว้ทั้งหมด และมุ่งเข้ายึด

ประเทศไทยต่อไป) หลวงพ่อท่านปรารภกับพวกเราที่มีความ
ว่า หากพวกเราแนวหลังยังคงมัวติดความสุขสบายกันอยู่
ไม่มีใครคิดถึงความดีของผู้เสียสละเหล่านั้น ประเทศชาติก็
คงอยู่ไม่ได้ ไม่มีใครคิดถึงความดีของผู้เสียสละเหล่านั้น
ประเทศชาติก็คงอยู่ไม่ได้ เมื่อหมดชาติ ศาสนาและ
พระมหากษัตริย์ ก็อยู่ไม่ได้ และพวกเราก็คงหาที่อยู่ไม่ได้
ด้วย ดังนั้น หลวงพ่อท่านจึงเป็นหัวหน้าคณะให้จัดหาของ
แห้ง เช่น เกลือ ปลาแห้ง พริก กะปิ ปลาป่น นำพริกเผา ปลา
กระป๋อง เครื่องกระป๋อง บะหมี่สำเร็จรูป เป็นต้น จัดเป็นถุง
เป็นห่อเพื่อนำไปให้แก่พวกที่อยู่แนวหน้า ซึ่งคูเหมือจะ
เป็นหน่วยแรกก่อนใครทั้งหมดที่ออกไปถึงแนวหน้าเลย ผม
ยังมีภาพที่ประทับใจเก่า ๆ อยู่มาก แต่สีจางเกือบหมดแล้ว
เพราะนานกว่า ๑๐ ปี

ภาพที่ประทับใจผมมากที่สุด คือภาพที่หลวงพ่อท่าน
ดำน้ำพริกด้วยตนเอง เมื่อทุกคนเห็นท่านลงมือเอง พวกเรา
เลยช่วยกันทำงานชนิดลืมหืมตา ในขณะนั้นคนยังน้อย
เรียกว่า จับตัววางตาย ต้องช่วยงานกันตัวเป็นเกลียวเพื่อให้
ทันกับเวลา คนช่วยงานในตอนนั้น ในขณะนี้บางคนก็เดิน

ไม่ไหว บางคนก็มาวัดไม่ไหวและบางคนก็หนีไป

นิพพานแล้วก็หลายท่าน ผมขอคุยเป็นตัวอย่างไว้แค่นี้ก่อน
ขอผลัดไว้เล่าให้ฟังในโอกาสต่อไป (ถ้ายังมีลมหายใจอยู่)

๑ บุคคลตัวอย่าง คือ พระองค์เจ้าหญิงวิภาวดี รังสิต

ผมขอย้อนกลับมาหาเรื่องของท่านหญิงวิภาวดีรังสิต
อีกครั้งเพราะหากไม่ให้เขียนเรื่องเกี่ยวกับพระองค์ท่าน ผม
คงจะไม่สบายใจไปตลอดชีวิตก็ได้ เรื่องเดิมมีผู้เขียนเรื่องนี้
มาแล้ว ๓ ครั้ง คือ

๑. พล.อ.ท.ม.ร.ว.เสริม สุขสวัสดิ์ ฦ อยุธยา ใน
หนังสืออนุสรณ์ในการพระราชทานเพลิงศพ นางฉนิศรี สุข
สวัสดิ์ ฦ อยุธยา (ท่านอ้อย) พร้อมทั้งลงจดหมายของท่าน
หญิงถึงท่านอ้อย ๒ ฉบับ ลงวันที่ ๑๗ มิ.ย. ๒๕๑๕ และ ๔
ก.ค. ๒๕๑๕

๒. หลวงพ่อท่านบันทึกเทปไว้ที่จังหวัดเชียงรายแล้ว
คุณพรนุช กิ่นคงดี และ คุณสมพร บุญยเกียรติ ช่วยกันถอด
เทปลงในหนังสือเรื่องจริงอิงนิทานพิเศษ เพื่อเป็นอนุสรณ์
ใน โอกาสคล้าย วันเกิดของหลวงพ่อในเดือนตุลาคม
๒๕๒๔

๓. หลวงพ่อท่านพูดถึงบุคคลตัวอย่าง คือ ท่าน

หญิงวิภาวดีรังสิต ลงในหนังสือ ชัมมวิโมกข์ ปีที่ ๑๑ ฉบับ
ที่ ๑๐๘ เดือน ก.พ. ๓๓

หากท่านผู้ใดได้ติดตามอ่านเรื่องของ ท่านหญิงวิภาวดี
รังสิตแล้วก็คงหมดสงสัยว่า เมื่อท่านสิ้นชีพิตักษัย (ตาย) ไป
แล้ว ขณะนี้ท่านอยู่ที่ใด สำหรับผมเองหมดสงสัยแล้วตั้งแต่
ได้เห็นพระพักตร์ของท่านยิ้มอย่างมีความสุขที่สุด (ยิ้มอย่าง
กุฎีชนะทุกอย่างในโลก) ในตอนที่ไปคอยรับพระศพ และ
ตอนเคารพพระศพ ซึ่งคลุมด้วยธงชาติ ซึ่งยังติดตามและติด
ใจผมอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้

๐ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับท่านหญิง

๑. ผมกับท่านหญิงวิภาวดี รังสิต ไม่เคยรู้จักกันมา
ก่อนเลย (ในชาตินี้) จนกระทั่งหลวงพ่อบอกท่านแนะนำให้รู้จัก
กันอย่างเป็นทางการที่บ้านรับรองในจวนผู้ว่าการจังหวัด
นครศรีธรรมราช เมื่อผมทำความเคารพท่านแล้ว ท่านรับสั่ง
ว่า “ความรู้สึกของหญิง บอกหญิงว่า หญิงไม่ได้ฟังเคยรู้จัก
คุณหมอ หากแต่รู้จักกันมาไม่รู้กี่ชาติ ๆ แล้ว”

๒. ในวันนั้นท่านหญิงรับสั่งให้ผมเข้าพบใน

ตำหนัก หรือวังส่วนพระองค์ซึ่งปลูกอยู่ในบริเวณจวนผู้ว่า
พร้อมทั้งรับสั่งเรื่องของพระองค์ให้ผมฟังอย่างสนิทสนม
และไม่ถือองค์เลย ยิ่งทำให้ผมรู้สึกเคารพและยำเกรง
พระองค์ท่านมากขึ้น ต้องคอยระวังตัวพร้อม กาย วาจา ใจ
ไม่ให้บกพร่องเป็นกรณีพิเศษ

๓. ดั่งนั้นตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาผมจึงเสมือนคนสนิท
ของท่าน และเป็นที่สนทนาถึงธรรมเนียมปฏิบัติของท่าน (ทั้ง ๆ
ที่การปฏิบัติธรรมของผมในขณะนั้น ยังไม่มีอะไรเลยที่จะ
ไปเปรียบกับท่านได้) เมื่อตื่นบรรทมแต่เช้า ก่อนหลวงพ่อบริ
ขันอาหารเช้า พระองค์จะรับสั่งกับผมทุกเช้าถึงการปฏิบัติ
ธรรมของท่านในตอนกลางคืน

๔. ผมสังเกตว่า ธรรมของพระองค์ท่านเปลี่ยนแปลง
ไปทุก ๆ วันไม่มีซ้ำกัน เช่น เมื่อเจริญอานาปานุสสติ (กำหนด
รู้ลมหายใจเข้าและออก) แล้วก็เข้าสู่ปีติ ปีติทั้ง ๕ อย่าง
พระองค์ได้หมด ที่เขียนเช่นนี้เพราะหลังจากที่ท่านรับสั่ง
กับผมแล้วก็จะถามหลวงพ่อดังอีกครั้งเพื่อความถูกต้อง
หลังจากนั้นแล้วก็ไม่เกิดปีติอีก พอเริ่มปฏิบัติจิตจะรวมตัว
เป็นหนึ่ง แล้วเข้าสู่การพิจารณาขั้น ๕ เลย (วิปัสสนา) และ

ตั้งแต่่นั้นเป็นต้นมาก็ใช้วิปัสสนาหรือด้านการพิจารณา

ทางปัญญาตลอดมา (ผมเขียนตามสัญญาหรือความจำที่ผมฟังการสนทนาระหว่างท่านกับหลวงพ่อ)

๕. ทุกครั้งที่ออกหน่วยโดย ฮ. หากผมไปด้วย

พระองค์จะประทับติดกับผมเสมอ และเรื่องที่รับสั่งล้วน

เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับธรรมะเกือบทั้งสิ้น แม้ในระหว่างเดิน

เยี่ยมตามฐานของตำรวจและทหาร หากมีเวลาส่วนองค์ จะ

รับสั่งเรื่องการปฏิบัติธรรมในตอนกลางคืนให้ผมฟังเสมอ

เรื่องที่รับสั่งเป็นปกติคือทุกข์ เพราะทุกข์ทั้งหลายล้วนมา

ห้อมล้อมใจของพระองค์ ทั้งเรื่องภารกิจของชาติและ

ประชาชน ทางเรื่องครอบครัว และเรื่องส่วนตัวอื่น ๆ

พระองค์ไม่เคยปิดบังอะไรเลย เค้าให้ฟังหมด จนพระองค์

เองก็แปลกใจ ต้องไปตามหลวงพ่อ (เมื่ออยู่กันเฉพาะแค่ ๓

คน หลวงพ่อท่าน, ท่านหญิง, และผม) ว่า หญิงกับหมอนี้

เคยเป็นอะไรกันนะ หญิงมีความลับอะไรต้องบอกคุณหมอ

หมดเลย ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยบอกความลับเช่นนี้กับผู้อื่นมาก่อน

แม้พระองค์จะทุกข์แค่ไหนและอย่างไรท่านก็ไม่เคยยอมแพ้

กลับเอาทุกข์นั้นมาพิจารณาด้วยปัญญา ให้เข้าสู่อริยสัจหมด

ท่านรับสั่งกับผมว่า "แม้หญิงจะทุกข์ขนาดไหน หญิงก็ไม่

ยอมแพ้ ไม่ยอมหวั่นไหว หญิงเอาทุกข์ เหล่านั้นมา

พิจารณาเป็นอริยสัจหมัด" คือ เห็นทุกข์ทั้งหลายที่มา
กระทบใจนี้เป็นของธรรมดา ที่ท่านรับสั่งกับผมแบบนี้ไม่ใช่
ครั้งเดียว

๖. หลังจากเยี่ยมตำรวจทหารภาคใต้แล้ว ก็เสด็จไป
เยี่ยมตำรวจทหารทางภาคเหนือกับคณะของหลวงพ่อท่าน
พระองค์ก็ยิ่งทรงเมตตาให้ความสนิทสนมกับผมตลอดมา มี
อยู่ครั้งหนึ่งซึ่งผมหวาดเสียวแทนท่าน เพราะท่านบินไป
เยี่ยมฐานทหารที่มองเห็นฐานข้าศึกอยู่ ข้างหน้าอย่างแจ่ม
ชัด ขณะที่ไปถึงผมยังมองเห็นเครื่องบินของฝ่ายตรงข้าม
บินมาทิ้งของให้กับพวกเขา กับตา ผมยังต่อว่าพวกทหารว่า
ทำไมถึงให้ท่านเสี่ยงขนาดนี้ ฝ่ายทหารตอบผมว่า ผมได้
พยายามตัดทานท่านแล้ว แต่ท่านไม่ยอมจะเสด็จมาเยี่ยมให้
ได้ ในตอนนั้น ผมยังจำได้ดีกว่า ฮ. ลงจอดไม่ได้ ต้องค่อย ๆ
ชะลอลงใกล้พื้นดิน แล้วพวกเราต้องกระโดดลง พอลงหมด
ฮ.จะ ดืดตัวไปทันที เพราะหากจอดฝ่ายตรงข้ามอาจยิง
ปืนค.มา ที่ผมกลัวไปนั้น ไม่ใช่อะไรหรอกครับ เพราะผมมี
หลวงพ่อท่านไปด้วย และหลวงพ่อท่านก็ต้องโดดลง
เหมือนกับพวกเรา

๗. ผมได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้อำนวยการ ร.พ.

ตำรวจ เมื่อ ๒๕ ต.ค. ๒๕๑๕ และได้รับยศว่าที่นายพล
ตำรวจตรีในวันเดียวกัน ซึ่งผมเองไม่รู้เรื่องเลย เพราะกำลัง
อยู่ในป่า ออกเยี่ยมตำรวจทหารกับหลวงพ่อและท่านหญิง
เมื่อกลับมาจึงทราบ (เขาแต่งตั้งให้แล้วประมาณ ๒ วัน)
หลวงพ่อท่านเลยเรียกผมว่า “นายพลป่า” เพราะเขาตั้งให้
ขณะอยู่ในป่า เมื่อได้รับตำแหน่งใหม่ งานในหน้าที่ก็ยุ่ง
เพราะเป็นของใหม่ ทุกข์ก็เพิ่มขึ้น การจะออกไปเยี่ยม
ตำรวจ ทหารกับหลวงพ่อและท่านหญิงก็ต้องชะลอไว้
หลวงพ่อและท่านหญิงทราบดี ผมจึงห่างจากการติดตามไป
จนอีก ๓ เดือนกว่า ๆ ก็ได้รับ ทั้งวิทยุและโทรศัพท์ทางไกล
จาก จ.สุราษฎร์ธานี โดย พ.ต.ท.สุดิษฐ์ สิงหรา ณ อยุธยา
(ยศในขณะนั้น ปัจจุบันมียศ พล.ต.ต. ตำแหน่งรองผู้
บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน)

๘. ตอนท่านหญิงเสด็จไปยุโรป ได้ทรงมีลายพระหัตถ์
ถึงผมหนึ่งฉบับ ดังนี้

วันที่ ๘ กค ๑๕

เรียน คุณหมอสมาศักดิ์ทราบ

ฉันได้ออกเดินทางมาจากกรุงเทพฯ ตั้งแต่วันที่ ๑๕
เดือนก่อน ท่องเที่ยวมาได้ ๔ ประเทศทั้งอังกฤษนี้ แต่อาการ
ไม่สู้ดีเลยอยากจะกลับไปวิปัสสนาที่วัดท่าซุงมากกว่าอย่าง
อื่น เพื่อนฉันที่นี่ล้วนแต่หุรหุราและน่ารัก อยู่ปราสาทข้าง
บ้านสวยที่สุดบ้าง เป็นดัชเชลก็มี เลดีต่างๆก็มี เมื่อก่อนฉันก็
เคยคบชอบพอกันดี ตอนนี้ได้แต่ปลง

มีข่าวประหลาดจะเล่าให้คุณหมอฟัง วงการจักษุ
แพทย์จะต้องงงไปหมด อยู่ ๆ ต้อกระจกของฉันซึ่งเป็นมา
๔ ปีกว่า จนตาขวามีด ไปเห็นแต่เพียงเงาๆ หมออูทัยว่า
จะต้องผ่าตัดจึงจะหายนั้น บัดนี้หลวงปู่รักษา (ฉันท่องคาถา
ที่หลวงปู่ให้ทุกวัน) หายได้ภายใน ๒๗ วัน เริ่มรักษาเมื่อ
วันที่ ๓ เดือนที่แล้ว หลวงปู่ว่า ๒๘ วันจะหาย พอถึงวันที่
๒๗ ก็สว่างโร่ขึ้นมาจนตกใจไปหมด ท่านชายเมื่อแรกไม่
เชื่อ จนฉันใช้ตาข้างซ้ายอ่านหนังสือให้ฟัง (ปิดข้างดีเสีย) จึง
ต้องเชื่อ แต่งง ไปหมดเลย กลับไปกรุงเทพฯคุณหมอช่วย
นัดจักษุแพทย์ที่ ร.พ.คุณหมอ ให้ใช้กล้องส่องดูซิว่าตัวยัง
อยู่ไหม หมอที่ลอนดอน ที่ Harley Street การนัดพบเป็น
อาทิตย์ๆ แล้วก็แพงมาก เสียเวลาด้วย ฉันเลยไม่อยากไปยุ่ง

ด้วย กลางๆเดือนนี้จะกลับแล้ว จะติดต่อกับคุณหมอเพื่อนนัด
พบหมอตาที่ ร.พ.ตำรวจก็ยังได้ จะได้พิสูจน์กันหลาย ๆ คน

เรื่องตาของฉันนี้ ถ้าคนอื่นมาแล้วให้ฟังก็แทบจะไม่
เชื่อนี้เกิดขึ้นกับตัวเองและฉันก็ถือศีล ๕ คงจะไม่หลอกคน
ทั้งเมืองเป็นแน่ กลับมากก็จะเอาตาไปให้จักษุแพทย์พิสูจน์
ด้วยคงจะต้องงง กันบ้างเป็นแน่

เวลานี้ตอนว่าง ๆ ฉันนั่ง edit เรื่องของหลวงพ่อกี่จะ
พิมพ์ใหม่ ชื่อเรื่องกรรมฐาน ๔๐ คุณหมอเตรียมชื่อเถิด
เขียนมาก เมื่อกลับไปบ้านฉันเตรียมจะไปอยู่กับหลวงปู่ เพื่อ
เขียนชีวประวัติของท่าน

คิดถึงมาก

วิภาวดี

๘. หลังเสด็จกลับเมืองไทย ท่านหญิงก็เสด็จเยี่ยม
ตำรวจและทหาร พร้อมกับหลวงพ่อกี่และคณะทางภาคเหนือ
หลายหน ผมได้สังเกตเห็นว่าในตอนเย็น ท่านเกือบไม่ได้
เสวยอะไรเลย หากจะเสวยก็เสวยแบบเลียไม่ได้ เพราะผู้
จัดหาอาหารมาซักชวนหนัก ๆ เข้า พร้อมทั้งพวกพระสหาย
ต่างก็จัดของเสวยให้ ท่านจึงเสวยแบบเอาใจคน กลัวเขาจะ

เสียกำลังใจ พอมีโอกาสว่างท่านหญิงก็รับสั่งกับผมว่า

ความจริงไม่รู้สักทิวเลย ปกติแล้วจะไม่เสวย เพราะหาก
เสวยเข้าไปแล้วมันจะออก (อาเจียน) จิตมันอยากจะถือ
อุโบสถศีลอยู่เรื่อย เพราะอะไรก็ไม่ทราบ ผมสังเกตทั้งที่
เชียงใหม่และเชียงราย ส่วนใหญ่จะเสวย แค่ว่าผลไม้ ๒-๓ ชิ้น

๑๐. ตอนปลายปี ๑๕ หรือต้นปี เดือน ม.ค. ๒๕๒๐ จำ

ไม่ได้แน่ ท่านหญิงมีรับสั่งให้ผมเข้าไปที่วังวิฑูเป็นการ
ส่วนพระองค์ ท่านหญิงทรงเมตตาต่อผมมากที่ให้ชมสมบัติ
อันล้ำค่าทั้งหมด พร้อมทั้งทรงอธิบายว่าได้มันมาจากที่ไหน
บ้าง มีสมบัติหลายชิ้นที่ซื้อมาจากต่างประเทศ ซึ่งผมไม่เคย
เห็นมาก่อนเลยในชีวิต นอกนั้นก็ยังมีพระพุทธรูปในสมัย
โบราณสวยงามมากอีกจำนวนหนึ่ง แล้วในที่สุดท่านก็
สรุปว่า “สมบัติเหล่านี้มันไม่มีความหมายสำหรับท่าน วิฑู
วิฑูนี้ก็ไม่มีมีความหมายสำหรับท่าน” หากผมจำไม่ผิด
หลังจากนั้นมาอีก ๑-๒ อาทิตย์ ผมก็ได้ข่าวว่า ท่านหญิงได้
ยกสมบัติอันมีค่าเหล่านี้ให้แก่ทางพิพิธภัณฑ์ ไปส่วนหนึ่ง
และให้กับผู้อื่นที่ควรแก่การให้อีกส่วนหนึ่งจนหมด คำตรัส
อีกประการหนึ่งที่ชอบตรัสเสมอ ๆ ก็คือ “ชีวิตนี้ไม่มี
ความหมาย สมบัติในวังวิฑูไม่มีความหมาย” รู้สึกว่า พวกเขา

เราที่เป็นศิษย์ของหลวงพ่อก็อีกหลาย ๆ คน ที่ได้ยินจนชิน

หนึ่งในช่วงระยะ ๓ เดือนก่อนที่ท่านจะสิ้นชีพตักษัย

๑๑. พระศพได้ถูกนำเสด็จมาทางเครื่องบินในวันนั้น

(๑๖ ก.พ. ๒๕๒๐) เดิมจะให้ทาง ร.พ.ตำรวจเป็นผู้จัด

สถานที่รับพระศพ แต่ต่อมาได้ขอเปลี่ยนเป็นที่ ร.พ.จุฬา

แทน ผมจึงได้พบกับบุคคลสำคัญ ๓ คน คือ

ก) พ.ต.ท.สุดิษฐ์ สิงหรา ณ อยุธยา (ยศในสมัยนั้น ปัจจุบันมียศ พล.ต.ต.) นายตำรวจท่านนี้มีความใกล้ชิดกับท่านหญิงมาก จะติดตามเสด็จทุกครั้งที่ท่านหญิงเสด็จไป จ. นครศรีธรรมราช และสุราษฎร์ธานี ท่านได้เล่าให้ผมฟังว่า ท่านหญิงได้ประทาน พระสมเด็จทรงแขวนประจำองค์อยู่ให้กับตนในการเสด็จภาคใต้ครั้งสุดท้ายนี้ ไม่นึกเลยว่าท่านหญิงจะจากไปอย่างคาดไม่ถึง ถ้าผมรู้ก่อนผมจะไม่ยอมรับพระสมเด็จที่ประทานให้ และเล่ารายละเอียดทั้งหมดที่เกิดขึ้นในตอนเช้าให้ผมฟัง

ข) คุณทิพา ซึ่งเป็นข้าหลวงของท่านหญิง ติดตามและรับใช้ท่านหญิงมาตลอด ผมจึงมีความคุ้นเคยกับ คุณทิพา ดี ผมได้ถามคุณทิพาว่า เมื่อเช้านี้ท่านหญิงรับสั่งกับทิพาว่า

อย่างไร ทิพาทบอกว่าท่านตื่นบรรทมแต่เช้าเหมือนปกติ

แล้วเรียกทิพา ไปพบแล้วรับสั่งว่า ทิพา “ถ้าฉันตาย เธออย่าร้องไห้ให้ฉันนะ” ทิพา เลยปล่อยโฮใหญ่ และพูดว่า ทำไมท่านหญิงรับสั่งอย่างนั้น ละเพคะ ท่านหญิงทรงเจียบ ไม่ตอบ แต่รับสั่งเรื่องงานกับ ทิพาว่า ทิพา บ่าวชื่อนี้เธอจ่ายเงินจำนวนเท่านี้ให้เขา บ่าวชื่อนี้จ่ายเงินให้เท่านี้ ทิพาก็รับคำสั่งโดยไม่โต้จืด ท่านหญิงก็รับสั่งว่า “ทิพากราวนี้เธอต้องจดนะ” จากนั้นก็ให้ทิพาออกไปและรับสั่งให้มาลีมาพบ

ค) คุณมาลี ซึ่งเป็นพยาบาลประจำหน่วยของท่านหญิง ผมจึงรู้จักเธอดี และได้ถามคุณมาลีว่า มาลีเมื่อเข้าท่านหญิงรับสั่งกับมาลีว่าอย่างไร คุณมาลีตอบว่า ท่านหญิงรับสั่งว่า “มาลี คนอย่างฉันหากจะตาย ฉันไม่ขอตายในบ้าน เพราะมันไม่มีเกียรติ สำหรับฉัน ฉันจะต้องตายนอกบ้าน และศพของฉันจะต้องคลุมด้วยธงชาติ” ท่านหญิงรับสั่งกับมาลีเพียงเท่านี้ แล้วก็ไล่มาลีให้ออกมา

๑๒. เมื่อผมได้คุยกับท่านทั้งสามแล้ว ผู้ก็อุทานว่า “จ้ะท่านหญิงก็ทรงทราบล่วงหน้าก่อนแล้วซิว่าจะต้องจากไป คุณทิพาจึงให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า ในคืนสุดท้ายนี้ท่านหญิง

ก็ถวายสังฆทานกับหลวงปู่ครูบาธรรมชัย เหมือนกับ

ท่านจะรู้ก่อน จริง ๆ ด้วย

๑๓. รับสั่งสุดท้ายกับหลวงพ่อและหลวงปู่

ก) โลกนี้เป็นทุกข์ ร่างกายก็เป็นทุกข์ หลวงไม่ต้องการมีร่างกายอีก ขอลาหลวงพ่อไปนิพพาน

ข) หลวงพ่อ หลวงปู่ กรุณากราบทูลพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และทูลท่านชายด้วยว่าหลวงขอลาไปนิพพาน

ค) หลวงพ่อหลวงอยากไปนิพพาน ช่วยนำหลวงไปนิพพาน ด้วย (ประโยคนี้นี้ผมจำไม่ได้แน่่ว่า ท่านอ้อยเล่าให้ผมฟัง หรือ พ.ต.ท.สุจินทร์ แสดงว่าในขณะนั้นท่านหลวงทรงมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ ไม่แสดงอาการว่าเจ็บปวดแต่อย่างใด ทั้งที่ควรจะปวดมาก

ง) ท่านเจียบไปสักครู่ แล้วจึงเปล่งเสียงออกมาดัง ๆ ฟังชัดว่า โอ สว่างแล้ว ๆ ถึงนิพพานแล้ว ๆ สวยจัง เมื่อท่านหลวงทรงตรัสเองเช่นนั้นแล้ว ก็เจียบสงบ มีพระพักตร์ยิ้ม น้อย ๆ อย่างมีความสุขที่สุด ซึ่งผมได้เห็นอย่างใกล้ชิดตอนจับพระศพ และเคารพพระศพที่คลุมด้วยธงชาติตามที่ท่านได้รับสั่งไว้กับคุณมาลีในตอนเช้าวันนั้นทุกประการ

๐ ข้อพิจารณาเกี่ยวกับท่านหญิง

ในฐานะที่ผมเป็นหมอตำรวจ ย่อมได้พบและเห็น คนที่ถูกยิง แล้วเสียชีวิตบ่อย ๆ จึงขอเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับ พระศพของท่านหญิงที่ท่านได้ทรงแสดงธรรมให้ผมเห็น ตามรายงานของแพทย์ และคำบอกเล่าของ พ.ต.ท.สุดิษฐ์ สิงหรา ณ อยุธยา (ยศในขณะนั้น)

สรุปโดยย่อได้ว่า กระสุนปืนที่ยิงถูกเฮลิคอปเตอร์นั้น หลายนัด แต่มีเพียงนัดเดียวที่ทะลุลำตัวเฮลิคอปเตอร์เข้า ด้านหน้าเฮลิคอปเตอร์เฉียดท้ายของนักบินแล้วจึงมาโดน ท่านหญิง (โดยเฉพาะ) เข้าหน้าท้องทะลุผ่านตับ ทะลุปอด ข้างขวา แล้วออกด้านหลัง บาดแผลด้านหน้ารุกรกระสุนเข้า เล็กแต่ทางออกของกระสุนปืนใหญ่มาก จนมองเห็นเลือด และเนื้อของปอดออกมาจุกอยู่ที่บาดแผลชัดเจน ในลักษณะ บาดแผลเช่นนี้ บุคคลธรรมดาแล้วควรจะเสียชีวิตทันที เพราะช็อก (shock) เนื่องจากการเสียเลือดมากอย่าง กระทั่งหัน โดยมีการตกเลือดมากในช่องท้องในช่องปอด และที่สำคัญที่สุดก็คือ ความกดดันภายในช่องปอดถูก ทำลายทันที จนปอดด้านขวาทั้งหมดแฟบลงอย่างรวดเร็ว คนไข้จะช็อกเพราะขาดทั้งลมหายใจและเลือดไปเลี้ยงสมอง

อย่างกะทันหัน แต่เป็นที่อัศจรรย์อย่างยิ่ง ท่านหญิงยัง

ทรงมีสติสัมปชัญญะดีตลอดเวลา ยังชะลอขั้น ๕ กลับมา

ได้ และรับสั่งกับหลวงพ่หลวงปู่ได้อย่างมีสติดีตามข้อ ๑๓

โดยธรรมชาติที่ท่านแสดงให้ผมเห็นนี้ ผมจึงเข้าใจเอาเองว่า

ท่านเป็นผู้ทรงญาณสมบัติชั้นยอด สามารถใช้ญาณสมบัติ

ของท่านได้ทันทีเป็นอัตโนมัติเพื่อบรรเทาทุกข์เวทนาทาง

กาย และใช้วิปัสสนาญาณชั้นสูงพร้อมกันไปด้วย จึงทำให้

จิตเป็นสุขตลอดเวลา สมจริงตามที่ท่านได้ตรัสไว้เสมอ ๆ

ใน ๓ เดือนก่อนที่ท่านจะดับขันธุ์ว่าชีวิตไม่มีความหมาย

สมบัติในวังวิทญูไม่มีความหมาย (ผมขออนุญาตขยายความ

ว่า ความตายไม่มีความหมาย เพราะคนเราเกิดแล้วต้องตาย

ทุกคน ร่างกายนี้มันหาใช่เรา ใจของเราไม่ เราไม่มีใน

ร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา เราเป็นเพียงผู้ที่อาศัยร่างกายนี้อยู่

เพียงชั่วคราวเท่านั้น โลกนี้ไม่เที่ยง ไม่มีใครสามารถจะเอา

สมบัติของโลกนี้ติดตัวไปได้เลย ไม่มีใครเป็นใหญ่ได้ใน

โลก เพราะต้องมีความตายเป็นที่สุดและ โลกนี้มีความพร่อง

อยู่เป็นปกติ เนื่องจากตกเป็นทาสของตัณหา ขอสรุปว่า

ท่านไม่ได้ติดวัตถุธาตุใด ๆ ในโลกนี้แล้ว รวมทั้งร่างกายที่

ท่านอาศัยอยู่ หรือจะกล่าวว่าท่านไม่ได้ติดสมบัติใด ๆ ใน

โลกแล้วก็คงไม่ผิด)

นอกจากนั้น ท่านหญิงไม่เคยแสดงอารมณ์ใด ๆ ที่ไม่พอใจต่อผู้ก่อการร้ายเลยแม้แต่น้อย ทรงให้ภยันทานอยู่เป็นปกติ ด้วยบารมี ๑๐ ครบถ้วนบริบูรณ์ จากทานบารมี-ศีล-เนกขัมมะ-ปัญญา-วิริยะ-ขันติ-สังกะ-อธิษฐาน-เมตตาและอุเบกขา บารมี ขอให้ท่านผู้อ่านลองพิจารณาตาม (ขันมวิริยะ) บารมี ๑๐ คุณแล้วจะเข้าใจเอง ดีกว่าให้ผู้อื่นมาเป็นผู้บอกให้ฟัง ๑,๐๐๐ เท่า หรือ ๑๐ ๐๐๐ เท่าทีเดียว เมื่อเข้าใจด้วยตนเองแล้ว จึงจะเข้าใจในอารมณ์ช่างมัน หรืออารมณ์อุเบกขา หรืออารมณ์สังขารุเบกขาญาณ ได้ว่ามันเป็นอันเดียวกัน แต่มันมิได้ตั้งแต่หยาบ ๆ มาหาชั้นกลางและละเอียดตามลำดับ และยังเห็นได้ชัดว่า บางคน บางวันก็มีอารมณ์ช่างมัน แต่บางวันกลายเป็นอารมณ์ช่างเผือกไปก็มีอยู่ไม่น้อย ทั้งนี้เพราะอารมณ์นี้ขึ้นอยู่กับศีลเป็นสำคัญ หากศีลยังไม่เป็นศีล เต็มบ้าง ไม่เต็มบ้าง (ศีล น้ำขึ้นน้ำลง หรือโลกียศีล) อารมณ์ก็ยังขึ้น ๆ ลง ๆ ตามศีล แต่หากศีลของผู้ใดเป็นอัตโนมัติแล้ว หรือมีศีลानุสสติอยู่กับใจตลอดเวลา หรือโลกุตระศีล หรือศีลของพระอริยเบ็องต้น หรือศีลของ

พระโศดาบันนั้นเอง ซึ่งเป็นอธิศีลจะไม่มีคำว่าผลอไม่มี
คำว่าขาดอีกต่อไป บุคคลเหล่านี้แหละจึงจะมีอารมณ์ช่างมัน
จริง แม้จะมีอะไรมากระทบก็ทรงอยู่ได้แต่หากกระทบแรง
ๆ ย่อมมีความหวั่นไหวในตอนแรกเป็นธรรมดา แต่ท่านก็
สามารถปรับอารมณ์ของตนเองได้ หรือช่วยตนเองได้ เอา
ตัวเองรอดได้ในเวลาไม่นาน (ตามบารมีที่ท่านอยู่ใน
ขณะนั้น) ผู้ที่หมดความหวั่นไหวเมื่อถูกกระทบคือพระ
อรหันตท่านั้น

สิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดความหวั่นไหว ก็คือศีลอีกนั้น
แหละ แม้ศีลจะเป็นอธิศีลก็ตาม แต่ยังไม่ละเอียดพอ พระ
พุทธองค์จึงให้ใช้กรรมบถ ๑๐ คุมอารมณ์จิตต่อไป จาก
กรรมบถ ๑๐ พระองค์ ทรงให้ใช้ทวารธรรมและพรหมวิหาร
๔ คุมอารมณ์จิต ไม่ให้เกิดอารมณ์พอใจ หรืออารมณ์ยินดี
ด้วยในกามฉันทะ และปฏิฆะ โดยใช้สังโยชน์ ๑๐ เป็น
แนวทางในการปฏิบัติ

ดังนั้น พระพุทธองค์จึงตรัสว่า ศีลคือแม่ของพระ
ธรรม หรือศีลเป็นมารดาของพุทธศาสนา (ผมขอให้ท่าน
ผู้อ่านจงพิจารณาเอาเอง จะได้ว่ารู้ได้เห็นด้วยตนเอง เพราะ

ธรรมของพระองค์จะรู้ได้เห็นได้จริงตามความเป็นจริง

ด้วยการปฏิบัติ ตามวิธีของพระองค์เท่านั้น และรู้ได้เห็นได้

เฉพาะตนด้วย หากผู้ใดปฏิบัติยังไม่ถึง หรือยังไม่เข้าใจ

ธรรมะของพระองค์ ทำอย่างไรก็ไม่มีทางรู้ทางเห็นได้

เพราะตัวเข้าใจคือตัวปัญญา หรือสัมมาทิฏฐิเกิด ผู้ที่ไม่

เข้าใจธรรมะ ปัญญายังไม่เกิดหรือ ยังเป็นมิจฉาทิฏฐิอยู่)

หากจะใช้สังโยชน์เป็นเครื่องวัดความดี ของท่านหญิง ย่อม

เป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับผม คือ

๑. สักกายทิฏฐิ ข้อแรกนี้ชัดเจนในคำอุทานที่ว่า “ชีวิต
นี้ไม่มีความหมาย สมบัติในวังวิฑูย์ไม่มีความหมาย” ผมขอ
ผ่านไป

๒. วิจิกิจฉาข้อสองนี้ก็เช่นกัน ท่านเคารพในพระ
พุทธ พระธรรม พระอรียสงฆ์ ด้วยการปฏิบัติตาม ๑๐๐%
คือ ปฏิบัติตามอริยมรรค ๘ ซึ่งย่อแล้วเหลือ ๓ ได้แก่ ศีล
สมาธิ ปัญญา หรือปฏิบัติบูชาด้วยทาน ศีล ภาวนา ท่าน
ปฏิบัติ ตลอดเวลาชนิดเป็น อกาลิก (คือ ทำตลอดเวลา ใน
ทุกโอกาส ทุกสถานที่ และทุกอิริยาบถ ยืน เดิน นั่ง นอน)

๓. คีล เป็นอธิคีล หรือมีศีลानุสติอยู่ในจิต โดยไม่

ต้องระวัง หรือกลัว หรือสงสัยว่าจะผิดศีลหรือไม่

จนกระทั่งแม้กรรมบถ ๑๐ เท่าที่ใกล้ชิดกับพระองค์ท่าน

และได้สนทนาธรรมกับท่านเสมอ ๆ พรหมวิหาร ๔ ท่าน

เต็ม ๑๐๐% จากการเสียดละความสุขส่วนองค์ ทำทุกอย่าง

เพื่อประชาชนที่เดือดร้อน เพื่อดำรงทหารที่อยู่แนวหน้า

สละแม้แต่ชีวิตและทรัพย์สินที่รักและหวงแหน โดยไม่ได้

หวังผลตอบแทนใดๆทั้งสิ้น ซึ่งเท่ากับตัดโลภะ (ราคะ)

นั่นเอง ส่วนปฏิฆะนั้น เมื่อพรหมวิหาร ๔ เต็มอารมณ์ไม่

พอใจย่อมไม่เกิด หรือ เกิดก็ดับไปทันที เรื่องกามฉันทะกับ

ปฏิฆะนั้น ผมเพียงแค่ว่าคคะเนหรือเดาหรือเพียงแค่สงสัย

เท่านั้น เพราะผมปฏิบัติไปไม่ถึง เมื่อยังไม่ถึงก็ต้องมีความ

สงสัยอยู่เป็นธรรมดา

อนึ่ง จะเห็นได้จากลายพระหัตถ์ที่มีถึงท่านอ้อย (๑๗

มิ.ย. ๒๕๑๕) และถึงผม (๘ ก.ค. ๒๕๑๕) ท่านรับว่าท่าน

ทรงศีล ๕ เป็นปกติ แต่ใจมันอยากอยู่ในอุโบสถศีลเป็นปกติ

และผมก็ขอยืนยันตามเหตุผลในข้อ ๑ ตามตำราศีล ๕ คือ

ศีลของพระอนาคามี เป็นคุณธรรมข้อหนึ่งของท่าน เมื่อมี

คุณธรรมถึงอนาคามี ศีล ๘ จะปรากฏเอง ไม่ใช่แกล้งทำ

หรือต้องบังคับให้เป็นศีล ๘ เหมือนกับผมซึ่งพยายาม

รักษาศีล ๕ ไว้เกิน ๑๐ ปีแล้ว แต่มันก็ยังไม่มีความดีของ

พระอนาคามีปรากฏให้เห็นแม้แต่น้อย ผู้ที่ถือศีล ๘ ได้

ในขณะนี้มีเป็นแสน ๆ คน แต่ผู้ที่มีความดีครบหายากจริง

ๆ แม้แต่พระสมมุติสงฆ์และสามเณรกว่า ๓ แสนรูปก็

เช่นกัน (ยังไม่รวมพวกชีอีกไม่รู้เท่าใด ผมเคยสนทนาด้วย

กับชีบางคน พบว่ายังไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าศีล ๘ มีอะไรบ้าง นำ

ศรัทธาจริง ๆ)

ดังนั้นการถือศีล ๘ จึงไม่ใช่ผู้วิเศษอะไร หากผู้ใดถือ
ศีล ๘ แล้วไปเที่ยววอดผู้อื่นหวังประโยชน์จากการถือศีล ๘
ในทางโลก (โลกธรรม) เพื่อตนก็นำศรัทธาเช่นกัน ผู้ถือศีล ๘
โดยขาดปัญญา จึงเป็นการเบียดเบียนตนเอง ทรมานตนเอง
โดยเปล่าประโยชน์ และยังทำให้จิตใจศรัทธาหมอง (จิตเป็น
กิเลสหรือเกิดกิเลส) เนื่องจากความฟุ้งซ่านของจิต ความ
สงสัยที่เกิดกับจิตว่าสิ่งที่ตนทำไปนั้น ที่ตนกินไปนั้นที่เวลา
เกินเที่ยงไปนั้น มันจะผิดศีลหรือเปล่า จิตเต็มไปด้วยความ
สงสัย ความระแวง จิตจึงเกิดกิเลส เมื่อกิเลสเกิดอารมณ์
พอใจหรือไม่พอใจ ย่อมเกิด(ตัณหา) เมื่อตัณหาเกิด
อุปาทานก็เกิด ผลคือจิตก็ปรุงแต่ง ไปและสร้างอกุศลกรรม

ต่อทางใจไปสู่ทางวาจา และออกทางกาย ในที่สุด และมี
บางคนศีล ๕ ยังไม่ครบเลย เห็นเขาถือศีล ๘ ก็ถือกับเขาบ้าง
โอกาสใกล้นรกจึงมีมากขึ้น ผู้ใดมีปัญญาให้ใช้วิธีของหลวง
พ่อท่าน คือถือเฉพาะเวลา เช่น ตอนเจริญกรรมฐาน เจตนา
คือตัวบุญ ขอให้บริสุทธิ์จริง ๆ ในช่วงเวลาสั้น ๆ จิตก็จะไม่
เศร้าหมอง

สำหรับท่านหญิงนั้น ศีล ๘ ได้ปรากฏขึ้นกับจิตของ
ท่านเอง เมื่อประมาณ ๖-๗ เดือนก่อนจะถึงขั้น ๕ ตาม
ตำรากล่าวไว้ว่า เมื่อฆราวาสจบกิจพระศาสนา จะมีชีวิตอยู่ได้
ไม่เกิน ๑ วัน หรือ ๒๔ ชม. สำหรับส่วนตัวผมมั่นใจว่าท่าน
หญิงทรงทราบอยู่แล้วว่าจบกิจ จึงได้บอกกับคุณทิพาและ
คุณมาลีให้รับทราบโดยตรง (โปรดย้อนดูข้อเท็จจริงที่ ๑๑)
แต่ทั้งสองคนไม่เข้าใจนอกจากนั้นหลวงพ่อท่านก็รู้ตามที่
พระมาบอกท่านว่า ท่านหญิงจบกิจเมื่อเวลาสองนาฬิกา แต่
ขณะนั้นหลวงพ่อท่านพักอยู่ที่ ต.ช.ด. เขต ๘ ท่งสง ส่วน
ท่านหญิงอยู่ที่บ้านรับรองของโรงปูน ส่วนรายละเอียดผม
จะไม่ขอเขียนอีก เพราะหลวงพ่อท่านเล่าไว้ละเอียดแล้ว

ปัญหามีอยู่มากในขณะนั้น (เรื่องของโลกธรรม)

เพราะคนส่วนใหญ่จะไม่เข้าใจเรื่องฆราวาสอบกิจในพุทธศาสนาจะต้องตายภายใน ๒๔ ชม. (ท่านเจ้ากรม พล.อ.ท. ม.ร.ว. เสริม สุขสวัสดิ์ ท่านเขียนไว้ชัดในหนังสืออนุสรณ์ในการพระราชทานเพลิงศพภรรยาของท่าน) ผมก็ของดกถ่าว เพราะในหนังสือเล่มนั้นมีของดี ๆ น่าอ่านน่าศึกษาอยู่มาก

ต่อเมื่อเวลาได้ล่วงเลยมากกว่า ๑๐ ปีแล้ว จนถึงในปัจจุบันปัญหานี้ก็หมดไป เพราะมีผู้มาปฏิบัติธรรมและฝึกมโนมยิทธิกันเป็นจำนวนมากกว่าแสนคน ซึ่งสามารถจะพิสูจน์ความจริงในพระศาสนาได้ด้วยตนเอง หลังจากท่านหญิงท่านสิ้นชีพิตักษัยเพื่อประเทศชาติไปแล้ว พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าสถาปนาขึ้นเป็น พระองค์เจ้าหญิงวิภาวดี รังสิต เพื่อตอบแทนคุณความดีของพระองค์ท่าน

๐ บทสรุปส่งท้าย

๑. หลวงพ่อท่านยกเอาท่านหญิงเป็นบุคคลตัวอย่างในการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบหรือสุปฏิปันโน ผมจึงแนะนำให้

ท่านผู้อ่านย้อนกลับไปดูธรรมวิโมกข์ ฉบับที่ ๑๐๘ เดือน ก.พ. ๒๕๓๓ อีกครั้ง เพราะการเห็นพระ (อริยะ) จัดเป็น อุดมมงคล (ในมงคลสูตร)

๒. ขอให้ผู้อ่านพยายามศึกษาปฏิบัติ หรือการปฏิบัติ ดีปฏิบัติชอบของท่านหญิง (ตามอิทธิบาท ๔ และอริยมรรค ๘) อย่างละเอียด เพราะท่านเป็นศิษย์ของหลวงพ่อกที่ใช้เวลา ปฏิบัติเพียง ๘ เดือน เรียนวิธีปฏิบัติกรรมฐานกับหลวงพ่อก แค่ประมาณ ๗ วัน ท่านก็สามารถจบกิจพระศาสนาได้

๓. การปฏิบัติของท่าน ยึดการปฏิบัติที่ใจเป็นหลัก (ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นหัวหน้า มีใจประเสริฐสุดสำเร็จที่ใจ) ท่านมิได้หยุด งานประจำไม่ได้ปลงผมและนุ่งขาวห่มขาว ไม่ได้มานั่งเกาะหลวงพ่อกตลอดเวลา ไม่ได้ยึดวัดหรือยึดสถานที่เป็นหลัก ไม่ต้องเลือกเวลา ตั้งเวลาว่าต้องเวลานั้นเวลานี้ แต่ปฏิบัติอยู่ที่ใจตลอดเวลาในทุกอิริยาบถ ยืน เดิน นั่ง นอน (ทั้งงานด้านทางโลก และงานด้านทางธรรม ถ้าเข้าใจแล้วก็สามารถปฏิบัติจิตไปพร้อม ๆ กันได้)

๔. ท่านยึดสังโยชน์ ๑๐ เป็นแนวทางปฏิบัติ ท่านเข้าใจ ดีว่า คีลเป็นแม่ของพระธรรมเป็นมารดาของ

พระพุทธศาสนา สังโยชน์ ๓ ข้อแรก จึงมีความสำคัญอยู่

ที่ข้อ ๓ ท่านจึงทรงมีอิศीलในศีล ๕ ต่อไปก็ทรงกรรมบถ ๑๐ ครอบ (ในระยะ ๗-๘ เดือนที่ได้อยู่ใกล้ชิดกับท่าน ได้สนทนากับท่าน ไม่เคยได้ยินท่านตำหนิใคร ไม่เคยยกตนข่มผู้อื่น ไม่เคยยกตนเองว่าดี และไม่เคยยุ่งเรื่องของชาวบ้านในเรื่องส่วนตัวนอกหน้าที่ของท่าน หมายถึงไม่เอาจิตเข้าไปผูกพันให้เกิดทุกข์ ยามช่วยราษฎรก็ช่วยอย่างสุดกำลัง หรือทำดีที่สุดเท่าที่จะพึงช่วยได้ พึงทำได้ แต่เมื่อหมดเวลาแล้วจะไม่เป็นทุกข์ เพราะ เอาจิตไปผูกพัน ทรงแยกได้ว่าอย่างไรหนโลก (หน้าที่) อย่างไรหนกรรม (ทางที่จะพ้นโลก) เมื่อศีลบริสุทธิ์เป็นอิศील ย่อมทำให้จิตบริสุทธิ์ตาม (อิศิจิต) ส่งผลทำให้เกิดมีความคิดเห็นถูกหรือสัมมาทิฏฐิหรือเกิดปัญญาในทางธรรม หรือเข้าใจในธรรม ทำให้หมดสงสัยใน พระพุทธ พระธรรม และพระอริยสงฆ์ผู้หมดสงสัย ย่อมปฏิบัติตามคำสอนอย่างเคร่งครัด สัมมาทิฏฐิ คือ ตัวเข้าใจหรือตัวปัญญา ซึ่งเป็นอริยมรรคองค์แรกของอริยมรรคอันมีองค์ ๘ เมื่อบุคคลใดเข้าใจ มีปัญญา ย่อมหมดความสงสัย และยอมเลือกเดินทางได้ถูกต้อง คือ ไม่มีวันเดินทางผิด (ไม่เป็นมิจฉาทิฏฐิ)

พระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ว่า ไม่มีโทษอันใดที่จะร้ายแรง

เท่ากับมิจฉาทิฎฐิ เพราะหากเราเริ่มต้นผิด การกระทำของเรา ก็จะผิดตลอด และดำเนินตรงข้ามหากเราเริ่มต้นถูก มันก็จะถูกตลอด พระองค์ทรงเห็นแล้วด้วยญาณทัศนะอันบริสุทธิ์ จึงได้จัดให้สัมมาทิฎฐิ เป็นองค์แรกในอริยมรรค ๘ ผมจำได้ว่าเรื่องนี้หลวงพ่อบ้านเปรียบสัมมาทิฎฐิเหมือนหัวรถจักร (หัวรถไฟ) " หากเรายึดหัวรถจักรได้ และตั้งทิศทางที่จะไป ได้ถูกต้อง (มรรคแปลว่าทาง) รอย่อมพาเราไปถึงที่หมายได้ ถูกต้องและแน่นอน ในทางปฏิบัติองค์ ๗ ที่เหลือก็จะเกิดขึ้นมาเอง และถูกจุดไปทาง

เดียวกันหมด ทำนองเดียวกับพวกมิจฉาทิฎฐิ จับหัวรถไฟ ได้เหมือนกัน แต่เลือกทางวิ่งทางเดินผิด (เพราะเป็นมิจฉามรรค) มิจฉาอีก ๗ ตัวก็จะเกิดตามมาเป็นขบวนเช่นกัน ให้จำง่าย ๆ ว่า อริยมรรคอันมีองค์ ๘ ก็คือ สีล สมาธิ ปัญญา นั่นเอง พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ว่า “ตราบไต่ที่ยังมีบุคคล ปฏิบัติตามอริยมรรค ๘ ของตถาคตแล้ว ตราบนั้นโลกนี้จะไม่ว่างจากพระอริยเจ้า”

๕. ท่านหญิงท่านก็ปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์ และก็พ้นทุกข์ได้จริงตามที่พระองค์ตรัสไว้ มิได้ไปอาศัย

การเข้าทรงให้ องค์นั้นองค์นี้มาประทับมาสอนให้วุ่น
วายเป็นหมด ท่านมีปัญญาอันเกิดจากอริสึลและอริจิต ทำให้
เกิดปัญญาอันเป็นสัมมาทิฎฐิ หมดสงสัยในธรรมที่หลวง
พ่อท่านสอน ว่าเป็นสัมมาบรรค เป็นสัมมาปฏิบัติทางจนพ้น
ทุกข์ได้จริงภายในเวลา ๘ เดือนเท่านั้น ท่านใช้ตนเป็นที่พึ่ง
แห่งตน ไม่ได้พึ่งสิ่งอื่นนอกตัวหรืออำนาจของผู้อื่นมา
บันดาลให้เกิดผล

๖. ผู้ใดที่อ่านบุคคคลตัวอย่าง (ท่านหญิงวิภาวดี รังสิต)
ของหลวงพ่อท่านแล้ว หากกลับไปทบทวนดูใจดูอารมณ์
ของตนเองอย่างเป็นธรรม ย่อมต้องเห็นความช้า ความเลว
ของจิตของตนเองอีกมากมาย เหมือนกับที่ผมเห็นอารมณ์
ช้า อารมณ์เลวของผมอยู่เกือบตลอดเวลา และพยายาม
แก้ไขต่อสู้กับมันอยู่เกือบตลอดเวลาเช่นกัน (อัตตนา โจทยัต
ตานัง) คอยเพ่งดูจิตตนเอง คอยจับผิดที่ใจตนเอง และคอย
แก้ไขความผิดที่ใจ ตนเองไว้เสมอ เป็นอกาลิโก แต่ก็ยังพบ
ความช้าความเลวอยู่ทุก ๆ วัน จึงขอยืนยันว่าหากผู้ใดที่ยัง
ไม่เห็นความช้าความเลวที่ใจตนได้ ผู้นั้นจะไม่มีทางละ
ความช้าได้ (เพราะมิฉนาทิฎฐิเป็นเหตุ) แต่หากผู้ใดเข้าใจ

แล้ว กลับตัว กลับใจได้ (มาเป็นสัมมาทิฐิ) ก็ไม่มีอะไรที่

สายเกินแก้ในพระพุทธศาสนา

(ส่วนดีของบทความนี้ ขออุทิศถวายแด่ พระองค์เจ้า
หญิงวิภาวดี รังสิต ส่วนเลวผมขอรับไว้แต่เพียงผู้เดียว)

ตอนที่ ๒ หลวงพ่อกับเหตุการณ์ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๗-
๒๕๒๐

พอเริ่มต้นจะเขียนต่อจากตอนที่ ๑ ในลูกศิษย์บันทึก
เล่ม ๒ ผมก็เห็นความเลวของผมแล้วว่า ความจริงเป็น
เหตุการณ์ระหว่างปี ๒๕๑๗-๒๕๒๐ ผมลดไปเสีย ๑ ปี
เพราะสัญญา (ความจำ) ของผม เป็นอนิจจังจริงๆ ตามที่ผม
ได้บอกไว้แล้วในตอนแรก คนเราหากพยายามหาความผิด-
ความเลว-ความชั่ว ที่ตนเองอยู่เสมอ ย่อมพบมันได้เสมอ
แล้วก็พยายามแก้ไขมันเสียในที่นั้น คือ เกิดที่ไหนก็ดับมันที่
นั้น กิเลสหรือความชั่ว มันไม่ได้อยู่ที่อื่นนอกตัวเรา หากอยู่
ที่ใจของเราทุกคน จึงต้องแก้มันที่ใจเช่นกัน หากผู้ใดยังไม่
เข้าใจสังขารขันธ์ ก็ไม่มีทางละความชั่วของตนเองได้
ดังที่หลวงพ่อกำนันพูดเสมอๆ ว่า ให้ใช้อัตตนาโจทยัตตานัง
เป็นหลักในการปฏิบัติก็คืออันนี้แหละ แต่คนส่วนใหญ่มัก
สวนทางกับสังขารขันธ์ คือ คิดว่าตนเองเก่ง ตนเองแน่

ตนเองฉลาด ซึ่งล้วนเป็นข้อมานะกิเลสมาปิดกั้น ความดี
ของดีตนเองไว้ทั้งสิ้น

ดังนั้น เมื่อคิดว่าตนเองดีจึงหาความดีไม่พบ พบแต่
ความเลวที่ตนคิดเอาเองว่าดี และเก็บความเลว ยึดความเลว
ไว้อย่างเหนียวแน่น เพราะเป็นมิจนาคิณฺฐุ ซึ่งเป็นอารมณ์
สวนทางกับพระพุทธองค์ที่ตรัสไว้ว่า “ผู้ใดก็ตามที่คิดว่า
ตนเองยังเลวอยู่ (ง้ออยู่) ผู้นั้นยังมีโอกาสเป็นบัณฑิต (คน
ฉลาด) แต่ผู้ใดที่คิดว่าตนเองเป็นบัณฑิต (คนฉลาด) ผู้นั้น
คือคนง้ออย่างแท้จริง” ผมเขียนธรรมะข้อนี้ขึ้นมา ก็เพื่อ
เตือนตนเองเท่านั้น เพราะใจผมมันก็อดเปลอไม่ได้ อยากร
เป็นคนง้ออยู่บ่อย ๆ เหมือนกัน ต้องคอยปรามบ้าง ปราม
บ้าง ไม่ให้มันล้าเส้นอยู่ทุก ๆ วันเกือบตลอดเวลา

๐ หลวงพ่อไม่ตาย แต่หมอตกใจเกือบตาย

หน้าร้อนปี ๒๕๑๗ หลวงพ่อสังท่านอ้อย (ภรรยา
พล.อ.ท. ม.ร.ว. เสริม สุขสวัสดิ์) ซึ่งเป็นแม่งานของหลวง
พ่อ ให้จัดรถทัวร์หลายคันพร้อมลูก-หลานของท่านขึ้นไป
กราบพระสุปฏิปันโนที่ภาคเหนือหลายครั้ง แต่ที่ผมเขียนนี้
เป็นครั้งแรกหรือครั้งที่สอง ผมจำไม่ได้ การไปแต่ละครั้ง
หลวงพ่อเหนื่อยมาก ๆ เพราะเกือบไม่มีเวลาพักเลย ผมใน
ฐานะแพทย์ประจำองค์ท่าน (ท่านอ้อยขออนุญาตหลวงพ่อ

แต่งตั้ง) แต่ผู้เดียว จึงต้องอยู่ใกล้ชิดท่านตลอดเวลา จึง

ทราบเรื่องดี ต้องนิตยาบำรุงให้ท่านเกือบทุกวัน หากท่านมี
เวลาว่างนานหน่อย ก็ให้นำเกลือ และทั้ง ๆ ที่กำลังให้
น้ำเกลืออยู่นี้ ท่านก็ต้องรับแขกไปด้วย เพราะมีบรรดาพุทธ
บริษัททางจังหวัดเชียงใหม่ที่ศรัทธาในท่านมารอกราบและ
ทำบุญกับท่านจำนวนมาก สถานที่พักก็ใช้บ้านของ ดร.

ปริญญา นุตาลัย ซึ่งขณะนั้นเป็นอาจารย์ของ

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และบ้านเพื่อน ๆ อาจารย์ของท่าน
เป็นที่พัก (อยู่ในเขตรั้วของมหาวิทยาลัย) ส่วนคณะใหญ่ก็
อาศัยจัดในเมืองเป็นที่พัก ในการไปครั้งนี้ผมสังเกตว่า
หลวงพ่อบอกท่านโอบอ้อมประคอง ได้ถวายยาแก้ไอกับท่าน ก็
ระงับได้ชั่วคราว เพราะ หลอดลมท่านอักเสบมาก จากการที่
ท่านต้องใช้เสียงพูดเกือบทั้งวัน ส่วนใหญ่จะออกตั้งแต่เช้า
๐๗.๐๐ เป็นอย่างช้า กลับมาก็ประมาณ ๑๘.๐๐ น. หรือว่า
นั้น ทุกอย่างต้องเป็นไปตามกำหนดการที่วางไว้ อากาศก็
ร้อน ถนนก็ไม่ค่อยดี ระยะทางก็ไม่ใกล้ ต้องทำเวลาให้ทัน
จุดที่กำหนดไว้ ท่านเหนื่อยมาก จะห้ามท่านไม่ให้พูดก็ไม่ได้
ความทุกข์จึงตกอยู่กับหมอ (ทั้งทุกข์กายและทุกข์ใจ) ส่วน
หลวงพ่อบอกท่านทุกข์แต่กาย ใจท่านเลิกทุกข์มานานแล้ว มัน
ต่างกันตรงนี้ ทั้ง ๆ ที่ท่านใช้ขึ้นสูง โอบอ้อม แต่ใบหน้าท่าน
ยังยิ้มแย้มเป็นปกติ และพูดเกือบตลอดเวลาที่พาลูก-หลาน

ไปกราบพระสุปฏิปันโนตามวัดต่าง ๆ ซึ่งอยู่ห่างกันมาก

แต่ละวัด ชั้นที่ ๕ ของท่านทนมมาได้จนถึงวันสุดท้าย ท่านพาลูกหลานให้ได้บุญครบ ตามที่ท่านกำหนดไว้ และรถทัวร์เหล่านั้นก็มุ่งกลับกทม.หมด คงเหลืออยู่เพียงประมาณ ๑๐ คน ที่จะเดินทางขึ้นไปเชียงรายในวันรุ่งขึ้น เพื่อให้หลวงพ่อกำหนดได้พักผ่อนสัก ๒-๓ วัน ในตอนเย็นวันนั้นเอง คงประมาณ ๑๘.๓๐ น. ผมกำลังคุยอยู่กับดร. ปริญญาและเพื่อน ๆ ชั้นล่าง เห็นเพื่อนทาวิ่งลงมาจากชั้นบน ตรงมาจับมือผมแล้วดึงขึ้น จนตัวผมลอยตามมือเพื่อนทาทันทีพร้อมกับร้องอย่างตกใจว่า หมอ เร็วเข้า หลวงพ่อกำลังแยได้แล้ว เพื่อนทาทากผมลอยขึ้นบันไดไปอย่างอัศจรรย์ จำไม่ได้ว่าเท้าของผมติดพื้นหรือเปล่าไม่ทราบ เพราะเพื่อนทาท่านมีกำลังภายในมากเหลือเกินสุดที่ผมจะขัดขึ้นท่านได้ มารู้สึกตัวและได้สติก็ตอนเห็นหลวงพ่อกำลังอาเจียนอย่างหนัก ผมเห็นอาเจียนที่ท่านทั้งไอและอาเจียนออกมาเป็นหนองล้น ๆ เกือบสองกระโถน ผมเองตั้งแต่จบแพทย์มาแล้ว ๒๐ ปีแล้ว ยังไม่เคยพบคนไข้มีอาการหนักขนาดนี้ ขอรับตามตรงว่าตกใจมากในขณะนั้น ทำอะไรเกือบไม่ถูก สิ่งแรกก็คือตรวจหัวใจ ปอด และความดันโลหิตของท่านก่อน ท่านเองคงทราบว่าหมอนั้นเกือบช็อกแล้ว ท่านก็ยิ้ม

เหมือนปกติ แล้วพูดกับผมว่า หมอ หัวใจเต้นก็ครั้ง ผมก็
ตอบว่า ๘๐ ครั้งต่อนาทีครับ ท่านก็ตอบว่า อู๋ ท่านก็ถาม
ผมต่อไปว่าแล้วความดันโลหิตล่ะเท่าใด ผมก็ตอบว่า ๑๒๐
กับ ๘๐ ครับ ท่านก็ตอบว่าอู๋อีก และเสริมต่อไปว่า หาก
หมอไม่ตอบตามนี้ หมอก็โกหก เพราะท่านโกमारภัจท่านก็
บอกว่าท่านนี้เหมือนกัน พอผมได้ยินชื่อท่านหมอโกमारภัจ
ท่านนั้น ผมก็หายจากอาการช็อกโดยสิ้นเชิง เพราะผมไม่ได้
อยู่คนเดียว หากมีหมอชั้นยอดของโลกอยู่กับผมด้วย ผมรีบ
เปิดกระเป๋าหยิบยาหลอดขึ้นมาอธิษฐานถามพระพุทธเจ้า
และท่านหมอโกमारภัจว่าจะใช้ได้ไหม ท่านก็ตอบว่าได้ ผม
ก็รีบฉีดให้หลวงพ่อบ้านทันที แล้วจับยาแก้หลอดลมอักเสบ
ขึ้นมาอธิษฐานอีก ท่านก็บอกว่าใช้ได้ ผมก็จัดถวายท่านไป
พอหลวงพ่อบริษยาที่ผมจัดให้ท่านก็พูดว่า หมอไม่ต้องเป็น
ห่วงสองวันก็หาย ซึ่งก็เป็นจริงตามนั้น เพราะรุ่งขึ้นคณะ
ของหลวงพ่อก็เดินทางไป จ.เชียงราย พักที่วัดเม็งราย ซึ่งอยู่
บนยอดเขาไม่สูงและอยู่ในตัวเมืองเชียงราย ที่พักและ
อากาศดีมาก หลวงพ่อบ้านก็แจ่มใสและหายเป็นปกติ ตามที่
ท่านบอกไว้

สำหรับตัวผมขอเล่าความในใจซึ่งเก็บไว้กว่า ๑๐ ปี
ดังนี้

เดิมผมเองนั้น ไม่ได้คิดจะเดินทางร่วมไปกับหลวง

พ่อด้วยที่เชียงราย ได้วางแผนจะขอแยกกับท่านในตอนเช้า โดยส่งท่านและคณะไปเชียงราย ส่วนผมขอยู่ที่เชียงใหม่ ต่อเพราะได้นัดให้ภรรยาและบุตรสาวอายุ ๖ ปี (ในขณะนั้น) ขึ้นมาพบกันที่เชียงใหม่ และอยู่เที่ยวที่เชียงใหม่อีก ๓-๕ วัน ตอนนั้นคิดมากจริง ๆ ระหว่างหลวงพ่อกับลูก-เมีย แต่โชคดี ที่คิดถูก คือ เลือกเอาหลวงพ่อก่อน เพราะทิ้งท่านไม่ได้ แม้ท่านจะพูดว่าไม่เป็นไรสองวันก็หายให้ผมฟังก็ตาม เรื่องนัดลูกเมียวันนี้ผมไม่ได้เรียนให้หลวงพ่อบทราบ แต่ผมก็ทราบว่าท่านโดยไม่ต้องบอก มันเป็นการทดสอบอารมณ์ของผมไปในตัว รายละเอียดในอารมณ์ของผมจะไม่เขียนเพราะเป็นเรื่องส่วนตัว ผมจึงแก้ปัญหาโดยเขียนจดหมายฝากเจ้าหน้าที่ของธนาคาร กรุงเทพพาณิชย์การ สาขาท่าแพ ซึ่งมีบ้านรับรองอยู่ให้ช่วยคอยรับลูกเมียผมแทน พร้อมทั้งจดหมายของผม และโชคดีอีกตามเคยที่ภรรยาผมไม่โกรธ จึงต้องนับว่าเป็นความดีของเธอและบุญของเธอด้วย

๐ หลวงพ่อถูกทวดดาแบกขึ้นคอยตุง

การขึ้นคอยตุง จ.เชียงราย ครั้งแรกนี้ คงอยู่ในระหว่างปี ๒๕๑๗ และ ๑๘ ผมก็ต้องขอรักที่จำวัน-เดือนและปีที่

แน่นอน ไม่ได้ ได้พยายามถามผู้ที่ไปด้วย ก็ปรากฏว่า

สัตตัญญาเป็นอนิจจาเหมือนกับผม ในเมื่อมันจำไม่ได้เราก็ไม่ควรเอาจิตไปผูกพัน เพราะหากเราเอาจิตไปผูกพันสิ่งใดก็ตาม มันก็เกิดความทุกข์ขึ้นกับใจเราเอง และพระท่านสอนเราว่า โลกนี้เป็นอนิจจัง มันไม่เที่ยง สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นไม่ควรยึดถือว่ามันเป็นเรา มันเป็นของเรา เพราะยิ่งยึดมันก็ยิ่งทุกข์ ยึดมาก ทุกข์มาก ยึดน้อยทุกข์น้อย ไม่ยึดมันเสียก็ไม่ทุกข์ ในโลกนี้เห็นจะมีความตาย และความไม่เที่ยงเท่านั้นที่เที่ยง เพราะเกิดมาครั้งใดก็ตายทุกทีทั้งคนและสัตว์ แต่จะตายเมื่อไหร่ไม่รู้ พระองค์จึงสอนเราอยู่ในความไม่ประมาท ให้รู้ตนเองอยู่เสมอว่าจะต้องตาย แม้พระองค์เองก็เคยตรัสไว้กับพระอานนท์ ซึ่งขณะนั้นยังเป็นพระโสดาบันอยู่ว่า เชนิกถึงความตายจันละก็ครั้ง พระอานนท์ตอบว่า “วันละประมาณ ๗ ครั้งพระพุทธเจ้าข้า” ทรงตรัสว่า “อานนท์ยังน้อยเกินไป ตถาคตนึกถึงความตายทุกลมหายใจเข้าและออก” พอเขียนมาถึงตอนนี้ก็เกิดปัญญาขึ้นว่า ความจริงพอปฏิบัติมาถึงพระโสดาบันแล้ว (พระโสดาปัตติผล) ความเที่ยงจะเกิดขึ้นกับท่านสองข้อทันที คือ

๑. เที่ยงจากการที่จะไม่ต้องตกนรกอีก

(พ้นนรกได้ตลอดกาล)

๒. เทียงจากการจะเข้าสู่พระนิพพานได้แน่นอนใน

อนาคต ตามบารมีหรือกำลังใจจะเต็มแค่ไหน คือ ๗ ชาติ ๓ ชาติ หรือ ๑ ชาติ แต่หากท่านปฏิบัติเอาจริงจั่งมุ่งตัดอวิชชาเลย (สังโยชน์ข้อที่ ๑๐) ท่านก็อาจไปนิพพานได้ในชาติปัจจุบันนี้ โดยใช้มรรณานุสสติควบกับอุปสมานุสสติ นี้ก็เช่นกัน ผมเขียนไว้เพื่อเตือนตนเอง ปลอบใจตนเอง และก็เร่งรัดตนเองด้วย

การขึ้นคอยตุ่งครั้งแรกนี้ใช้รถสองคัน ทางขึ้นเขายังไม่ได้ทำให้เรียบร้อย เพียงกรุยทางไว้เท่านั้น รถที่จะขึ้นไปถึงพระธาตุได้ จึงเป็นรถจี๊ปหรือแลนด์โรเวอร์ ที่มีเกียร์พิเศษเท่านั้น แต่หลวงพ่อกับท่านจะขึ้น ดร.ปริญญาถามว่า ขึ้นได้หรือ หลวงพ่อกับท่านตอบว่าได้ เพียงเท่านี้ ดร.ปริญญาทั้งหมดสงสัย ตกงใจทันที รถคันแรกก็เป็นรถโพล์คัตุ๊สี่ล้อ หลวงพ่อกับท่านนั่งกับพินันทา และคณะอีก ๓-๔ คน (จำไม่ได้ ว่าใครบ้าง) คนขับดูเหมือนจะเป็นพี่เหม่ รถคันนี้ผมฟังเสียงเครื่องยนต์แล้ว ผมว่ามันเดินแค่ ๓ สูบเท่านั้น ส่วนรถคันที่ ๒ เป็นรถเก๋ง ยี่ห้อ โตโยต้าของดร. ซึ่งเป็นรถเก่าเรานั่งกันเต็มอัตราคือ ๗ คน ข้างหน้า ๓ คน ข้างหลัง ๔ ผมเองน้ำหนักน้อยที่สุดคือ ๖๐ ก.ก. นอกนั้นก็กว่า ๖๐-๗๐ กว่า, จนถึง ๘๐ โล รวมแล้วก็ข้าวสาร ประมาณ ๕ กระสอบ

แล้วมันขึ้นไปได้อย่างไร (ในเมื่อหลวงพ่อบอกว่าได้มันก็ต้อง
ได้) รถของท่านนำหน้าเรา ทั้ง ๆ ที่รถวิ่งแค่ ๓ สูบ ปรากฏ
ว่าหายวับไปกับตา รถเราควรจะขับตามทันแต่กลับไม่ทัน
พอถึงทางชัน พวกเราก็ลงหมดยกเว้น คนขับคือดร. ช่วยกัน
เงิน ๖ แรง (ลูกม้า) พอพ้นก็ขึ้นนั่งวิ่งต่อทำไปแบบนี้ตลอด
ทาง มีบางตอนทางมันชันชนิดที่มองแล้วลมจะใส่เอา
เพราะทั้งชันทั้งยาวเหยียดหลายร้อยเมตร แต่มันก็แปลกที่
เงินขึ้นไปได้ทุกที ทางขึ้นเป็นฝุ่นทั้งนั้นยาวราว ๆ ๑๒ ก.ม.
ดังนั้น หน้าตา เสื้อผ้า และผมพวกเราก็เหมือนสีฝุ่นทุกคน
เมื่อขึ้นไปจนถึง ปรากฏว่าเกิดมีทางแยกไปซ้ายกับขวา ไม่
รู้จะไปทางไหนดี ผมจึงวิ่งขึ้นไปดูเพื่อสังเกตรอยยางรถของ
หลวงพ่อบอกท่าน แต่ต้องผิดหวังเพราะไม่มีรอยยางรถให้เห็น
เลย อัจฉรย์ยิ่งนัก ผมเลยต้องขอพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง
พร้อมทั้งพรหมเทวดาให้ช่วยบอกทาง รถเราจึงไปได้ถึง
ยอดคอย พอไปถึงต่างคนก็ต่างเข้าไปรายงานตัวกับหลวง
พ่อ พวกที่ถึงก่อนเขาเห็นพวกเราหน้าตา-ผมเป็นลูกครึ่ง
หมด จึงแจกผ้าเย็นคนละผืนเช็ดหน้าตาและผม รวมทั้งคณะ
ที่ไปถึงก่อนด้วย และถวายให้หลวงพ่อบอกท่านเช็ดหน้าตาและ
ศีรษะ เมื่อเช็ดเสร็จต่างคนก็ต่างเอามาอวดกันว่าใครจะมีสี
แดงมากกว่ากัน ทุกคนต่างหัวเราะชอบใจที่ฝุ่นมันมาก
ขนาดผ้าเกือบไม่มีสีขาวมีแต่สีแดงเท่านั้น ส่วนผมได้สังเกต

ว่าฟ้าของหลวงพ่อก็ปรากฏว่าไม่มีฝุ่นสีแดงติดเลยแม้แต่
นิดเดียว ผมจึงพูดขึ้นและชี้ให้ทุกคนดูสิ่งอัศจรรย์ที่เห็น
ส่วนหลวงพ่อก็ได้แต่ยิ้ม ผมจึงรายงานท่านว่า ผมสงสัย
ว่ารถของหลวงพ่อนี้ไม่ควรจะขึ้นมาได้ เพราะเป็นรถตู้ และ
เครื่องทำงานแค่ ๓ สูบเท่านั้นและผมคิดว่ารถคันนี้น่าจะ
ลดยามากกว่าเพราะรอยยางรถ ไม่มีเลยที่พื้นถนน และเล่า
ถึงทางสามแพร่งที่ผมต้องอธิษฐานถามพระว่าไปทางไหนดี
เพราะไม่เห็นรอยยางรถ หลวงพ่อก็ได้แต่ หัวเราะและยิ้ม
ผมก็เลยพูดต่อว่า ผมอัศจรรย์ใจจริง ๆ ที่รถของผมนั่งมา ๑
คน แต่ละคนน้ำหนักมาก ๆ ทั้งนั้น ผมเองตัวเบาที่สุดเวลา
ขึ้นทางชันต้องช่วยกันเงินทุกที ไม่รู้ว่ามันขึ้นมาได้อย่างไร
มากันเองโดยไม่มีหลวงพ่อดูด้วย แม้รถเปล่าก็ไม่มีทาง
ขึ้นมาได้ หลวงพ่อก็พูดว่าคนช่วยเงินบานเลย หากๆ
ไม่มีคนนั่งเลย ผมก็ยังโง่ตามเคย ตอบว่าครับ ต้องลงมา
ช่วยกันเงินทุกที ท่านก็บอกว่าไม่ใช่ เทวดาทั้งนั้น ผมจึงถึง
บางอ้อตอนนี้เองหมดสงสัยว่าเหตุใดรถ ๒ คันนี้จึงขึ้นมาได้

ผมจึงขอสรุปว่า รถของหลวงพ่อนี้ เทวดาท่านต้อง
ช่วยกัน แบกขึ้นมาตลอดทางแน่ ๆ หลวงพ่อก็เล่าให้ผม
ฟังในวันต่อมาว่า ขาดจากคอยรถท่านเวลาวิ่งลงล้อหน้า ๒
ล้อ มันลดยอยู่ตลอดเวลาจนถึงตีนเขา ก็แสดงว่าเทวดาท่าน

แบกรถของ ท่านลงมาอีกเช่นเคย เรื่องอย่างนี้ท่านเคย

เห็นที่ไหนบ้าง ถ้าเคยพบเคยเห็นที่ไหน กรุณาเล่าให้ผมฟัง
บ้าง

๑ อีสานแดน ผ.ก.ค.

ในระหว่างปี ๑๗ ถึง ๑๘ นี้ ผ.ก.ค. ในภาคนี้กำลังดัง
มาก เขาสามารถยึดถือกเขาทั้งแถบ และหมู่บ้านบริเวณนั้น
เป็นฐานของเขาได้เกือบทั้งหมด ตำรวจและข้าราชการตก
อยู่ใต้อิทธิพลของเขา เกือบหมด ด้วยความกลัว รัฐบาลจึง
จำเป็นต้องใช้ทหารเข้าปราบปราม แต่ก็ค่อนข้างจะเข้าไป
เพราะนอกจากเขาจะไม่กลัวทหารแล้ว เขายังทำทนายให้พวก
ทหารโจมตีเขาด้วย เช่น ที่ ภูพาน เป็นต้น และอำเภอที่เขา
อิทธิพลมาก คือ อำเภอนาแก ใครจะผ่านเข้าออกต้องระวัง
ตัวให้ดี ส่วนในเวลากลางคืนแถบนั้นจะไม่มีรถ กล้าวิ่งผ่าน
เลยตลอดแนวถึง จ. นครพนม แต่หลวงพ่อก็พาคุณ
ของท่านวิ่งผ่านมาแล้วในเวลากลางคืน พวกที่ไม่รู้เรื่อง
หรือไม่รู้เลยก็สบายใจ แต่พวกเรารู้มากนี่มันยากนานจริง ๆ รู้
มากก็อุปาทานมาก-ทุกข์มาก-กลัวมาก ส่วนหลวงพ่อก็พา
กลับเฉย ๆ เราก็เลยต้องทำกายเราให้เฉยตามท่าน แต่ส่วน
ใจนั้นมันไม่ยอมเฉยตามกาย ฟุ้งซ่านตลอดทาง พวกที่ไม่รู้
เรื่องนี้ ดีมาก เพราะเขานั่งหลับตลอดทาง

ดังนั้นจึงต้องใช้ที่พึ่งอันสุดท้าย คือ “ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน” โดยจับอานาปานุสสติเพื่อให้หายฟุ้ง ระลึกถึงคุณพระพุทธร พระธรรม และพระอริยสงฆ์ จับภาพกสิณพระไว้ในอกบ้าง บนศีรษะบ้าง หรือภาวนาไปบ้าง ว่าคาถาต่าง ๆ ไปบ้าง พิจารณามรณานุสสติ และอนุสติอื่น ๆ ไปบ้าง มันก็ช่วยให้ หายฟุ้งหายกลัวไปได้ในที่สุด ผมสังเกตดูว่าจะมีโรคคันอื่นตามมาบ้างไหม ปรากฏว่าไม่มี มีแต่โรคของเราคันเดียวจริง ๆ ที่วิ่งมาจนพ้นเขตอันตราย คือ เข้าสู่ตัวเมืองต้องใช้เวลาวิ่งผ่านคงเป็นเวลาหลายชั่วโมง และหากจำไม่ผิด ท่านสั่งให้รถวิ่งผ่านตอนกลางคืนนี้ ๒ หรือ ๓ ครั้ง สมัยนั้นไม่มีรถเป็นขบวนแบบนี้โดยมากมีแค่คันเดียว (เช่าเขามา) อย่างมากก็ ๒ คัน

๐ หลวงพ่อถูกพวก ผกก. ล้อม

มีอยู่คราวหนึ่ง หลวงพ่อได้พาพระสุปฏิปันโนหลายองค์ไปเป็นกำลังใจให้กับทหารที่ประจำอยู่แถบเทือกเขาภูพาน ใช้ ฮ.ถึง ๓ ลำ เพราะท่านมาหลายองค์ หลวงพ่อท่านให้แยกกันนั่งอยู่ลำละ ๒-๓ องค์เพราะมีนายทหารชั้นบึ๊กๆ ติดตามมาด้วยหลายคน แต่คนที่ใกล้ชิดหลวงพ่อบามากที่สุดคือ พล.ท.ยุทธศิลป์ เกสรสุข (ยศในขณะนั้นเป็นพล.ต.) การบินระยะยาวจำเป็นต้องหยุดลงเติมน้ำมันก่อนหนึ่งครั้ง จุด

นัดพบคือสนาม ร.ร.แห่งหนึ่งของอำเภอ นาแก ปรากฏ ว่า ฮ.ทั้ง ๓ ถล่มแล้วตั้งนาน รถน้ำมันยังไม่มาทุกคนยกเว้น พระต่างกระสับกระส่าย เพราะมีคนหน้าตาแปลก ๆ ออกมาจากบริเวณนั้นจำนวนมากขึ้น ๆ จนล้อม ฮ.ทั้ง ๓ ถ่าไว้หมด หลวงพ่อท่านก็สั่งผมว่า ให้ทุกคนที่ร่วมโดยสารไปด้วยลง จาก ฮ. และเอาของที่จะไปแจกทหารออกมาแจกชาวบ้าน ให้เอาพวกขนมก่อน และพยายามชวนพวกชาวบ้านคุยไว้ ทุกคนเมื่อเข้าใจคำสั่ง ก็โคดลงคว่าถุงขนมปังบ้าง ขนมอื่น บ้าง มาม่าบ้าง ติดมือลงไป เดินเข้าไปหาชาวบ้าน ชวนเขา คุยตามอัธยาศัยพร้อมกับแจกขนมไปด้วยกับพวกเด็ก ๆ ที่มี อยู่ไม่น้อย และชี้ให้พวกผู้ใหญ่ดูพระว่า พระท่านโดยสาร มาด้วยให้พยายามหาเรื่องคุยไว้ เมื่อเราคุยกันไปสักพักใหญ่ ๆ จึงมีรถทหารลากถังน้ำมันมา แล้วรีบเติมให้กับ ฮ.ทั้ง ๓ ถ่า ผมก็เลยไปฟังข่าวว่าเพราะอะไรจึงมาช้า ทั้ง ๆ ที่วิทยุ นัดกันอย่างดีแล้ว คำตอบก็คือ เมื่อคืนนี้ฝนตก ถนนลื่น ขับ รีบร้อนไปหน่อย จึงไหลลงไปอยู่ในคูว่าจะเอาขึ้นมาได้ เลยเข้าไปหน่อย (ช้ามาก ๆ ที่เดียว) เหตุการณ์ครั้งนี้หวาด เดียวมากเพราะอยู่ในถิ่นของ ผกค. ที่เขาระบายสีแดงสดไว้ใน แผนที่และเมื่อเร็ว ๆ นี้เขาก็จัดการกับพวกตำรวจ ทหาร โดยการโยนระเบิดมือใส่ ทำให้มีการเสียชีวิตกันหลายคน ยิ่งรู้มากก็เสียวมาก ผมยังเดาไม่ถูกว่า หากไม่มีหลวงพ่อ

ท่านมาด้วยอะไรจะเกิดขึ้น เวลาที่ ฮ.บิน ก็บินแบบยุทธวิธี คือ ๓ ลำ ไม่บินเป็นหน้ากระดาน แต่ให้ทิ้งระยะกันพอ เห็นลำ และเวลาบินก็ให้บินเปลี่ยนระดับกันอยู่เสมอ คือ เดี่ยวลำหนึ่งขึ้นสูง อีกลำหนึ่งลงต่ำสลับกันตลอดทางเพราะ ข้างล่างที่บินผ่านมีแต่พวกเขาทั้งนั้น

๑ หลวงพ่ออยู่กลางดง ผกค.

ที่ผมไม่ลงวันเดือนปีนั้น เพราะจำไม่ได้แน่นอน เนื่องจากเวลาผ่านมากกว่า ๑๐ ปีแล้ว และไปหลายครั้ง เหลือเกิน การบินด้วย ฮ. ก็บินเข้าเขตนั้น เข้าจังหวัดนี้ จนงง ไม่รู้ว่าอยู่ในเขตของจังหวัดอะไรแน่ จึงขอเล่ารวม ๆ ว่าเป็น จังหวัดภาคอีสานก็แล้วกัน การบินไปด้วย ฮ. ครั้งนั้นเป็น ฮ. ของตำรวจบินไปลำเดียวมีพระ ๒ องค์ คือหลวงพ่อกับ หลวงปู่ครูบาธรรมชัย และผมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่า ทำไม ฮ.จึงบินลงไปอยู่กลางดงของ ผกค. อาจเป็นไปได้ว่า ในช่วง นั้นเป็นเวลาเพลพอดี นักบินท่านรู้ว่า พระจะต้องฉันเพล เลยหาที่บินลงสักครู่ เพื่อให้ท่านฉัน พอ ฮ.จอด ผมก็โดดลง ให้ตำรวจที่มาด้วยปุ่ลื้อ แล้วผมก็นิมนต์ให้ หลวงพ่อกับ หลวงปู่ นั่ง และถวายปิ่นโตอาหารที่เตรียมมาด้วย เมื่อ เสร็จ ภาระของผมแล้ว จึงหันมาดูสถานที่รอบ ๆ บริเวณที่ท่าน ฉัน ก็ตกใจเพราะไม่ทราบว่าคนมาจากที่ไหน ตอนฮ.ลงไม่

เห็นมีคน แต่ชั่วประเดี๋ยวเดียวมันแหกกันมาจากไหนซัก

ใจไม่ดี แต่สังเกตดูหลวงพ่อกับหลวงปู่ก็เห็นท่านนั่งฉั่นกัน
อยู่เป็นปกติ ผมจึงบอกตำรวจที่มาด้วย ให้คอยดูแลพระ
แทนผมที แล้วผมก็เลี้ยงออกมาเป็นคูสถานการณ์อยู่รอบ
นอก พอเดินห่างออกมาจากที่ ๆ หลวงพ่อท่านกำลังฉั่นเพล
อยู่ประมาณ ๓๐ เมตร ผมก็ต้องสะดุ้งตกใจอีกเป็นครั้งที่ ๒
เพราะมีกลุ่มคนจำนวนมากมายืนออกันอยู่อีกหนึ่งวงล้อม
เป็นวงที่สอง ขณะนั้นบังเอิญเหลือบไปเห็นตำรวจด้วยกัน
คนหนึ่งยืนอยู่ในที่นั้น จึงเดินเข้าไปถามเขาว่าที่นี้มันที่ไหน
แล้วทำไมคนจึงมา ล้อมพวกเราไว้แบบนี้ ตำรวจผู้นั้นคงรู้
เรื่องเกี่ยวกับจิตวิทยาดี อธิบายว่าที่ลงมานี้เป็นหมู่บ้านจึง
กำลังมีโจรวนเร คือ ไม่แน่ใจว่าจะจะเป็นฝ่ายรัฐบาลดีหรือฝ่าย
ผกค.ดี เนื่องจากสถานการณ์ในตอนนั้นสับสน อเมริกาแพ้
ญวน ญวนรุกเอาเขมรและลาวไว้ได้หมด พวกลาวจึงอยู่ฝั่ง
ตรงข้ามก็หนีข้ามมาอยู่ที่ฝั่งไทยเป็นจำนวนมาก ผมเข้าใจ
ว่าหลวงพ่อกำลังมาลงจุดนี้ เพราะเหตุนี้เอง ตำรวจผู้นั้นได้
อธิบายว่าพวกนี้เขาแบ่งเป็น ๓ กลุ่มตามกำลังใจของพวก
ผกค.

กลุ่มที่ ๑ ที่อยู่รอบ ๆ หลวงพ่อนั้นไม่มีอันตราย

เพราะเขาเคารพพระอยากกราบพระ จึงไม่ใช่ ผกก.แน่ ที่
ต้องมาอยู่ก็เพราะสถานการณ์บังคับหรือจำใจ

กลุ่มที่ ๒ ห่างออกมา ๓๐ เมตร กลุ่มนี้พวกดังเลไม่
แนใจหรือสองจิตสองใจ ใครจะพูดอะไรให้ฟังก็มักจะคล้อย
ตามเขา ขาดการพิจารณาหรือปัญญาเป็นพวกแนวร่วม

กลุ่มที่ ๓ ยังมีอีก ตำรวจชี้ให้ผมดูอยู่ห่างออกไป
ประมาณ ๖๐ เมตร ไม่ค่อยจะเห็นเขา เพราะมีจำนวนน้อย
เป็นพวกอุดมการณ์ ซึ่งมากอยุ่แห่ชาวบ้าน หรือตัวแสบ
นั่นเอง

เมื่อได้รับข้อมูลจากตำรวจแล้วก็ใจชื้นขึ้นมากริบ
กลับไปหาหลวงพ่อก็พอดีท่านฉันเสร็จ หลวงพ่อก็ไม่
ปล่อยให้เวลาว่างเลยท่านขอโต๊ะ ๑ ตัว (ให้ตำรวจขอกจาก
ชาวบ้าน) ท่านฉันยืนบนโต๊ะ จับไมโครโฟนแบบมือเดียว
(ใช้ถ่านไฟฉาย) มีลำโพงในตัว ขึ้นปราศรัยกับชาวบ้านที่มา
ล้อมท่านอยู่ ท่านพูดได้จับใจจริง ๆ เรา ฟังแล้วยังขนลุก
ด้วยปีติ ผมจึงขอเอาแต่ใจความมาเล่าให้ฟังต่อดังนี้

พี่น้องชาวไทยและชาวลาวที่รักทุกท่าน ที่อาตมามาหา
พวกท่านในวันนี้ จุดประสงค์เพื่อจะชี้แจงข้อเท็จจริงให้กับ

พวกท่านทราบถึงลัทธิที่ใช้หลอกลวงชาวบ้าน คือ พวก ผกค. เขาพยายามมาพูดหลอกพวกท่านว่า รัฐบาลดขี่ท่าน เอาเปรียบท่าน ส่วนเขาเป็นพวกมาช่วยเหลือนำท่านให้ออก จากแอกหรือปลดแอกให้กับพวกท่าน โดยให้สัญญาว่าพวก ท่านว่า เขาจะให้ที่ดินท่านทำกินคนละเท่า่นั้นเท่านี้ มีกินมี ใช้อย่างสมบูรณ์ แต่ขณะนี้เขากำลังดำเนินการ จึงต้องขอให้ พวกท่านช่วยพวกเขาก่อน ขอให้พวกท่านแบ่งข้าว-หมู-ไก่ และอาหารอื่น ๆ ของพวกท่านไปเกือบทุก ๆ เดือน เพื่อพวก เขา เขาทำอย่างนี้มาก็ปีแล้ว พวกท่านยังจำได้ไหมว่า เขาเอา ของท่านเป็นจำนวนเท่าใดแล้ว หากคิดเป็นเงินก็นับว่ามาก โจอ และเขาเคยนำอะไรมาให้กับท่านบ้าง เคยบ้างไหมที่เขา นำมาให้ท่าน ถ้าคนไหนขัดขึ้นเขาก็ว่าเป็นคนโง่ไม่มี อุดมการณ์ แล้วหาทางทำร้าย หรือฆ่าทิ้งเสีย ท่านลองใช้ ปัญญาพิจารณาดูว่าอาตมานี้พูดจริงไหม เขาโกหก หลอกลวงพวกท่านมาตลอดเวลา ข้อเท็จจริงที่พวกท่าน เห็น ๆ อยู่ในปัจจุบันนี้ก็คือ พวกชาวลาวพี่น้องของเรา ก็ถูก เขาหลอกมาแบบนี้มาตลอด พอเขายึดลาวได้แล้ว เขาให้ ตามที่เขาสัญญาหรือเปล่า ไม่เชื่อให้ถามชาวลาวที่หนีความ ตายข้ามมาอยู่ฝั่งเราว่าเป็นจริงตามที่อาตมาพูดหรือเปล่า ถ้าอาตมาพูดไม่จริง ชาวลาวก็คงไม่หนีตายมาอยู่ฝั่งไทย

เท่าที่อาตมาทราบเขาคดขี่ข่มเหงชาวบ้านหนักขึ้น เขา ต้องการอะไรเขาก็หยิบเอาไป ข้าว-หมู-ไก่-เปิด-พืชผักที่เราปลูก เราเลี้ยงเกือบตายเขาก็มาเอาไปเกือบหมด อ่างอุดมการณ์อันอุบาทว์ของเขาบังหน้า เราทำเท่าใดเขาก็มาบังคับเอาไปหมด คนลาวจึงต้องหนีตายมาอยู่ฝั่งไทย ท่านถามพวกเขาได้ว่าจริงไหม ผมสังเกตว่าขณะที่หลวงพ่ot่านพูดตามใจความที่ผมพอจะจำได้ข้างบนนี้ (ส่วนของจริงนั้นเพราะจับใจและมีมากกว่านี้มากนัก)

ผลก็คือพวกกลุ่มที่ ๒ (๓๐ เมตร) ก็เข้ามารวมกับกลุ่มที่ ๑ พวกกลุ่มที่ ๓ เคลื่อนที่เข้ามากลุ่มที่ ๒ หลวงพ่ot่านใช้ปฏิสัมพันธ์าญาณของท่าน พูดจนกลุ่มที่ ๓ ซึ่งเข้ามาแทนกลุ่มที่ ๒ แล้ว ก็สลายตัวหมดมาเหลือกลุ่มเดียว คือ หมดสงสัยในตัวท่าน หมดสงสัยว่าอุกพวก ผกค. หลอกหลวงมานาน ตาเพิ่งจะสว่างวันนี้เอง เพราะมีหลวงพ่oมาโปรดให้ทราบความจริง ผมอยากจะตั้งคำถามว่ามีพระองค์ใดบ้างในประเทศไทยนี้ที่กล้าทำกล้าเสี่ยงแบบนี้ หากผมไม่นำมาเล่าพวกท่านก็คงไม่รู้ ส่วนองค์หลวงพ่ot่านเป็นพระเต็มองค์ท่านทำอะไรก็เพื่อส่วนรวม เพื่อพี่น้องชาวไทย-ชาวลาวที่กำลังมีปัญหา (ทุกข์) และเพื่อชาติ-ศาสนาและพระมหากษัตริย์ ท่านไม่เคยทำอะไรเพื่อตัวท่านเอง ไหนก็

พูดกันเรื่อง ฮ. และการเสี่ยงตายของหลวงพ่อบ้าน ผมก็👉
นึกถึง เหตุการณ์ที่ อ.แม่สอด จ.ตาก (ไม่ใช่เขตอีสาน) ซึ่ง
ติดกับเขตด้านพม่า หากไม่รีบเขียนประวัติก็คงเป็น
อนิจจาไป จึงขออนุญาตมาเล่าให้ฟังเสียเลย

๐ หมู่บ้านที่ไม่มีคน

การสร้างทางจากแม่สอด เพื่อจะไปทะลุกาญจนบุรี
นั้นจำเป็น เพราะเป็นทางยุทธศาสตร์ พวกผกค.เขาจะเดิน
ตามสันเขา คณะของหลวงพ่ोजึงอาศัย ฮ.ของทหาร ได้บิน
สำรวจทางเดินของผกค. ทหารชี้ให้ดูว่าพวกเขาเดินกันโดย
ไม่ต้องลงที่ราบเลย จากลาวข้ามมาพม่า เพราะอาศัยสันเขา
ที่เชื่อมต่อกันมาตลอด ถ้าไม่ได้เห็นเองด้วยตาแล้วก็คงไม่
เชื่อ เราใช้ ฮ.บินลงไปใกล้ ๆ สันเขา จะเห็นทางเดินซึ่งเดิน
กันประจำเป็นปกติ จนต้นไม้และหญ้าตาย ทำให้เกิดเป็น
ทางเท้าขึ้นอย่างถาวร ถนนยุทธศาสตร์จึงจำเป็นต้องสร้าง
คนที่ไม่เข้าใจก็คิดว่าเป็นการทำลายป่า ในตอนนั้น
สถานการณ์แบบนั้นเราจะรักษาป่าไว้ เพื่อให้ผกค.อยู่ หรือ
เราจะยอมสูญเสียชาติ คิดแค่นี้ก็ได้คำตอบ

ดังนั้นการสร้างทางจากแม่สอดไปกาญจนบุรี จึงเริ่ม
ขึ้นด้วยชีวิตและเลือดเนื้อของตำรวจและทหาร หน้าที่สร้าง
ทางเป็นของหน่วยทหารช่างโดยตรง จุดนี้แหละ ที่หลวงพ่อบ้าน

ท่านมุ่งตรงไปให้กำลังใจ คณะของหลวงพ่อบุญรอดเป็น

ที่พักผมจำได้ว่าเที่ยวนั้นผมนอนมุ้งเดียวกันกับ พล.ร.ท.

จินดา วุฑฒกนก (อดีตเจ้ากรรมอุ่ทหารเรือ) ซึ่งติดตามหลวงพ่อบ่อย ๆ ตอนที่ท่านพอปลื้กตัวมาได้ (เพราะมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบมาก)

ในเที่ยวนั้นผมเองก็ไม่ทราบรายละเอียดนัก เขาให้ฉัน ฮ.ไปกับหลวงพ่อบุญรอดและหลวงปู่ครูบาธรรมชัยกับคณะทหารบินตรงไปยังจุดที่ไม่เปิดเผย (โดยติดต่อกันทางวิทยุ) เมื่อ ฮ.บินไปยังจุดนัดพบ ก็ลงจอดที่กลางหมู่บ้านหนึ่ง ซึ่งผมเองแม้ปัจจุบันนี้ ก็ยังไม่ทราบชื่ออะไร เมื่อ ฮ.จอดสนิทหลวงพ่อบุญรอดและหลวงปู่ครูบาธรรมชัยก็ลง แล้วเดินไปนั่งอยู่บนศาลาพักที่ค่อนข้างจะใหญ่โต มีที่นั่งจุกจนได้หลายสิบคน แต่ผมสังเกตว่าทำไมจึงไม่มีคนเลยแม้แต่คนเดียว พยายามเดินทางจนถึงขนาดวิ่งหารอบ ๆ บริเวณก็ยังไม้พบ แม้แต่หมา-กา-ไก่ก็ไม้พบ เห็นบ้านอยู่หลายบ้านติดต่อกัน มีรั้ว มีสวนครัว แต่หากคนไม้ได้ซักใจไม้ดี บังเอิญตาไปเห็นนั้นท้ายของคน ๆ หนึ่งโผล่ออกมาจากพุ่มไม้ ก็เลยวิ่งตรงไปจับนั้นท้ายนั้น (ผู้ชายครึ่งไม้ใช่ผู้หญิง) แล้วถามเขาว่าคุณ ๆ ทำไมคุณต้องมาหลบ ๆ ซ่อน ๆ ตัวอยู่ แบบนี้ เขาหันมาเห็นผม เขาก็ยิ้มแย้มแจ่มใส (ยิ้มแฉ่ง ๆ หรือจะเรียกว่ายิ้มแฉ่ง ๆ ก็ได้) ผม

ก็พูดขึ้นว่า พระท่านอุตสาหั้มาเยี่ยมพวกคุณจนถึงบ้าน
แล้ว ทำไมจึงปล่อยให้ท่านนั่งรอ เขาหน้าตาดีขึ้นพูดกับผม
ว่า ผมไม่ทราบว่าส. ฝ่ายไหนมาลง ผมเลยถามว่านี่แสดงว่า
เคยมี ส.ฝ่ายตรงข้ามมาลงด้วยใช่ไหม เขาตอบว่าครับ ผม
เลยบอกเขาว่าเร็ว ๆ เข้า คุณรีบตามชาวบ้านมาช่วย บอกเขา
ด้วยว่าหลวงพ่ของท่านมาเยี่ยม มีของดีมาแจกด้วย เท่านั้นเอง
ได้ผล ประเดี๋ยวดีๆเท่านั้น ไม่ทราบคนมาจากไหนเต็ม
ศาลาเลย

หากเอาเหตุการณ์นี้มาพิจารณาก็จะพบว่า การมาครั้งนี้
ของหลวงพ่ของท่านเสียงจริง ๆ แต่ที่ท่านกลัวมาก็เพราะท่านรู้
ว่าไม่มีอะไร และมาแล้วจะได้ประโยชน์ ท่านจึงมา (ด้วย
ปฏิสัมพันธ์ญาณ) ส่วนตัวผมคิดแล้วเสียวสันหลัง คือ ตอน
ที่ผมเดินบ้างวิ่งบ้างไปตามหาคณ คนที่แอบๆมาอยู่บริเวณ
นั้น เขาเห็นผมแต่ผมไม่เห็นเขา หากเขาคิดไม่ดีกับผม ผมก็
คงสบายไปแล้วตอนนั้น หลวงพ่ท่านไปไหนก็มีแต่เมตตา
กับภรรยาชาวบ้าน พูดให้กำลังใจแก่เขาให้เขาเกิดความรัก
ชาติบ้านเมือง ไม่หลงตามคำโฆษณาของพวกผกค. และก็
แจกเหรียญแจกพระหรือวัตถุมงคลให้กับพวกเขาไว้เป็น
กำลังใจโดยทั่วกัน หากมีของอื่นมาแจกก็เอามาด้วย หรือ
ฝากพวกทหารให้ช่วยมาแจกแทน ท่านในภายหลัง ท่าน

ทำงานแบบนี้มาโดยตลอดในระยะ ๓-๔ ปีติดต่อกันนี้

โดยไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ ทั้งสิ้น เมื่อเขียนเรื่องเกี่ยวกับ ฮ. ความจำในอดีตเกี่ยวกับ ฮ. ที่ปรากฏกับจิต จึงขอเล่าเรื่อง ฮ. ต่อไปอีก

๐ ฮ.บีนตอนกลางคืน

ความจริงเป็นกฎตายตัวของททาร์และตำรวจ เขาห้าม ฮ.บีนตอนกลางคืน หากไม่ใช่เหตุสุดวิสัย เรื่องโดยย่อมีดังนี้

หลวงพ่อ หลวงปู่ครูบาธรรมชัยและท่านหญิงวิภาวดี รังสิต ไปเยี่ยมตำรวจ-ทหารภาคเหนือตามแนวเขตแดน เชียงราย ต่อกับพม่าและลาว จากลับพวกมารรถให้กลับทาง รถไปก่อน ส่วนหลวงพ่อ หลวงปู่ครูบาธรรมชัย ท่านหญิง และผมกับผู้ติดตามท่านหญิงกลับทางฮ. โดยบีนยาวจาก เชียงรายมาจ. ตาก และจะแวะพักตามจุดนัดพบ (พร้อมกับ พวกที่มาทางรถยนต์ก่อน) ที่เขื่อนภูมิพล ผมคุยกับนักบิน ฮ. ของตำรวจว่า ระยะบินนี้ไกลพอคู่ จะใช้เวลาสักกี่ ชม. เขา ตอบว่า ๒ ชม. เพราะเราบินตัดตรง ผมถามเรื่องน้ำมันต้อง แวะเติมไหม เขาบอกว่าไม่ต้องแวะ คณะของหลวงพ่อและ ท่านหญิง จะต้องถึงสนามบิน จ.ตากก่อน ๐๘.๐๐ น. เพราะ สนามบินจะปิดเวลา ๑๘.๐๐ น. คือ ปิดการสื่อสารทั้งหมด เมื่อ เราออกบินก็เผื่อไว้แล้ว ๓๐ นาที คือ ออก ๑๕:๓๐ น.

แต่พอบินมาได้ถึง จ.น่าน ก็เจอพายุและฝนตกหนัก ฮ.จึง

ต้องบินช้าลงกว่าปกติมาก พอฝนหยุดพระอาทิตย์ท่านก็
อำลาไปด้วย เวลาที่เกิน ๑๘.๐๐ น. แล้ว สนามบินก็ปิด
ติดต่อกันไม่ได้อีก เมื่อพระอาทิตย์ตก ความมืดก็เข้ามาแทน
มันมืดจริง ๆ มืดจนไม่เห็นแสงอะไรเลยเบื้องล่าง (ขณะนั้น
ทั้งแพร่น่านเต็มไปด้วยผกค.) ฮ.บินอยู่ในความมืดสนิท
เป็นช.ม. ทำให้ผมจิตฟุ้งซ่านมาก เพราะกลัวจะบินเลยเข้าไป
ในเขตพม่าบ้าง ลาวบ้าง เพราะไม่เห็นแสงไฟ เลย
ตลอดเวลาที่บิน (หลังพระอาทิตย์ตก) โชคดีที่มีหลวงพ่อบิน
ท่านนั่งอยู่ด้วย ส่วนอีกลำหนึ่ง ท่านหญิง (วิภาวดี รังสิต)
กับหลวงปู่ครูบาธรรมชัย สิ่งที่ผมกังวลมากที่สุด คือ น้ำมัน
เครื่องบินจะหมด เพราะตัวรู้มากยากนาน (รู้ไม่จริง-รู้ไม่
หมด) ปกติเราบินแค่ ๒ ช.ม. ก็ต้องเติมน้ำมันกัน นึกว่า ๓
ช.ม.แล้ว ยิ่งคิดก็ยิ่งทุกข์เพราะความกลัว (ตาย) ตอนนั้นไม่
ทราบว่าจะระงับข้อสุดท้ายในพรหมวิหาร ๔ หายไปไหน
(อุเบกขา) เพิ่งจะมาคิดออกเอาตอนนั้นเองว่า ธรรมะเป็น
ของสงบ หากจิตไม่สงบ ธรรมะไม่เกิดกับจิต ตัวฟุ้งซ่าน
เป็นนิเวศน์ที่ทำให้ปัญญาให้ถอยหลัง (เกิดความโง่) ตัวธรรมคา
หรือธรรมะจึงไม่เกิด และหากเราหมดความกลัว (ตาย)
หรือหมดความหวั่นไหว เราก็ต้อง เป็นพระอรหันต์เสียก่อน

จึงเป็นของธรรมดา สำหรับคนยังไม่หมดกิเลส ย่อมยังมี
ความกลัวตาย และยังมีความห่วงใยอยู่ปกติ พอจิตเริ่ม
สงบ ตาก็มองเห็นแสงสว่าง จึงร้องถามนักบินว่าถึง จ.ตาก
แล้วใช่ไหม นักบินก็ตอบว่าใช่ แต่ความดีใจเกิดขึ้นได้นิด
เดียวก็ต้องดับไป เพราะฝนเริ่มตก นักบินเริ่มปรึกษากัน
รวมทั้งใช้วิทยุติดต่อกับอีกลำหนึ่งว่าไม่สามารถลง
สนามบินได้เพราะเขาปิดไฟหมด ไม่ยอมรับการติดต่อ ฝน
ก็ตก สิ่งที่น่ากลัวมากก็คือสายไฟฟ้าแรงสูง ซึ่งมีอยู่มากมาย
ในบริเวณนั้น หากบินไปโดนเข้าเพียงนิดเดียว ฮ.ก็จะระเบิด
ทันที เห็นตำรวจเอาสายรัดตัวไว้เปิดประตูข้างของฮ.ออก
เปิดสปีดไลท์ส่องดูบริเวณที่ ฮ.จะลงได้ ตัวแกแกว่งไปมา
น่ากลัวมาก ประเดี๋ยวก็บอกว่าระวังข้างซ้ายสายไฟฟ้าแรงสูง
เดี๋ยวก็ตะโกนว่า ระวังขวา สายไฟน่ากลัวจริง ๆ จนที่สุดก็
ลงได้ คือ ลงมันกลางทุ่งนานั่นเองทั้ง ๒ ลำ

หลวงพ่อรอสักครู่ก็มีรถจี๊ปวิ่งมารับ ผู้มาในรถ คือ
พล.ร.อ. จิตต์ สังขคุลย์ ท่านเป็นปลัดกระทรวงกลาโหมใน
ขณะนั้น ท่านบอกว่าเห็นแล้วหวาดเสียวเหลือเกิน ผมได้ยื่น
ท่านให้พรนักบินตำรวจเสียวเวียดว่า ทำไมเอาหลวง
พ่อ-หลวงปู่และท่านหญิงมาแบบเสีง ๆ เช่นนี้ นักบินก็ต้อง
อธิบายให้ท่านฟังว่า เป็นเหตุสุดวิสัย ไม่คิดว่าจะติดฝน ติด

พายุ จึงทำให้ต้องบินมาถึงเอาตอนกลางคืน ผมเองก็รู้สึก
เหนื่อยแทนนักบิน และเหนื่อยแทนท่านปลัดกระทรวงด้วย
และได้ทราบจากนักบินในภายหลังว่าน้ำมันหมดพอดี หาก
ยังซักซึกว่านี่อีกนิดเดียวมีหวัง ผมว่าโอกาสดี ๆ แบบนี้คง
จะหายากเต็มที แต่โดยจิตของผม ผมว่าที่โชคดีมาตลอดก็
เพราะบารมีของหลวงปู่และหลวงปู่ครูบาธรรมชัย โดยมี
องค์สมเด็จพระท่านคุณอยู่ตลอดทาง

๑ ยึดถือกเขาภูพานคืน

ในสมัยนั้นผกค.มีอิทธิพลสูง ได้ยึดถือกเขาภูพาน
เป็นฐานใหญ่ของเขา และยังทำทนายฝ่ายทหารว่า หากจะตี
เขาได้จะต้องใช้กำลังหลายกองพล และใช้เวลาหลายเดือน
จึงจะสำเร็จ พล.ต.ยุทธศิลป์ เกสรสุข (ยศในขณะนั้น
ปัจจุบันมียศพล.ท.) ซึ่งเป็นรองแม่ทัพ จึงนำเรื่องนี้มากราบ
เรียนหลวงปู่ หลวงปู่ท่านเป็นพระ จะไปรบกับเขาก็ไม่
สมควร แต่ท่านก็มีวิธีช่วยเป็นกำลังใจให้กับทหารได้ดังนี้

๑. ท่านเดินทางไปพร้อมกับคณะ เพื่อทำพิธีบวงสรวง
ก่อนที่ฐานทัพของทหาร

๒. แจกผ้ายันต์ธงมหาพิชัยสงคราม ให้กับทหารใน
หน่วยนั้นทุกคน (ผ้ายันต์สีแดง)

๓. ให้ฤกษ์แก่ฝ่ายทหาร ทั้งนี้หมายถึงให้ฤกษ์ดีว่า

เป็นมงคล ไม่ได้ระบุให้เข้าไปตีกันรบกัน เพราะไม่ใช่กิจของสงฆ์ ส่วนเขาจะไปทำอะไรกันนั้น พระท่านต้องอุเบกขา

ผมจำได้ว่า หลวงพ่อทำพิธีตั้งแต่เช้ามาก เพราะจากรูปถ่ายที่ นาวาตรีประชา สิกขวานิช ร.น.ถ่ายไว้ ปรากฏพุทธนิมิตเป็นฉัตร ๕ ชั้น ทอดมาตามแสงแดดครอบคลุมองค์หลวงพ่อท่านนั้น ยังทำมุน้อยมาก (มีรูปถ่ายอยู่ที่บ้านสายลม และที่วัดท่าซุง) หลังพิธีแล้ว ฝ่ายทหารก็นำหลวงปู่ หลวงปู่ครูบาธรรมชัย และคณะเข้าห้องยุทธการ เพื่อฟังบรรยายสรุปของฝ่ายทหาร เมื่อบรรยายจบปรากฏว่ามีนายทหารที่ฉลาดถาม ได้ถามหลวงพ่อกับหลวงปู่ว่า ขณะนี้พวก ผกค.เขาอยู่ที่ไหนบ้าง โดยให้ท่านเอาไม้เท้าช่วยชี้ไปในแผนที่ทหาร ปรากฏว่าท่านชี้จุดให้ทันทีทันใด โดยไม่ต้องคิดหรือต้องเสียเวลา เหล่าทหารต่างร้องอือพร้อม ๆ กันหลายคน และบอกว่าตรงจุดเป็งเลยครับหลวงพ่อ บางคนไม่ฉลาดถามก็ถามวิธีเข้าโจมตี หลวงพ่อท่านก็ปฏิเสธเพราะไม่ใช่กิจของสงฆ์ ส่วนวิธีถามที่ฉลาดผมขอสงวนไว้ก่อนครับ จากนั้นก็คุยกันในเรื่องอื่น ๆ ผมฟังไป ๆ คงจะตื่นเต้น

มาก เลยเกิดทุกข์หนัก ต้องขอตัวขอเวลานอกไปพิจารณา
ทุกข์ที่ห้องสุขา และผมคงจะพิจารณาทุกข์ ขณะกำลัง
บรรเทาทุกข์แล้วมีผล คือ เห็นอริยสัจ เพราะธรรมชาติของ
พระองค์ท่านแนะนำวิธีปฏิบัติไว้ชัดเจนว่าให้ปฏิบัติตลอดเวลา
ทุกเวลา ทุกโอกาส ทุกสถานที่ และทุกอิริยาบถ คือ เป็นอกา
ลิก ผมก็ปฏิบัติตามท่านอย่างเพติดเพติน พอจบภารกิจ
ส่วนตัวของผมแล้ว ก็ออกมารีบเดินเข้าห้องยุทธการ
ปรากฏว่าไม่มีใครอยู่เลยสักคนเดียว ชักใจไม่ดีรีบวิ่งออกมา
ข้างนอกก็ปรากฏว่ารถหลวงพ่อและคณะหายไป ไม่พบใคร
สักคนเลยหันรีหันขวางอยู่ บังเอิญมีนายทหารท่านหนึ่ง
ท่านจำผมได้ เห็นผมจึงถามว่าคุณมากับหลวงพ่อใช่ไหม
ผมก็ตอบว่าใช่ครับ ทหารผู้นั้นก็บอกว่าหลวงพ่อกับคณะไป
นานแล้ว คุณไปอยู่ที่ไหนมา ก็ตอบไปว่าอยู่ในห้องน้ำครับ
ห้องมันไม่ค่อยดี ขณะนั้นผมเองรู้สึกเหงาไปหมด (ไม่ใช่่ง
เพราะมันเป็นความรู้สึกที่เกินกว่าง) แต่เคราะห์ยังดีที่
นายทหารท่านนั้นช่วยแก้สถานการณ์ให้ทันควัน โดยส่ง
รถจี๊ปเล็ก พร้อมคนขับให้ผมกระโดดขึ้น พร้อมกับท่านรีบ
วิ่งตามคณะหลวงพ่อไปจนทัน การปฏิบัติธรรมของผมเป็น
ที่ชื่นชมของพวกเราทุก ๆ คนที่ได้หัวเราะกันจนฉี่จะออก

หลังจากที่หลวงพ่อกและคณะได้เยี่ยมให้กำลังใจกับ

ทหารตามหน่วยต่าง ๆ แล้วก็กลับไป กทม. และจากนั้นอีก

ไม่กี่วัน พล.ต. ยุทธศิลป์ ก็สั่งทหารแค่หนึ่งกองร้อยเข้า

โจมตีที่มั่นของ ผกค. เป็นการหยั่งเชิง โดยมีตัวท่านเป็นผู้

สั่งการอยู่ข้างบนเครื่องบิน ผลปรากฏว่าดีมากเกิน

คาดหมาย แต่มีรายงานจากวิทยุว่ามีทหารเสียชีวิต ๑ นาย

ท่านเกิดสงสัยว่ามันตายได้อย่างไร เพราะท่านมั่นใจว่า

ทหารของท่านต้องไม่มีใครตาย ท่านให้แค่บาดเจ็บ เท่านั้น

จึงสั่งลงมาจากเครื่องบินให้ค้นตัวทหารที่ตายว่า พบอะไร

ติดตัวบ้าง โดยเฉพาะฝ้ายันต์แดง ธงมหาชัยสงคราม ทหาร

ก็รายงานว่าไม่พบฝ้ายันต์แดงเลยในหัว ท่านรู้สึกผิดหวัง

มากที่เขาไม่พกเอาฝ้ายันต์แดงไปด้วยทั้ง ๆ ที่สั่งแล้ว เมื่อ

ถอนตัวกลับฐานทัพ ก็สอบข้อเท็จจริงเรื่องพลทหารที่ตาย

ว่าชื่ออะไร อยู่หน่วยไหน ทำไมจึงไม่มีฝ้ายันต์สีแดง ก็

พบว่า เป็นทหารที่เพิ่งย้ายกลับเข้ามาเมื่อวานนี้เอง จาก

หน่วยทหารราชบุรี (อ.ปากท่อ) ท่านจึงถึงบางอ้อ

วันที่สอง ท่านเพิ่มหน่วยจู่โจมเป็นสองกองร้อย ผล

ปรากฏว่ามีตาย ๒ คน และก็มีสาเหตุจากไม่มีฝ้ายันต์แดง

ติดตัวเช่นกัน เพราะเพิ่งย้ายเข้ามาจากหน่วยอื่น ความลับ

ไม่มีในโลก ทั้งทั้งกองทัพรู้ข่าวรู้อิทธิปาฏิหาริย์ของผ้า

ยันต์ธงสีแดง มหาพิชัยสงครามกันหมด จะไม่ยอมออก
โจมตีในวันต่อไป ผลก็คือ ทหารทุกคนที่ไม่มีฝ้ายันต์ จึง
เดือดร้อนถึงท่านรองทัพ ดังนั้นเพื่อขวัญและกำลังใจของ
ลูกน้อง ท่านรองจึงต้องบินมาหาหลวงพ่อกันนั้นเพื่อขอ
ฝ้ายันต์แดงไปแจกลูกน้องให้ครบทุกคน

วันที่ ๓ ทุกคนมีขวัญและกำลังใจเต็ม ๑๐๐% ใช้กำลัง
เป็น ๓ กองร้อย ปรากฏผลว่าสามารถยึดฐานใหญ่และฐาน
ย่อยของภูพานได้ทั้งหมด ชนิดที่ผกก.ขวัญกระเจิงไม่ยอมสู้
ด้วย เพราะวันที่ ๓ นี้ทหารทุกคนถือปืนวิ่งเข้ายึดฐานโดย
ไม่มีใครยอมหมอบ หรือวิ่งเข้าหากำบังเหมือน ๒ วันแรก
ทุกคนดาหน้าเข้ายึดเอาคือ ๆ โดยไม่กลัว ไม่ยอมหลบหลุกปืน
สักคน จึงยึดได้ด้วยเวลาอันสั้น และไม่มีใครเสียชีวิตเลย ผม
นึกภาพเอาเองนะครับว่า หากผมเป็นผกก. ผมก็คงต้องวิ่ง
หนีเอาตัวรอด เพราะยิงเท่าใดก็ไม่โดนตัว หรือโดนก็ไม่เข้า
คงดาหน้าเข้ามาเต็มไปหมดเหมือนกับอิงทหารที่ทำจากหุ่น
(เหมือนในสมัยขุนแผน ท่านเป็นแม่ทัพเสกหุ่นให้เป็นทหาร
รบที่ไหนก็ชนะหมด) พอหลวงพ่อกับท่านทราบข่าวจากท่าน

รองแม่ทัพ ท่านพร้อมคณะไปเยี่ยมทหารหน่วยนั้นใน

วันต่อมา

หลังจากได้คุยกับทหารหน่วยพิเศษนี้แล้ว ผมพอจะสรุปผลย่อ ๆ ได้ดังนี้

๑. ขณะที่ฝ่าย ผกค.ยิงปืนเข้าไปพวกเรานั้น ส่วนใหญ่บอกว่าไม่โดนแต่เฉี่ยวหรือเฉียดตัวไป รู้สึกว่าลูกปืนมันวิ่งมาเต็มไปหมด แต่ไม่ยักโดนตัว

๒. บางคนบอกว่าบางครั้งก็โดน แต่ไม่เข้า ไม่รู้สึกเจ็บ มีความรู้สึกคล้าย ๆ มีแมลงหรือผึ้งบินมาชนตัวเท่านั้น

๓. มีอยู่ ๑ ราย ที่เล่าว่าขณะที่เดินไปข้าง วิ่งไปข้าง ยิงปืนใส่ข้าศึกข้าง รู้สึกหิวจึงเอามือล้วงมามา (เส้นหมี่) กินไปด้วย แต่แปลกใจว่าทำไมมามา มันถึงแข็งและเหนียวนัก เลยคายออกมาจากปากดู ปรากฏว่ามันไม่ใช่มามา แต่เป็นลูกปืนที่ข้าศึกยิงมาโดนตัวแต่ไม่เข้า ลูกกระสุนแบนเหมือนลูกบี้ แล้วจึงหล่นลงไปใ้ในกระเป๋าสื่อที่มีมามาอยู่

๔. บางคนเล่าว่า ขณะวิ่งไปยิงไปนั้น บางครั้งก็มองเห็นข้าศึกที่ชุมนุมอยู่ข้างทาง แต่มันไม่ยักยิง เห็นตามัน ค้างคล้ายกับหุ่นหรือคนตกใจ ข้อนี้ขออนุญาตพิจารณาว่าคง

เป็นอนุภาพของผ้ายันต์แดง ทำให้เกิดอาการ “นะจั้งจั้ง”

ขึ้น หรือเพราะมันตกใจจริง ๆ ที่ไม่เคยเห็นคนที่ไม่ยอม

หลบถูกปืน จึงมีสภาพคล้ายเห็นผี แล้วตกใจตาค้าง

๕. เรายึดได้ฐานใหญ่มาก จนไม่น่าเชื่อ เพราะฐานนี้มี
ทั้งร.พ.และเวชภัณฑ์มากมาย มีโรงพลศึกษา, สนามบาส,
โรงครัวขนาดใหญ่พร้อมเสียบึงกินได้เป็นปี, อาวุธมากมาย,
เครื่องปั่นไฟและน้ำมัน โดยเฉพาะราวตากผ้า ท่านรองแม่
ทัพ บอกว่าต้องใส่รถ ๑๐ ล้อทั้งคันอาจจะขนไม่หมด แสดง
ว่ามันมีกำลังพลไม่ใช่น้อยเกินกว่าที่เราคาดคะเนไว้อีก และ
มีการทอดน้ำไว้ใช้ด้วย แสดงว่าเขาอยู่มานานหลายปี

๖. เนื่องจากเราใช้กำลังพลน้อยแค่ ๓ กองร้อย หากจะ
ยึดพื้นที่ไว้ก็เสี่ยงเกินไปเพราะตอนกลางคืน มันอาจหวน
กลับมาใหม่ก็ได้ จึงสั่งทำลายและเผาให้หมด สำหรับผมคิด
เอาเองว่าหากผมเป็นผกค. ก็ขอไม่ยอมหันหลังกลับมาตียึด
คืนแน่ ๆ เพราะเจ็บไปจนตาย จะไม่ขอพบทหารผี (ทหาร
หุ่น) เหล่านี้อีก

๗. เป็นจริงตามคาดหมาย เพราะตั้งแต่ครั้งนั้นเป็นต้น
มา ผกค. ก็หายเข้าไปเลย

เรื่องของหลวงพ่อกำนัน ยังมีอีกมาก ยากที่ผมจะเล่า

ให้ฟังหมดได้ และโดยธรรมแล้ว อะไรก็ตามที่มันมากเกินไป ผลมันแทนที่จะมากตามส่วน กลับไม่ได้ผลหรือกลับเป็นผลเสีย เช่น ยาทุกชนิด หากใช้เกินขนาดล้วนเป็นโทษ แก่ผู้ใช้ทั้งสิ้น ร่างกายของคนก็เช่นกัน หากส่วนใดเจริญมากเกินไป ก็กลายเป็นมะเร็ง สมจริงตามคำสอนของพระพุทธองค์ ที่ตรัสไว้ใน “ปฐมเทศนา” ความว่าอย่าตั้งไป (เครียดเกินไป) อย่าหย่อนไป (อยากมากเกินไป, ขี้เกียจมากเกินไป) จะไม่มีผล ให้เดิน สายกลาง ผมจึงต้องขอจบเรื่องไว้อีกตอนหนึ่งเพียงแค่นี้ แต่ก่อนจะจบ ขอสรุปเรื่องผ้ายันต์แดงธงมหาพิชัยสงครามไว้ เพื่อเตือนความจำ ดังนี้

๑. ความศักดิ์สิทธิ์ของธงมหาพิชัยสงครามมีมากมาย เขียนซีก ๒-๓ ตอนก็ไม่จบ ที่เล่าให้ฟังนี้เป็นเพียงแค่ตัวอย่างบางเรื่องเท่านั้น

๒. ผู้นำไปใช้หากนำไปใช้ในทางที่ไม่ถูกต้อง เช่น เป็นโจร ปล้น-ฆ่าเขา-ขโมยเขา ธงนี้จะไม่คุ้มครอง ซ้ำยังให้ผลร้ายกับผู้นั้นด้วย หากถูกยิงถูกปืนจะเข้าแสกหน้าทะลุออกท้ายทอยทุกราย

๓. ชงมหาพิชัยสงครามไม่ใช่ไสยศาสตร์ แต่เป็น

พุทธศาสตร์ จึงไม่เลื่อม (หากใช้ในทางที่ดี)

๔. เวลาทำพิธีพุทธาภิเษกนั้น ชงแดงมหาพิชัย

สงครามกับฝ้ายนัตเกราะเพชร ซึ่งมีรูปหลวงพ่อบานและ
รูปนัตเกราะเพชรนั้น ทำเหมือนกัน มีคุณภาพเหมือนกัน
ทุกประการ ใช้แทนกันได้

๕. เรื่องป้องกันหรือบรรเทาอุบัติเหตุไฟไหม้บ้าน,
พายุใหญ่ หรือวาทภัย มีผู้เล่าให้ฟังเสมอว่ามีผลดีอย่าง
อัศจรรย์ ส่วนเรื่องอื่น ๆ ต้องอธิษฐานขอ และผลขึ้นอยู่กับ
ความมั่นคงของจิตของแต่ละคนด้วย

ตอน ๓ หลวงพ่อกับเหตุการณ์ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๓-
๒๕๒๐

๐ หลวงพ่อไปอินเดีย

หลวงพ่อบ้านพาลูก-หลานไปประเทศอินเดีย ๒๒๒
ถึง ๓๐ เม.ย . ๒๒๒ ซึ่งท่านได้พูดเล่าเรื่องไว้แล้วในเทป ถึง
๑๐ ม้วน แต่ก็กว่า ๑๐ ปีแล้ว ตอนนี้จะหาเทปฟังไม่ได้ แต่
คุณพรนุช กิ่งคงดี และ คุณสมพร บุญยเกียรติ ได้กรุณาถอด
เทป ม้วนที่เกี่ยวกับหลวงพ่อบานลูก ๆ ไว้ และรวบรวม

ออกมาเป็น หนังสือชื่อ เรื่องจริงอิงนิทานพิเศษ เพื่อเป็น
อนุสรณ์ในโอกาส คล้ายวันเกิดของหลวงพ่อ เมื่อตุลาคม
๒๕๒๘ ซึ่งก็มีเรื่องเกี่ยวกับอินเดียกับพระพุทธศาสนาตาม
ความเป็นจริง ไม่ใช่ตามที่แขกเขาเขียนไว้) อยู่หลายสิบหน้า
ผู้ใดสนใจก็อ่านได้ และ ก็ได้เขียนเรื่อง **เชษฐาทองอินเดีย** ไว้
หลายตอน แบบนักทัศนาจร นักพิสูจน์ความจริงด้วยตนเอง
และนักปฏิบัติธรรมรวมกันไปเป็นเบ็ดเสร็จอย่าง
สนุกสนาน พร้อมทั้งได้ความรู้ในทางโลกและทางธรรม
พร้อมกัน ผู้ใดสนใจให้อ่านธัมมวิโมกข์ฉบับรวมเล่ม ปีที่ ๑
๒๕๒๓ เล่ม ๑-๘ (อยู่ท้ายเล่ม) ส่วนที่ผมเขียนนี้ก็เป็นอย่าง
แนวหนึ่ง มีความโดยย่อดังนี้

๑. ผมตั้งคำถามใจตนเองว่า หลวงพ่อท่านไปอินเดีย
ทำไม ไปเพื่อจุดประสงค์อะไร ตอนแรกผมยังนึกไม่ออก
แต่ผมก็มีข้อมูลอยู่ในใจของผมว่าอินเดียมีที่สุดของโลกอยู่
หลายอย่าง เช่น จนที่สุด สกปรกที่สุด มีโรคระบาดมาก
ที่สุด ขโมยมากที่สุด โทกหักง่ที่สุด ร้อนที่สุด มีพลเมือง
มากที่สุด (ยกเว้นจากจีน) ถือชั้นวรรณะมากที่สุด และยังคง
มีอะไร ๆ อีกหลายอย่างที่ผมไม่รู้ เมื่อถึงแล้วคงจะรู้เอง

๒. เมื่อวันแรกไปถึง ต้องผ่านด่านตรวจคนเข้าเมือง
ผมก็ได้ข้อมูลเพิ่มเติม คือ การตรวจของก่อนผ่านด่านนาน
ที่สุด เพราะผมยื่นคู่มือแขกตรวจแขกยังขนาดนี้ แล้วพวกเราจะ

ขนาดไหนเมื่อตอนไปถึงพวกเราประมาณ ๘๐ คน รวม
กลุ่มห้ามแตกกลุ่ม เพราะเดี๋ยวแขกแกล่เล่นกลเก่ง พาพวกเรา
หายไปคนหนึ่งก็ยุ่ง จึงต้องอยู่ในระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด
ในขณะที่รวมกลุ่ม-รวมของ ซึ่งมีมากเป็นกรณีพิเศษ เช่น
อาหารสารพัดอย่าง, ผ้าห่ม, มุ้ง เครื่องครัวขนมาหมด
กระเป๋าก็ ๘๐ ใบ ท่านลองนึกภาพดูก็แล้วกันมันจะขนาด
ไหน ระหว่างนั้นก็ดูแขกแกล่ตรวจแกล่เล่นเพลินๆ แกล่
กระเป๋ากองมหึมาชนิดควักกระเป๋ามาแล้วค่อย ๆ ยกขึ้น
พิจารณาอย่างผู้มีสติสัมปชัญญะที่ละชั้นละชั้น โดยกลัว
ของจะห้ำ ผมสงสัยว่าแกล่ฝึกรรณฐานไปในตัว โดยจับ
เอาลมหายใจเข้าและออกไปด้วย (อานาปานุสสติ) พร้อมกับ
ภาวนาว่าโรตี หายใจเข้านึกว่า “โร” หายใจออกนึกว่า “ตี”
เห็นตาแกล่เหม่อลอยไปตามของที่จับที่ละชั้นที่ละชั้น บาง
ชั้นวางแล้วทั้งยกขึ้นมาพิจารณาใหม่ ส่วนเจ้าของกระเป๋าก็
ท่านก็ใช้บารมี ๑๐ ออกมาปฏิบัติ คือ ใช้ วิริยะ-ขันติ-สัจจะ
และอุเบกขาบารมี เป็นทัพหน้า ส่วนบารมีที่เหลือเป็นทัพ
รอง (แกล่ตรวจได้ก็ตรวจไป ฉันทิโรเป็นเหมือนกัน) ผม
กำลังพิจารณาธรรมะอยู่ จวนจะมีดวงตาเห็นธรรมอยู่แล้ว
ทีเดียว ก็มีคนมาขัดจังหวะ บอกว่าพวกเราไปได้ไม่ต้อง
ตรวจ เลยโล่งใจไป เพราะหากต้องตรวจ ผมว่าอีก ๒ วันก็

ไม่แน่ว่าจะเสร็จ เลยเกิดสงสัยไปถามผู้รู้เข้า เขาก็บอกว่า
“ในหลวงท่านเสด็จ” เท่านั้นเองก็ถึงบางอ้อ ความจริงเคยมี
คนที่เขาผ่านอินเดียบ่อย ๆ เล่าให้ผมฟังว่า ขณะตรวจนั้นเอา
เงินแค่ ๕ รูปี ใส่มือแก ก็เสร็จพิธี มืออาบั้ง จะทำงานอย่าง
รวดเร็ว รีบปิดกระเป๋าให้เสร็จ พร้อมให้รีบผ่านไปทันที แต่
บางคนเล่าว่า ไม่ต้องใช้รูปีก็ได้ พี่บั้งแกชอบรูปโป๊ เอารูป
โป๊ให้แกดู แกจะดูเพลิน เราก็รีบปิดกระเป๋าของเราเองแล้ว
ผ่านไป ส่วนแกจะยังเพลินอยู่กับรูปโป๊นั้น โดยไม่สนใจเรา
เลย (อันนี้ก็ที่สุด เหมือนกัน)

๓. ตอนนั่งรถจากสนามบินกัลกิตตา ไปวัดไทยที่
พุทธคยา ระยะทางประมาณ ๔๐๐ ก.ม. ต้องใช้เวลาเดินทาง
เกินหนึ่งวัน (นี่ก็ต้องจัดเป็นที่สุดได้เหมือนกัน) เหตุผล
เพราะพี่บั้งคนขับ ขับไปหยุดไป บางทีหยุดนานเกินควร
ต้องลงไปดูว่าเพราะอะไร รถคันหลังบีบแตรดังสนั่นไป
หมด ปราบกว่าพี่บั้งคนขับ ๒ คนบังเอิญรู้จักกัน พอสวน
ทางกันเลยจอดรถคุยกัน คุยยังไม่จบคันอื่นก็ไปไม่ได้ ถนน
ก็แคบ ไม่มีทางเบี่ยงหรือแซงกันได้ รถติดยาวเป็นกิโล ๆ แก
ก็เฉย ๆ แสดงว่าแกใช้อุเบกขาบารมีได้ดีมาก แต่ขาดปัญญา
บารมี จึงเบียดเบียนตนเองและผู้อื่น ต้องจัดเป็นอุเบกขา
แบบควาย พอตกกลางคืน รถอยู่นอกเมือง รถจึงน้อยแต่พี่
บั้งก็หยุดอีกโดยไม่มีเหตุผล จึงลงไปดูปรากฏว่าคนขับไม่

อยู่ในรถ เมื่อตามไปดูก็พบว่าแก็ปนอนหลับอยู่บนเตียง
แขก (เหมือนเตียงแขกยามบ้านเรา) กรนดังสนั่น ต้องไป
ปลุกแก็ เครื่องดื่มแขก ให้มาขับรถต่อและเตียงนอนแขกวาง
อยู่ทั่วบริเวณ ที่เมืองแขกจะมีที่พักรถเป็นระยะ ๆ ดังนั้น มี
อาหารแขก พอรถ นานก็รู้สึกทันทีว่าคนขับแอบลงไปนอน
ผมให้ผู้อ่านคิดต่อกันเองก็แล้วกันว่า กว่าจะถึงนั้นพี่บังหยุด
อีกกี่ครั้ง ส่วนพวกเราก็ต้องใช้บาร์มี ๑๐ เต็มกำลังกันทุกคน
และคนที่น่าอิจฉาที่สุดในรถ คือ คุณปาน (ชาลินี เนียมสกุล)
เพราะเธอเป็นผู้เดียวที่สามารถนอนหลับอย่างเป็นสุขได้
ตลอดทาง โดยการขดตัวให้พอดีกับเก้าอี้ที่นั่ง ผู้นี้มีคุณสมบัติ
พิเศษหลาย ๆ อย่างอยู่ในตนเช่นฝึกอานาปานุสสติได้ถึงขั้น
พอหายใจเข้านึกว่า “พุท” พอหายใจออกนึกว่า “โฮ” แก็
หลับพอดี ผมดูชื่อรถที่นั่งไปแล้วก็ตกใจ เพราะชื่อว่า “มหา
ราชาท้าว” แล้วถ้าเป็น “ยาจกท้าว” จะขนาดไหน

๔. รถคันที่นั่งมาต้องปิดกระจก (เอากระจกขึ้น) หมด
แต่รถไม่มีเครื่องทำความเย็น ผมขึ้นไปทีแรกก็โวยว่าทำไม
ไม่เอากระจกลง เดี่ยวร้อนตาย ทุกคนในรถเขานั่งเฉย ๆ อม
ยิ้ม ผมก็หมุนกระจกลง พอหมุนลงลมภายนอกก็เข้ามา
ผมก็ต้องรีบไขกระจกขึ้นโดยเร็ว เพราะลมข้างนอกที่พัดเข้า
มานั้นมันร้อนกว่าในรถมาก เหมือนกับเรานั่งอยู่หน้าเตา

ร้อน ๆ แบบนั้น นี่ก็เป็นธรรมชาติเหมือนกัน หากไม่เจอเอง

พบเองโดนกันตนเอง ย่อมไม่รู้จริง จะรู้จริงต้องโดนกับตัวเอง เหมือนกับ คำนินทา กับสรรเสริญ ตัวสรรเสริญมักไม่ค่อยรู้ เพราะมันเป็น ไฟเย็น (ไฟฟ้า-ไฟหลง-ไฟโมหะ) กว่า จะรู้ก็อึ้งไปแล้ว น่ากลัวกว่าตัวนินทามาก ส่วนคำนินทานั้น หากใครไม่โดนเองกับตัวไม่รู้รสของมันว่าเผ็ด-ร้อน-และ แสบแค้นไหน บางคนช่วยปลอบ

คนอื่นเขาได้ยอด่างดี เมื่อเขาถูกนินทา แต่พอตัวเองโดนเข้า ผมสงสารจริง ๆ เพราะแกมีสภาพคล้าย “หมาถูกน้ำร้อน ลวกเอา” ร้องโวยวายแบบคนขาดสติ ผมเห็นกับตาได้ยินกับหูมาหลายคนแล้ว ดังนั้น หากใครยังไม่เคยโดน ก็จงอย่า ประมาท (อวดดี) ในโลกธรรม ๘

๕. เมื่อถึงวัดไทยที่พุทธคยาแล้ว ก็แยกกันพักห้องละ ๕-๖ คน ส่วนหลวงพ่อก็แยกพักอยู่ตึกพิเศษ ใกล้ ๆ กัน เราได้ ความรู้เรื่องอยู่เมืองร้อนว่า ถ้าแดดส่องด้านใดให้ปิด หน้าต่างด้านนั้น เวลาร้อนจัดให้ปิดประตูหน้าต่างหมด เพราะลมที่พัดมานั้นจะร้อนกว่าในห้องเรามาก พอตกลงคืบทุกคนมารวมกัน เพื่อรับประทานอาหาร เสร็จแล้ว หลวงพ่อท่านก็มานั่งคุยกับพวกเราจึงกำลังวางแผนว่า พรุ่งนี้เช้ามีดเราจะออกไปเที่ยวที่ไหนบ้าง หลวงพ่อเองท่าน

บอกว่าท่านจี๋ก็เข้าไป เพราะเพลียมากจากความร้อนทั้ง

ๆ ที่องค์สมเด็จพระเมตตาลดอุณหภูมิจึงต่ำกว่าที่ควรจะเป็นตามปกติแล้ว 5c และทำความรู้สึกของประสาทสัมผัสให้คล้าย ๆ กับอยู่ที่อุณหภูมิ 30c (ขณะอุณหภูมิ จริง 45c ท่านลดให้เหลือ 40c) ทั้งนี้หมายถึงทุก ๆ คนก็ได้รับ พระเมตตา นี้จากองค์สมเด็จพระ (หลวงพ่อบอกท่านแล้วให้ผมฟัง หากผมเข้าใจผิดก็ต้องขอมาท่านไว้ในโอกาสนี้ด้วย แต่ผมมั่นใจเช่นนั้น เพราะอะไรกรุณาอ่านต่อไปก็แล้วกัน) หลวงพ่อบอกท่านเป็นโรคแพ้ความร้อนทุกคนก็คงทราบดี ดังนั้นท่านก็พยายามชักชวนให้ ใครอยู่เป็นเพื่อนคุยกับท่านห่าง และถามเรียงตัวเลยว่าพรนุช ไปไหม ตอบว่าไปค่ะ เข้ายกไปไหม ตอบว่าไปค่ะ ท่านถาม ๗๐ กว่าคน แล้วก็ไปกันทุกคน พอมาถึงผมท่านก็ถามว่า หมอไม่ไปใช่ไหม ผมก็ตอบว่าครับ (แล้วจะให้ผมตอบอย่างไรเล่าครับ ท่านเล่นถามดักคอผมไว้ก่อน) และดูเหมือนจะมีไม่ไปอีก หนึ่งท่าน คือ คุณดำรง นุตาลัย (บิดาของดร.ปริญญา) ตกงตลอด เวลา ๗-๘ วัน ผมจึงอยู่แต่ในเขตวัดไทยเท่านั้น ยกเว้นตอนเย็น ๆ เมื่อหลวงพ่อบอกท่านออกเดินไปชมเจดีย์พุทธคยา และบริเวณรอบ ๆ วัด นอกนั้นท่านไม่ได้ไปไหน ส่วนผมก็ให้น้ำเกลือท่านเกือบทุกวัน และอยู่คุยกับท่าน ท่านก็เล่าเรื่องอินเดียให้ผมฟังทั้งใน

อดีตและในปัจจุบัน โดยไม่ต้องเหนื่อยเหมือนพวกที่ไปดู
เอง (รายละเอียดซาโคว์เขียนไว้เป็นวันต่อวันตามที่บอกไว้
ในตอนแรก) และในวันต่อ ๆ มาก็มามีคนที่ไม่รู้สึกสนุกกับ
การเที่ยวเมืองแขกเพิ่มขึ้นอีก ๓-๔ คน หลวงพ่อท่านเลยให้
เปิดการฝึกมนโทธิให้กับพระที่ประจำวัดไทยอยู่ใน
ขณะนั้น ประมาณ ๕-๖ องค์ ในวันต่อ ๆ มาก็มามีชีและคนที่
เข้ามาร่วมฝึกด้วย (ซาโคว์ก็เขียนไว้แล้ว ผมจึงขอผ่านไป)

๖. เรื่องของมหายอด ท่านยอดสมชื่อในการคุย
เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของอินเดียและพุทธศาสนา ตามที่
อาจารย์แขก (ซึ่งไม่ใช่พุทธ) สอนท่านมา จนท่านได้เป็นดร.
หรือปริญญาเอกทางพุทธศาสตร์ (ผมต่อให้เองว่าสาขา
ประวัติศาสตร์ จริง ๆ เขาเป็นอย่างไรผมไม่ทราบ) ที่
ยกตัวอย่างท่านมหายอด ไม่ใช่ประธานท่าน แต่ผมเห็นว่า
ท่านเป็นพระที่ควรแก่การยกย่องและสรรเสริญเรื่องย่อ ๆ มี
ดังนี้ เมื่อหลวงพ่อกำลังไปถึงอินเดีย มีพระมาราบท่านหลาย
องค์ รวมทั้งท่านมหายอดด้วย ท่านมหาเป็นพระที่พูดเก่ง
มาก หากคนคุยได้เก่งแบบท่านยาก ส่วนใหญ่เป็น ความรู้
รอบตัวประวัติศาสตร์เกี่ยวกับพุทธศาสนาในอินเดีย และ
ท่านอาสาจะพาพวกเราไปดูเจดีย์เก่าพุทธคยา และต้นโพธิ์ที่
แขกอ้างว่าเป็นต้นโพธิ์ต้นที่พระพุทธรเจ้าตรัสรู้ เรื่องนี้ก่อน

วันจะไปดู หลวงพ่อแนะนำพวกเราว่า เวลาเขาอธิบายให้
ทำสมาธิ และ ใช้มนมยิทธิตรวจสอบไปด้วย แต่ห้ามคัด
ค้านเขา เขาว่าของเขาไป ส่วนเราจะรู้จะเห็นอะไร อย่างไร
ก็เป็นเรื่องของเรา เป็นการฝึกอารมณ์และสอบวิชาความรู้ที่
หลวงพ่อบอกให้ไว้ไปในตัว ผลก็คือมันไปคนละทางกับที่
แขกเขาว่า (ที่สุดของโลกก็อยู่ที่เมืองแขกให้คุณในเรื่องจริงอิง
นิทานพิเศษก็มีอยู่) มหายอดพบกับหลวงพ่อใหม่ๆ ท่าน
มหาพุดมากจนหลวงพ่อบอกท่านไม่มีโอกาสพุดแทรกได้ แต่
หลังจากหลวงพ่อฝึกมนมยิทธิให้มหาได้แล้ว และสามารถ
ล้วงลับมหายอดได้หมด มหายอดเลยหยุดพุด (เวลาพุด หล
วงพ่อ) ที่ท่านมหายอดกลัวมาก คือ ท่านไปปรารณาพุทธ
ภูมิไว้กับต้นโพธิ์ ซึ่งท่านไม่เคยบอกใครเลย แต่หลวงพ่อ
ท่านก็รู้ มหาเลยชิมไป จากนั้นท่านก็ยอมรับนับถือหลวงพ่อ
ว่าเป็นพระเก่งพระดี และคงจะยอมรับนับถือเป็นครูบา
อาจารย์ของท่าน ท่านจึงมาคอยปรนนิบัติหลวงพ่อ ตอนที่
ผมให้น้ำเกลือและเฝ้าหลวงพ่ออยู่ ท่านมหายอดพุดกับผม
ว่าหลวงพ่อบอกท่านเป็นพระดี เป็นพระที่เก่ง มีคุณธรรมสูงมาก
ท่านไม่ค่อยพุด แต่ผมเองยังแหย่มาก ที่ยังหาดีไม่พบ จึงยัง
พุดมากอยู่ คำพุดนี้แหละครับที่ผมขอย่องและสรรเสริญ
ท่านว่า ท่านเป็นพระดี พระอย่างนี้ผมไหวได้ กราบได้

เพราะท่านไม่หลงตัวเอง เดิมท่านหลงผิดไป แต่เมื่อท่าน ได้พบทางที่ถูกที่ควรแล้ว ท่านก็กลับตัวกลับใจ รู้สำนึกผิด และตำหนิตนเองให้ผู้อื่นฟัง สิ่งเหล่านี้คือธรรมปฏิบัติที่คน อาจจะไม่ได้สังเกต เพราะผมมั่นใจเสมอว่า

ก) ผู้ปฏิบัติธรรมนั้น หากไม่เห็น-ไม่รู้ความเลวของตนเองแล้ว เขาจะไม่มีวันละความชั่วที่ตัวเองได้ (ธรรมะ ประโยคนี้ผมกล่าวมาหลายหนแล้ว ในเรื่องนางมาติกมาตา) และ

ข) คำตรัสของพระพุทธองค์ที่ว่า “บุคคลใดก็ตามทีคิดว่าตนเองยังเป็นคนโง่อยู่ บุคคลนั้นยังเป็นบัณฑิต (คนฉลาด) แต่ บุคคลใดที่คิดว่าตนเองเป็นบัณฑิต (คนฉลาด) บุคคลนั้นคือคนโง่อย่างแท้จริง”

๗. ผมพบนางสุชาดา ที่ถวายข้าวมธุปายาสแก่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า (ก่อนจะบรรลุเป็นพระพุทธเจ้า) โดยนางคิดว่า พระองค์เป็นรุกขเทวดา เรื่องโดยย่อมีดังนี้ ให้หมู่พวกเราที่ไปอินเดีย ส่วนใหญ่จะเป็นสาวน้อยและสาวมาก พวกหนุ่ม ๆ ไม่ค่อยจะมี ผมจึงเลือกไปคุยกับพวกสาวมาก บังเอิญ ตอนที่ผมก้าวเข้าไปในห้องที่สาว ๆ เขากำลังคุยกันอยู่นั้น เขากำลังสนทนากันเรื่องของนางสุชาดา ผมก็เลยบอกเขาว่า พวกเราช่วยทำสมาธิจิตดู ชิวว่า ขณะนี้นางสุชาดาท่านไป

นิพพานแล้วหรือยัง ถ้ายังท่านอยู่ที่ไหน ท่านมาเกิดหรือ
เปล่า หากเกิดแล้วขณะนี้อยู่ที่ไหน เป็นใคร หรือ นั่งอยู่ใน
ที่นี้ก็ไม่ว่า เมื่อตามองไปพบคุณธรรณี ซึ่งในขณะนั้นเป็น
ผู้มีทิพยจักขุญาณ และมโนมยิทธีว่องไวมากผู้หนึ่ง กำลัง
อายหน้าแดงอยู่ ผมจึงถามว่าเป็นอะไรไปธรรณี คุณธรรณีตอบ
ว่า เธอไม่กล้าเอาจิตดู เพราะใจมันมีอุปาทาน เนื่องจากเธอ
รักนางสุชาดามาก กลัวว่าจะไปเห็นตัวเองเป็นนางสุชาดา
เข้า เมื่อสนทนากันสักครู่ก็มีสาวมากท่านหนึ่งวิ่งเข้ามา
รายงาน ว่า เธอรู้แล้วว่าใครคือนางสุชาดา เมื่อกี้เธอแอบไป
ถามหลวงพ่ot่านมาแล้ว หลวงพ่อบอกว่า นางสุชาดายังไม่
ไปนิพพาน ขณะนี้มาเกิดเป็นผู้หญิงสาวสวย-รารวยมาก-
และอยู่ในตระกูลที่สูง ตอนนี้อยู่กับหลวงพ่อด้วย (หาก
ใครอยากแก้ไขไม่ยากให้ใช้มโนมยิทธีขึ้นไปถามองค์สมเด็จพระ
โดยตรง) เรื่องที่เล่านี้ก็เป็นธรรมะ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคนเรา
ตายแล้วก็ต้องกลับมาเกิดอีก หากกิเลส ตัณหา อุปาทาน
และอกุศลกรรมยังไม่หมด เพราะความเลว ๔ อย่าง ซึ่งอาศัย
อยู่กับใจของเรานั้น เป็นตัวบังคับเราให้ต้องกลับมาเกิดอีก
เป็นการพิสูจน์คำสอนขององค์สมเด็จพระเป็นจริงทุก
ประการ และใครทำดียอมได้เสียกรรมดี ในตอนเย็นวัน
นั้น คณะของเราหมู่ใหญ่ก็ให้นางสุชาดาพาไปดูบ้านเก่าของ

เธอว่าอยู่ตรงไหน เธอก็พาเราเดินข้ามแม่น้ำ (เพราะน้ำไม่มีมีแต่ทราย) ไปดูว่าจะพบเล่นเอาเมื่อยขา (พบโดยใช้ทิพยจักขุญาณและมโนมยิตติด้วย) บ้านจริงนั้นไม่มีแล้ว เพราะตั้งสองพันห้าร้อยกว่าปีมาแล้ว เราเพียงรู้ว่าอยู่ตรงบริเวณนี้เท่านั้น แต่หากไปตามแขก ผมคิดว่าแขกแหกคองหาบ้านพบ เสาบ้านยังเหลืออยู่ โดยให้คูต่อไม้เก่า ของแขกต้องยังมีอยู่ทุกอย่าง ๆ สักหนึ่งต่อ แล้วก็บอกว่า แม่แต่สระน้ำ นี่ไง ต่างๆ ในสมัยพระพุทธเจ้า แขกก็ชี้ให้ดูว่ายังอยู่ และยังมีน้ำขังอยู่จริง ๆ ด้วย เป็นต้น เพราะแขกเล่นกลเก่ง

เมื่อพบบ้านนางสุชาดาแล้ว การจะหาที่ ๆ

พระพุทธเจ้าตรัสรู้และที่ ๆ ต้นโพธิ์ขึ้นอยู่เดิม อันเป็นต้นโพธิ์ที่พระองค์ทรงนั่งหันหลังฟังจนตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ก็คงอยู่ในบริเวณใกล้ ๆ นี้เอง เราจึงพากันหา ก็พบว่าในปัจจุบันเป็นเกาะ เล็ก ๆ อยู่กลางแม่น้ำที่ไม่มีน้ำ ทั้งนี้ก็โดยอาศัยบารมีขององค์สมเด็จพระท่านเมตตาทำพุทธานิมิตให้พวกเราเห็น เมื่อทุกคนแน่ใจก็ล้อมวงรอบที่นั้น จุดธูปเทียนและวางดอกไม้เพื่อบูชา ความดีของพระองค์ และขอขมาต่อพระองค์ จากนั้นก็พร้อมใจกันสวดอิติปิโส ๓ ช่วง ๓ จบ ทุกคนต่างก็มีปิติในธรรมที่ตนได้สัมผัส ตัวผมเองพิจารณาทิศทางที่พระองค์ทรงประทับหันพระพักตร์ไปทางทิศ

ตะวันออกและตำแหน่งต้นโพธิ์ แล้วพิจารณาพื้นดิน

บริเวณนั้น ก็พบว่าดินบริเวณนั้นไม่เหมือนกับบริเวณอื่น ๆ จึงจับดินขึ้นมาอธิษฐาน ก็พบว่าดินทั้งบริเวณนั้นมีพุทธานุภาพสูงมาก เหมือน ๆ กับพระเครื่อง จึงอุทานออกมาด้วยความดีใจ ผลก็คือทุกคนก็ต่างก็หาภาชนะมาใส่ดินเอาไปเป็นพุทธบูชา คนละมากบ้าง น้อยบ้าง ตามอัธยาศัยเข้าใจว่าบางคนยังมีดินนั้นอยู่

๘. อินเดียมีส้วมมากที่สุดในโลก เพราะอยากจะอิตรงไหนก็ทำได้ตามอัธยาศัย (อิได้ทุกแห่ง) แม้แต่ที่สถานีรถไฟตอนกลางวันแสดๆ นี้ พี่บั้งก็นั่งอิได้หน้าตาเฉย ตอนเช้ามีคพวกผู้หญิงเขาจะออกอิกันก่อน คนไหนตื่นสายหน่อย ก็อิมันสาย ๆ นั้นแหละ แต่มีน้อย ส่วนพวกผู้ชายนั้นเห็นเป็นปกติ เช้าวันหนึ่ง หลวงพ่อท่านเดินออกกำลังขา เพราะยังไม่ค่อยร้อน ผมเห็นหลวงพ่อท่านยื่นหัวเราะชอบใจที่เห็นแขกร้องอะอะโวยวายลั่นไปหมด เพราะขณะที่พี่บั้งกำลังนั่งปลงอนุกรรมฐานอยู่นั้น (นั่งถ้ายของเก่า) มีหมู ๒ ตัว หรือมากกว่า ๒ ก็ไม่ทราบ ตัวหนึ่งเข้ามาด้านหน้า อีกตัวหนึ่งเข้าด้านหลัง พยายามที่จะแย่งอิของพี่บั้งเป็นอาหารเข้า พี่บั้งแกล้งตกใจ เพราะมันแย่งกันทั้งด้านหน้าและด้านหลัง มือ ๒ มือของพี่บั้งก็ปิดไปข้างหน้าไปข้างหลังวุ่น

ไปหมด ปากก็ไว้ยลั่นไล่หมู แต่หมูก็คือหมู ไม่ค่อยจะเชื่อ
ฟัง เพราะกลิ่นอึมันคงหอมชวนกิน ความจริงพีบังแกคงไม่
หวงอึของแก เพราะแกทำทานแก่หมูด้วยวิธีนี้มาจนชิน
แล้ว แต่วันนี้ต้องไวย เพราะแกกลัวว่าหมูมันจะจับผิดจับถูก
ให้เห็นเจ้าจำปีของแกซึ่งสึกล้าย ๆ กับอึของแกแล้วจับไป
ด้วย แกคงผูกคอตายแน่ ๆ หมูนั้นหากลงจับได้แล้ว รับรอง
ไม่ยอมปล่อยแน่ ๆ นึก ๆ ดูแล้วว่ายังรู้ลึกละเสียวแทนแก
หลวงพ่อกำนจิงเรียกหมูที่อินเดียวว่าเป็นเทศบาลหมู ช่วย
เก็บขยะให้ย่อดีเยี่ยมโดยไม่ต้องจ่ายเงินเดือน มิฉะนั้นเดิน
ไปไหน มีโอกาสที่จะเหยียบอึแกก็ได้เสมอ เพราะพลเมือง
แกกมีมากเป็นอันดับ ๒ รองจากจีน

๕. คืนสุดท้ายก่อนจะกลับเมืองไทย ผมนอนไม่หลับ
พยายามใช้อุบายทุก ๆ ทางที่ฟังคิดได้ ก็ไม่สำเร็จ แต่ไม่ยอม
ใช้ยาระงับประสาท เรื่องพิจารณาและภาวนานั้นได้นำมาใช้
หมด แต่ไม่มีผล เพราะมันร้อนจริง ๆ พัดลมที่ห้องมี แต่
ไฟฟ้าของเมืองแกกเป็นอนิจจังอยู่เสมอ หากจะนับกันจริง
ๆ วันหนึ่ง ๆ อาจดับได้ ๗-๘ หน และไม่ใช่นับประเดี๋ย
เดียว หาก ดับแต่ละครั้งเป็นชั่วโมง ดังนั้น ไฟฟ้าของอาบัง
มีทั้งวันจริง แต่ติดๆ ดับ ๆ แสดงธรรมชาติให้พวกเราเห็น เป็น
วิปัสสนาญาณ ตลอดเวลา ใครที่ไม่เห็นก็ทุกข์เพิ่มขึ้น เมื่อ

ไม่หลับก็ไม่อยาก ทรมานตัวเอง จึงออกมาเดินจงกรม
ขณะที่เดินก็พบพีบัง ทุกคนที่มาอาศัยวัดอยู่ รวมทั้งคนรถ
แกนอนกับพื้นดินสบายมาก ไม่ต้องใช้มุ้ง แอก็ไม่ต้องใส่
กางเกงก็มีอะไรปีคอยู่นิดเดียว ผมสังเกตว่ามีลมพัดพอ
สบายและเย็นกว่าอยู่ในห้องมาก และยุ้งก็ไม่มี หรือมีแต่มัน
ยังไม่มาคูดเลือดเราก็ได้ เมื่อเดินไปพิจารณาไปผ่าน
ห้องนอนของพวกเราแต่ละห้อง ส่วนใหญ่ยังไม่นอน อาจ
เพราะกำลังจัดของใส่กระเป๋าหรือเอาของใส่กระเป๋าแล้วยัง
ปิดไม่ลง เนื่องจากชื่อของเมืองแขกมามาก เลยต้องนั่งปลง
อนิจจังไปก่อน บางห้องมีเสียงร้องไห้และเสียงปลอบใจ
ด้วยธรรมโอสธเสียงลอคออกมาว่าให้พี่พูดก่อน ผมก็เดิน
ผ่านไปเพื่อไปดูว่าหลวงพ่อกำลังจะร้อนแบบผมหรือเปล่า
ปรากฏว่าท่านไม่ได้อยู่ในห้องนอน แต่มานอนอยู่ที่ศาลาเล็ก
ๆ นอกห้อง มีมุ้งกางให้อย่างดีและเห็นท่านหลับดีแล้ว จึง
เดินกลับทางเก่าผ่านห้องที่มีคน ร้องไห้ และมีเสียงรำพัน
ด้วยความคับแค้นใจด้วยความทุกข์ และเสียงคนปลอบ
(ผลัดกันปลอบ คงจะหลายรอบแล้วยังไม่มีผล) จึงหยุดฟัง
เมื่อได้ข้อมูลว่าเขามีความทุกข์ด้วยเรื่องอะไร ก็พิจารณา
ต้นเหตุแห่งทุกข์ พอพบต้นเหตุแล้ว ปัญญามันก็บอกต่อถึง
วิธีปฏิบัติที่จะทำให้ดับทุกข์นั้นได้ โดยใช้อริยสัจของพระ
พุทธองค์

ดังนั้น ใจหนึ่งอยากจะเข้าไปๆช่วยปลดปล่อยเขา

บ้าง แต่ต้องหยุดไว้ เพราะห้องนั้นมีแต่มาตุคาม (ผู้หญิง)
ส่วนเรามันเป็นผู้ชายอกไม่ถึงสามศอก เลยต้องถอยมา
ตั้งอยู่ที่อุเบกขาแล้วเดินจากมา แต่จิตตอนนั้นมันมีปัญหา
เลยเอาปัญญานั้นมาใช้พิจารณาทุกข์จากการนอนไม่หลับ
ของเราดีกว่า เมื่อมีทุกข์ก็ต้องมีต้นเหตุที่ทำให้เกิดทุกข์ หาก
เรายังหาต้นเหตุไม่พบ เราก็ไม่สามารถจะดับทุกข์นั้นได้ ซึ่ง
เป็นอริยสัจ ๔ นั้นเอง เมื่อจิตเป็นสัมมาทิฏฐิซึ่งก็คือตัว
ปัญญาที่ทำให้สามารถเห็นต้นเหตุที่ทำให้นอนไม่หลับได้
คือ ใจเราคิดถึง ใจเราไปยึดอารมณ์สุขจากเมืองไทย ที่มี
เครื่องช่วยทำให้หายใจร้อน เช่น เครื่องปรับอากาศ, พัดลม
และลมเย็นจากอุณหภูมิ ๒๓-๒๕c เท่านั้น อันเป็นอารมณ์
ค้นหา (อารมณ์พอใจ สุขใจ ดีใจ) แล้วยึดอารมณ์นั้นไว้ไม่
ยอมปล่อย (อุปาทาน) จึงทำให้จิตเราปรุงแต่งไปในทางลบ
ตลอดเวลา (สร้างอกุศลกรรม) คิดได้แค่นี้จิตมันก็ปล่อยวาง
อารมณ์เดิมที่ยึดไว้ คือ กิเลส-ค้นหา-อุปาทานและ
อกุศลกรรมให้หมดไปจากใจ จิตก็เกิดปีติ-สุข-เอกัคคตารมณ์
ตามลำดับ เดินกลับมาที่ห้อง พอล้มตัวลงนอน มันก็หลับ
สนิทจนถึงเช้า (หากเราปฏิบัติธรรมผิดทาง เราก็ยิ่งทุกข์
มากขึ้น เพราะทุกข์ตัวแรกในอริยสัจ พระองค์ทรงแนะ ให้

เรากำหนดรู้ว่าทุกข์เท่านั้น รู้แล้วก็วางเสีย โดยให้เห็นว่า เป็นของธรรมดา ส่วนสมุทัยหรือตัณหานั้น พระองค์สอนให้ละ ให้วาง ให้ปล่อย ไม่ให้อึด เพราะเป็นตัวสร้างทุกข์ หรือ ทำให้เกิดทุกข์ แต่ผู้ที่ยังไม่เข้าใจอริยสัจหรือเข้าใจยังไม่พอ จึงมักปฏิบัติธรรม ตรงข้ามกับที่พระองค์สอนเสมอ เหมือนกับผมในตอนแรก) ในตอนเช้ารีบไปหาหลวงพ่อกับเพื่อถามว่าเพราะเหตุใดหลวงพ่อกจึงมาทางมุ้งนอนอยู่ที่ศาลา ท่านก็บอกว่าพระพุทธเจ้าท่านมาบอกว่า คึนนี้ฉันจะคลายทุกข์ จะให้อุณหภูมิของอากาศอยู่ตามความเป็นจริงของอินเดีย และจะคลาย ความรู้สึกที่ประสาทสัมผัสของผิวหนัง ให้รู้สึกว่ามันร้อนอยู่แค่ประมาณ 30c ตามที่ผมเขียนไว้ในข้อ ๕ เพื่อจะได้ทราบ ว่าความจริงนั้นที่นี้เขาร้อนกันขนาดไหน (นี่คือคำตอบว่าทำไม เมื่อคึนนี้มันจึงร้อนนัก) หลวงพ่อบอกว่าเมื่อรู้ว่ามันจะร้อนผิดปกติ กว่าทุกวัน จึงหนีออกมาทางมุ้งนอนที่ศาลา ทำให้ทุเลาร้อนลงไปได้มาก

๐ ข้อพิจารณาและวิจารณ์

๑. หากผู้ใดคิดว่า หลวงพ่อกไปอินเดียคราวนี้เพื่อไปเที่ยว ผู้นั้นบาปหนา เพราะท่านเกือบจะไม่ได้ออกนอกวัดไทยที่พุทธคยาเลย ที่ท่านไปนั้นผมคิดว่าท่านเมตตาและเสียสละความสุขส่วนตัวเพื่อลูก-หลานอย่างมาก และ

ลูกหลานทุกคนก็ทราบดีว่า ชั้น ๕ ของท่าน แพ้ต่อ ความร้อนมาก ๆ ท่านป่วยตลอดเวลาที่ไป แต่อดทนเพื่อลูก ๆ เพื่อให้ลูกได้เห็นอริยสังคมาตามความเป็นจริง ที่ว่าโลกเป็นทุกข์, การเกิดเป็นทุกข์, การต้องหาเลี้ยงชีพเพื่อดำรงชั้น ๕ ให้อยู่ได้นั้น ทุกข์ขนาดไหนด้วยตาตนเอง และให้ใช้ปัญญาพิจารณาว่าความทุกข์ที่เราได้รับอยู่ขณะนี้ที่เมืองไทยนั้น มันดีกว่าทุกข์ ของพลเมืองแขกมากมายนัก ควรจะหยุดไว้อันเสียที

๒. ให้เห็นความจริงเรื่องเสื่อกระดาษ หรือพระใบลานเปล่า ว่ามีลักษณะเช่นใด

๒.๑ สิ่งที่เขารู้มาจากแขก ซึ่งไม่ได้นับถือพระ; พุทธเจ้าแล้วมาเผยแพร่ต่อ กับสภาพความเป็นจริงนั้นมันต่างกันอย่างไร

๒.๒ เมืองแขกมีมหาวิทยาลัยสงฆ์ ผลิตผู้จบการศึกษาทางพุทธได้ถึง ชั้นดร. ทั้งๆ ที่เขาไม่ได้นับถือพุทธศาสนา

๒.๓ เขาส่งเสริมพระพุทธศาสนา หรือเขากำลังทำลาย

๒.๓ พวกเขาเหล่านี้ผมมีความเห็นว่า เขาต่อพระพุทธรูปเจ้าพระพุทธรูปท่านตรัสไว้ความว่า พวกที่ต่อถากตนนั้นมี ๒ ประเภท คือ

ก) ตูंपเพราะเขาไม่ศรัทธาในตถาคต เรื่องนี้ตถาคต

ไม่ต้อง อธิบาย

ข) ตูंपเพราะเขาศรัทธาในตถาคต แต่เขาตีความหมายผิด, เข้าใจผิด , เอาความหมายมาอย่างผิด ๆ พวกที่สองนี้แม้เขาจะเจตนาดีหรือร้ายก็ตาม เขาย่อมมีโทษสูงถึงชั้นลงอเวจี อีกตอนหนึ่งที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ คือ ไม่มีกรรมใดที่จะมีโทษร้ายแรงเท่ากับมิจฉาทิฏฐิ พวกเหล่านี้ทั้งครูและศิษย์ ล้วนเป็นมิจฉาทิฏฐิ เมื่อจิตเป็นมิจฉาทิฏฐิเป็นเบื้องต้นกรรมที่ เป็นมิจฉาทิฏฐิอีก ๗ ตัว ก็จะค่อย ๆ เกิดขึ้นตามลำดับ ซึ่งตรงข้ามกับอริยมรรค ๘ ของพระองค์ พระองค์เริ่มต้นด้วยสัมมาทิฏฐิก่อน แล้วสัมมาทิฏฐิอีก ๗ ตัวก็จะตามมาเอง ย่อแล้วก็คือ ศีล สมาธิ ปัญญา นั้นเอง อีกตอนหนึ่งที่พระองค์ทรงตรัสว่า "ตราบใดที่โลกนี้ยังมีผู้ปฏิบัติตามอริยมรรค ๘ ของพระองค์แล้ว ตราบนั้นโลกนี้จะไม่มีวันว่างจากพระอริยเจ้า" อ่านแล้ว โปรดใช้ปัญญาพิจารณาเอาเอง

๓. เรื่องสังเวชนียสถาน ๔ (ที่ประสูติ, ตรัสรู้, แสดงปฐมเทศนาและปรินิพพาน) เป็นสถานที่ ๔ แห่งที่พระองค์ตรัสไว้ว่า หากใครได้ไปกราบ-ไหว้-บูชาแล้วจะไม่ตกนรก แต่ข้อเท็จจริงหลวงพ่อกันก็ได้ให้วิธีพิสูจน์ความจริงกับพวกลูก-หลานทุกคนที่ไป (ด้วยมโนมยิทธิ และทิพยจักขุ

ญาณ) แล้วพวกเรา ก็พบว่ามันไม่ตรงกับความจริง เมื่อ ๒,๕๐๐ กว่าปีก่อน แยกเพียงแต่สมมุติขึ้นเท่านั้นเอง ซึ่งเป็นสัจธรรม เพราะในโลกนี้ไม่มีอะไรที่เป็นความจริง ล้วนเป็นของสมมุติทั้งสิ้น โปรคกรุณาใช้ปัญญาพิจารณาว่า แม้แต่รูปนั้น รูปหล่อ, รูปภาพ, รูปคล้ายต่าง ๆ ของ พระพุทธเจ้า ก็เป็นสมมุติทั้งสิ้น เมื่อเรากราบไหว้บูชา รูปสมมุติเหล่านั้นที่บ้านของเรา มันก็มีผลกับเราไปที่อินเดีย แต่ดีกว่าที่ไม่ต้องเสียเงิน ๒๘,๐๐๐ บาท ในขณะที่คงเกินกว่านี้ที่รู้ราคาเพราะมีคนมาปรึกษาว่าจะไปทัวร์อินเดีย เพื่อไปกราบสถานที่ แห่งทางพระพุทธศาสนาดีไหม ผมก็ชี้แจงให้เขาฟังตามที่กล่าวแล้ว และยังเสริมอีกว่า ปัจจุบันสมเด็จพระเทพพระรัตนราชสุดา สยามบรมราชกุมารี ท่านได้โปรดให้สร้างสถานที่สมมุติทั้ง ๔ นี้ไว้พร้อมแล้วที่พุทธมณฑล สวยกว่าของแขกมาก แล้วก็สะดวก-สบาย-ไม่ต้องเสียเวลา-ไม่ต้องทนทุกข์ทรมานในการเดินทางไปอินเดียตามที่พวกเรารู้ ๆ กันว่า หากความสะดวกยาก และสำคัญที่สุด เสียค่าใช้จ่ายแค่ค่ารถเมล์ ๒ บาทเท่านั้นเอง ไม่ต้องไปเสียเงินให้แขกคนละ ๒๘,๐๐๐ บาท บุญก็เท่ากัน (ส่วนตัวผมว่าได้มากกว่า) ผู้ที่มาปรึกษาก็ตาสว่าง (ไม่ใช่ดวงตาเห็นธรรม) บอกว่า แหม ผมเกือบเสียท่า (ถ้าไม่ได้มากุศลกับคุณ

หมอลีเยก่อน) ผมจะพยายามพูดกับคนอื่น ๆ เขาให้กลับใจ
ใจไม่ต้องเสียรู้แขกอีก

๐ หมายเหตุ

ก) ที่ผมว่าอยู่เมืองไทยได้บุญมากกว่าไปอินเดีย ต้อง
เหนื่อยกาย และใจ ผู้ใดที่ทำบุญแล้วต้อง ก็เหนื่อยมากและ
เป็นทุกข์ บุญมันก็น้อยลงตามส่วน ยิ่งต้องทะเลาะกัน, ขด
คอกัน, โกรธกันก่อนทำบุญ จนบางรายขาดทุนก็มี
นอกจากนั้นยังต้องเที่ยงตายโดยไม่จำเป็น และเงินอีก
๒๘,๐๐๐ บาท ยังเก็บไว้ทำบุญได้อีกมากมาย

ข) พระองค์ตรัสว่า “ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นหัวหน้า มี
ใจประเสริฐสุด สำเร็จที่ใจ” หากใจไม่เคารพพระองค์จริง
จะไหว้ท่านที่ไหนก็ไม่ได้บุญ ให้ดูพวกคนแขกที่ต้องรับ
กรรมหนักกว่าประเทศอื่นเขา และมีที่สุดที่ผมเขียนไว้
มากมาย ก็เพราะ เขาไม่เคารพพระพุทธเจ้า และทำลายพุทธ
ศาสนา ส่วนเคล็ดลับหรือความจริงอยู่ที่คำตรัสของพระองค์
ที่ว่า “หากจิตของผู้ใดนึกถึงตถาคต จิตของตถาคตก็อยู่กับผู้
นั้น” หรือ “หากผู้ใด ก่อนจะตายจิต-นึกถึงตถาคต เขาผู้นั้น
ย่อมไม่ตกนรก” ตัวอย่าง คือ มัฏฐกุกุณชาติเทพบุตรและสุ
ปติภุจิตเทพบุตรเป็นต้น ซึ่งหลวงพ่อบอกท่านยกตัวอย่างให้ฟัง
อยู่เสมอ

ค) เหตุผลอื่น ๆ ยังมีอีกมาก (แต่ขอเว้นไว้) เพราะ

"พุทธโธ อัปปมาโณ" คุณของพระพุทธเจ้าหาประมาณมิได้
ทุกอย่างขึ้นอยู่กับเจตนาเป็นสำคัญ ดังนั้น บุญ-บาป, ดี-เลว,
สุขหรือทุกข์ กุศลหรืออกุศลจึงขึ้นอยู่กับความคิดทั้งสิ้น คิด
ดีก็เป็นบุญ, เป็นสุข, เป็นกุศล และไปสู่สุคติ หากคิดชั่วก็
เป็นบาป, เป็นความเลว, เป็นทุกข์, เป็นอกุศลและไปสู่ทุคติ
พระพุทธองค์ทรงบำเพ็ญธรรมเหล่านี้เป็นอย่างดี โดยพิสูจน์แล้ว
ด้วยพระองค์เอง เมื่อมีผลจริงตามความจริงแล้ว จึงได้นำมา
แนะนำ และสอนบรรดาพุทธบริษัทที่มีความศรัทธาใน
ศาสนาของพระองค์ ผู้ใดที่ใจยังไม่ศรัทธาในพระองค์
พระองค์ทรงเว้นเสียไม่สอนให้พระองค์ทรงประกาศพระ
ศาสนาของพระองค์ โดยแสดง "โอวาทปาฏิโมกข์" ในวัน
มาฆบูชา มีความโดยย่อซึ่งถือเป็นหัวใจของ
พระพุทธศาสนา ดังนี้

๑. จงละความชั่วทั้งหมด (ทั้งกาย - วาจา - ใจในทาง
ปฏิบัติ ก็คือให้พวกเราทำบุญทำทาน และรักษาศีล เป็น
เบื้องต้น)

๒. จงกระทำแต่ความดี (แต่จงอย่าคิดในความดี
ในทางปฏิบัติก็คือให้ระวังอารมณ์ใจของเราไม่ให้คิดชั่ว
โดยให้มีสติระวังที่ใจอย่างเดียว เพื่อให้ใจสงบเป็นสุข หรือ
ทำใจให้เป็นสมาธิ)

๓. จงทำจิตใจให้ผ่องใสอยู่เสมอ (พระองค์ทรงประดิษฐ์

ว่าจิตที่จะผ่องใสอยู่เสมอ ก็โดยการทำลายกิเลสที่อาศัยอยู่ในใจของเราเป็นหลักสำคัญ การทำจิตให้สงบเป็นสมาธิเป็นฉานนั้น เพียงแค่ระงับกิเลสไว้เพียงชั่วคราวเท่านั้น ยังไม่สามารถจะทำลายกิเลสให้ตายได้ สิ่งที่จะฆ่ากิเลสได้โดยเด็ดขาดก็โดยการใช้อปัญญา)

ดังนั้น หลักปฏิบัติในพุทธศาสนาจึงมี ๓ อย่าง คือ สีสมาธิ ปัญญา ซึ่งย่อมาจากอริยมรรค ๘ นั้นเอง ที่ผมเขียนมาเสียเวลานี้มิได้มีเจตนาที่จะสอนใคร เพราะผมยังไม่มีความคิดพอที่จะเป็นครูใครได้ (ตามที่ผมได้เขียนไว้แล้วในลูกศิษย์บันทึกเล่ม ๑) เป็นเพียงแค่แนวปฏิบัติธรรมที่พระองค์ทรงตรัสไว้ หรือเป็นเพียงมรรคเท่านั้น ส่วนผลนั้นยังไม่มีในตัวผม การเขียน จึงเป็นการช่วยเตือนตัวเองไม่ให้หลงทาง, ไม่ออกนอกทาง ปฏิบัติที่ถูกต้อง (สัมมาปฏิบัติ), โดยใช้สังโยชน์ ๑๐ ติดไว้ กับใจตลอดเวลา เพื่อดูผลของการปฏิบัติว่า ยังมีกิเลสตัวไหน, ขอบไหนที่ยังมีอยู่ในใจของเรา มีสักกี่เปอร์เซ็นต์ ในยามปกติ และในยามปฏิบัติอย่างจริงจังสามารถประเมิณผล รู้ผลของ การปฏิบัติของตนเองอยู่เสมอด้วยความไม่ประมาท โดยการ ใช้ "อัตตนา โจทยัตตานัง" อยู่เป็นปกติ ตั้งแต่พบหลวงพ่อบ้านครั้งแรก ในปี พ.ศ .

๒๕๐๗ จนถึงปัจจุบัน ไม่เคยทิ้ง ท่านสอนครั้งแรกก็
แนะนำหลักปฏิบัติให้ระวังที่ใจตนเอง และคอยแก้ไข ที่ใจ
ตนเองตลอดเวลา ทุกโอกาส ทุกสถานที่ และทุกอิริยาบถ
โดยไม่เลือกกาล ซึ่งก็คือ “อัตตนา โจทยัตตานัง” นี้แหละ
หากใครอ่านแล้วคิดว่าดีก็นำไปใช้ปฏิบัติได้ เพราะธรรม
ของพระพุทธเจ้า ท่านประกาศไว้ชัดแจ้งแล้ว เป็นธรรมเปิด
ไม่ต้องโฆษณา ไม่มีการบังคับ แต่ให้ใช้ปัญญาพิจารณาหา
เหตุผลด้วยตนเอง เชิญให้ทุกคนมาทดลองปฏิบัติดูได้ ให้มา
พิสูจน์ความเป็นจริงโดยการปฏิบัติตามดูก่อนเท่านั้น ส่วน
ผลจะรู้ได้เห็นได้ที่ใจของ ตนเองและรู้ได้เฉพาะตนเท่านั้น
และเมื่อรู้แล้วก็นำมารรคผลที่ตนมีนั้นไปแนะนำให้ผู้อื่นรู้
ตามได้เหมือนกับตนอย่างอัศจรรย์

ดังนั้น คำว่ามีดวงตาเห็นธรรมนั้น ก็คงจะเป็นแบบนี้
คือ เห็นกันด้วยปัญญา (ตาปัญญา) ไม่ใช่เอาลูกตาเห็น (เห็น
แบบปริยัติหรือแบบพระโบลานเปล่า หรือเลือกกระดาย)
การมีดวงตาเห็นธรรมจึงเห็นได้หลายระดับ สุดแต่ปัญญา
จะเกิดมีได้แค่ไหน (ในขณะนั้น)

๑ . พระโสดาบันมีปัญญาเล็กน้อย, มีสมาธิเล็กน้อย
แต่มีศีลบริสุทธิ์เป็นอริศีล ท่านย่อมเห็นธรรมชั้นพระ
โสดาบัน ไม่สามารถจะรู้และเห็นธรรมชั้นพระสกิทาคามี

ดังนั้น ความสงสัยย่อมยังมีอยู่ในธรรมนั้น ๆ เป็น

ธรรมดา

๒. พระสกิทาคามี ก็มีคุณธรรมคล้ายกับพระโสดาบัน แต่ละเอียดกว่าทุก ๆ ด้าน (ศีล-สมาธิ-ปัญญา) อธิศีลเจริญ ขึ้นเป็นกรรมบถ ๑๐ และท่านย่อมมีความสงสัยในธรรม ของพระอนาคามีเป็นธรรมดา (ด้วยเหตุผลอย่างเดียวกัน)

๓. พระอนาคามีและ

๔. พระอรหันต์ก็อธิบายได้แบบเดียวกัน หากผลยังไม่ เกิด ย่อมมีความสงสัยอยู่ในธรรมนั้น ๆ เป็นธรรมดา ต่อเมื่อ ผลเกิดแล้ว นั่นแหละจึงจะหมดสงสัย ดังนั้นผู้หมดสงสัย จริง ๆ ก็คือผู้เห็นธรรมชั้นอรหันต์เท่านั้น ที่เขียนเรื่องก็เพื่อ ชี้ให้เห็นว่า “การมีดวงตาเห็นธรรมนั้น มิได้จำกัดว่าจะต้อง เป็นพระโสดาบันอย่างเดียว เพราะธรรมนั้นเปิดกว้าง ปัญญาารู้เห็นได้แก่ไหน ดวงตาปัญญา ย่อมเห็นได้แก่นั้น, สรุปล ดวงตาเห็นธรรมนั้น เห็นธรรมได้ตั้งแต่พระโสดาบัน จนถึงพระอรหันต์ (ควรจะเป็นเช่นนั้น เพราะตาปัญญาของ ผมยังไม่สว่างพอที่จะเห็นกับเขา แค่นี้เหตุใช้ผลตามหลัก ความจริงที่พระองค์ให้ไว้) ในพระไตรปิฎก จะพบคำว่ามี ดวงตาเห็นธรรมบ่อย ๆ หลังจากได้ฟังธรรมจาก พระพุทธเจ้าโดยตรง และผู้แปลท่านก็แปลอยู่อย่างเดียวว่า เป็นพระโสดาบัน ไม่เคยแปลเป็นอย่างอื่นจิตของผมมันก็

เกิดความสงสัย เพราะผมยังไม่ใช่พระโศดาบัน จึงต้องมี
สิทธิ์ที่จะสงสัยได้เป็นธรรมดา และที่สงสัยมากที่สุดก็ตอนที่
ที่ปัญจวัคคีย์ ฤๅษีทั้ง ๕ คนมีท่าน โภณทัตฺถุญฺเฐเป็นหัวหน้า
เมื่อฟังธรรมจากพระพุทธองค์จบ ท่านก็มีดวงตาเห็นธรรม
(ในปฐมเทศนา หรือ ชัมมะจักรกัปปวัตตสูตร) ผู้แปลก็ว่า
ท่านเป็นพระโศดาบัน แต่ผมกลับสงสัยว่าท่านน่าจะเป็น
พระอรหันต์ ด้วยเหตุผลของผู้ที่ยังไม่มีดวงตาเห็นธรรม
ดังนี้

๑. พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนว่า พระโศดาบันยังมี
ปัญญาเล็กน้อย มีสมาธิเล็กน้อย แต่มีศีลบริสุทธิ์ (อริศีล)

๒. พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนว่า พระโศดาบันตัด
สังโยชน์ ๓ ข้อแรกได้เท่านั้น ส่วนรายละเอียดมีอยู่ชัดเจน
ในคำสอนของหลวงพ่อบ้าน ผมไม่ขอกล่าว

๓. บางตอนในพระไตรปิฎก พระองค์ตรัสไว้ความว่า
ผู้ที่มีความเคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อย่าง
จริงจัง โดยการปฏิบัติตามคำสอนของท่าน และมีศีล
บริสุทธิ์ (อริศีล) ก็เป็นพระโศดาบันแล้ว

๔. ธรรมที่ท่านอัญญา โภณทัตฺถุญฺเฐเห็นนั้น นอกจากจะ
เห็น อริยสัจ ๔ ตามความเป็นจริงแล้ว ยังมีธรรมอีกประ โยค
หนึ่งที่ประทับใจผม คือ “ยังกิญฺจิ สะมุทยะชัมมัง สัพพันฺตัง
นิโรธะ ชัมมันติ” ซึ่งแปลเอาความว่า “ท่านได้เห็นสภาวะ

อย่างหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดา และสภาวะนั้นก็ดับไป เป็นธรรมดา." ในโลกนี้ไม่มีอะไรเหลือ หรือโลกนี้ไม่มีอะไรที่แน่นอน อย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นแล้วมันก็สลายตัวไป โลกเป็นอยู่อย่างนี้อย่างต่อเนื่อง คือ แรกมันเกิดขึ้นและตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป แล้วก็เกิดขึ้นมาใหม่อยู่อย่างนั้น หรือพูดสั้น ๆ ว่าเกิด-ดับ ๆ อยู่ตลอดเวลา หรือจะใช้คำว่าสันตติก็คือ น่าจะได้ ท่านเห็นว่าโลกนี้มันมีสภาพอยู่แค่นี้ ซึ่งพระองค์ทรงได้พบสภาพเหล่านี้ก่อนคนอื่น จึงได้นำมาแนะนำสั่งสอนให้ผู้อื่นรู้ตามพระองค์ ในการสอนพระองค์จำเป็นต้องตั้งสมมุติบัญญัติขึ้นเพื่อความเข้าใจ มิฉะนั้นก็พูดกันไม่รู้เรื่อง สอนกันไม่ได้ เพราะตัวธรรมแท้ ๆ มันไม่มีชื่อจะเรียกมันเป็นเพียงสภาวะอย่างหนึ่งเท่านั้น สมมุติสัจจะนั้นก็คือ อนิจจัง-ทุกขัง อนัตตา หรือพระไตรลักษณ์ หรือกฎธรรมดาของโลก ผลก็คือ สามารถทำให้ผู้อื่นรู้ตามพระองค์ได้ และเมื่อรู้แล้วเห็นแล้วก็จะทราบได้ด้วยใจตนเอง หรือรู้ได้เฉพาะตน ซึ่งพระองค์สอนครั้งแรก (ปฐมเทศนา) ก็มีผู้รู้ผู้เห็นได้จริง ๆ หนึ่งท่าน คือ ท่านอัญญาโกณฑัญญะ พระองค์จึงอุทานด้วยความดีใจที่รู้ว่า อัญญาโกณฑัญญะเห็นแล้ว อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้ว (คำสัตถุยานี้ พระองค์เติมให้เมื่อท่านโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม)

๕. ด้วยเหตุผลตามข้อ ๔ ผมจึงสงสัยว่าธรรมที่

ท่านอัญญาโกณฑัญญะเห็นนี้ เป็นธรรมที่ไม่มีชื่อ จะเรียก
ซึ่งเป็นธรรมแท้ ๆ หรือธรรมที่เหนือสมมุติ ธรรมทั้งหมดที่
เราฟัง-เราอ่าน-เราสนทนากันนี้ล้วนเป็นธรรมที่อยู่ในสมมุติ
ทั้งสิ้น เช่นเอง

ก) ร่างกายพระองค์ก็ใช้ขันธบัญญัติเป็นขันธ ๕ เสีย
เพราะคนต่างหลงกาย คิดว่าร่างกายเป็นตัวเป็นตนหรือเป็น
ของตน

ข) อายตนะบัญญัติ

ค) อินทรีย์บัญญัติและอื่น ๆ อีกมาก เพื่อจุดประสงค์
ในการสอนการพูดให้เข้าใจกัน จากนั้นก็ชี้ให้เห็นโทษของ
การยึดและติดสมมุติว่ามีทุกข้ออย่างใดบ้าง เมื่อเข้าใจดีแล้วก็
ชี้ให้เห็นคุณของการไม่ยึดไม่ติด หรือละ-ปล่อย -วางสมมุติ
ทั้งหลายในโลกตามกฎแห่งไตรลักษณ์ หากผู้ใดตามได้ คือ
รู้เห็นได้ด้วยปัญญา จิตก็จะเกิดความเบื่อหน่าย คลาย
กำหนด และหลุดพ้นได้ในที่สุด การหลุดพ้นก็จะหลุด
ตามลำดับ คือ หลุดจากการยึดถือสมมุติทั้งหลายในโลก
นั่นเอง และสิ่งที่เรายึดกันอย่างเหนียวแน่นและเอาเป็นเอา
ตาย ก็คือยึดร่างกายหรือขันธ ของเรานี่เอง ดังนั้น หากใคร
ตัดขันธ ๕ ได้อย่างเดียว จึงหลุดพ้นจากสมมุติทั้งปวงใน
โลกได้ (ตัดสังโยชน์ข้อที่ ๑ หรือสักกายทิฏฐิ) ผู้ใดที่พ้น

สมมุติแล้ว ผู้นั้นย่อมพบวิมุติ (หลุดพ้น) เพราะสมมุติมัน
บังวิมุตไว้หมด เมื่อสามารถยกสมมุติออกจากใจได้ ย่อมพบ
วิมุติอย่างแน่นอน ในเมื่อท่านอัญญาโกณฑัญญะท่านเห็น
ธรรมที่เหนือสมมุติแล้วท่านก็ควรจะวิมุติคือเป็นพระ
อรหันต์ ไม่ใช่เป็นพระ โสดาบัน

๖. พระโสดาบันยังยึด ยังกติ ยังไม่ยอมปล่อยสมมุติ
อีกมากมาย เพราะท่านยังมี สามี ภรรยา ยังมีทรัพย์สมบัติ ยัง
แต่งตัว ยังร้องเพลงได้ คุณการละเล่นได้อย่างเสรี แต่อยู่ใน
ขอบเขตของศีลธรรมเท่านั้น เช่น นางวิสาขาและอนาถบิณฑ
ติกเศรษฐี เป็นต้น พุทธรวม ๆ ว่ายังมีสังโยชน์รอท่านอยู่อีก
ตั้ง ๗ ข้อ ซึ่งคุณธรรมของท่านยังห่างจากความเป็นพระ
อรหันต์ จุดนี้แหละทำให้ผมสงสัยว่า ก็เป็นเพียงแค่พระ
โสดาบัน (พระเล็กๆ) ทำไมเทวดาทุกชั้น พรหม ทุกชั้นจึง
ต้องตื่นตื่นกันขนาดนั้น ในพระสูตรว่าสะท้อนไปตั้งหมื่น
จักรวาล หากเป็นพระอรหันต์สาวกองค์แรกใน
พระพุทธศาสนา ผมจะไม่สงสัยอะไรเลย

๗. ทุกท่านก็ทราบดีว่า เทวดาและพรหมจำนวน
มากมาย ที่ท่านก็เป็นพระอริยะเบื้องต้นกันอยู่แล้ว ท่านคง
จะไม่หวั่นไหวหรือตื่นตื่นอะไรกับพระเล็ก ๆ หรือจะเทียบ
ว่าพระโสดาบันก็เป็นเนื่อนาบุญที่ท่านควร โมทนาบุญด้วย
ผมก็ไม่เถียง แต่ผมว่าเป็นนาแปลงเล็ก ๆ เท่านั้น ถ้าเทียบกับ

เนื่อนาบุญพระอรหันต์ ซึ่งใคร ๆ รู้ก็ต้องขอโมทนาด้วย
ด้วยเหตุผลนี้ผมจึงค่อนข้างมั่นใจว่า การเห็นธรรม (ดวงตา
เห็นธรรม) ครั้งนี้ไม่ใช่เห็นธรรมเบื้องต้น แต่เป็นการเห็น
ธรรมสูงสุดในพระพุทธศาสนา

๘. เหตุผลที่หนักแน่นที่สุดที่ผมใช้เป็นหลักตัดสินใจ
ก็คือ พระพุทธเจ้าท่านเป็นสัพพัญญู มีพุทธญาณ ซึ่งมีได้
เฉพาะพระองค์เท่านั้น ผู้อื่นไม่มี ดังนั้นไม่มีอะไรในโลกนี้ที่
พระองค์จะไม่รู้เรื่องที่ท่านโกณฑัญญะ เคยปรารณาขอ
เป็นพระอรหันต์สาวกองค์แรก ของพระพุทธเจ้าองค์ใด
องค์หนึ่ง ในอนาคตกาลนั้น มีหรือที่พระองค์จะไม่รู้เรื่องนี้
พระองค์เคยตรัสเล่าให้พระปุลุชนซึ่งจีสงสัย (แบบผมใน
ขณะนี้) ฟังถึงความเป็นมาของท่านโกณฑัญญะ (หลวงพ่อบ
ท่านก็เล่าให้ฟังหลายหนแล้วผมก็ขอผ่านไป) ผู้แปล
ความหมายไม่ใช่สัพพัญญู ผมจึงไม่ใส่ใจในท่าน เพราะ
ธรรมของพระพุทธองค์นั้น ละเอียดลึกซึ่ง ประณีต ยากที่
บุคคลธรรมดาจะเข้าใจได้หมด (เป็นพุทธพจน์ครับ) เมื่อ
พระองค์ทราบดี พระองค์ก็ทำให้ผู้นั้นได้เป็น สมตามที่ได้
เคยปรารณาไว้ (เช่นเดียวกันกับพระโมคคัลลาน์-พระสาร
บุตร ที่ปรารณาไว้ขอเป็นอัครสาวกของพระพุทธเจ้าองค์
ใดองค์หนึ่งในอนาคตกาล) พระองค์คงไม่ต้องรอให้
ท่านอัญญาโกณฑัญญะ มาบรรลุปริ้อม ๆ กับฤๅษี อีก ๔ ท่าน

๕. ตอนที่พระสารีบุตรได้ฟังธรรมย่อๆ จากพระ

อัสสะชิ ความว่า "ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ พระพุทธเจ้าเป็นผู้ตรัสรู้เหตุแห่งธรรมนั้น และรู้วิธีดับเหตุแห่งธรรมเหล่านั้น" พระตถาคตทรงสอนย่อ ๆ มีความเพียงเท่านี้ ท่านก็ได้มีดวงตาเห็นธรรมเป็นพระโสดาบันได้เร็วชนิดอัศจรรย์ด้วย แต่ทำไมเทวดา พรหมท่านจึงไม่เห็นตื่นตื่นอะไรและเมื่อพระสารีบุตรเอาธรรมที่ท่านรู้เห็น ไปบอกแก่พระโมคคัลลาน์ ท่านก็มีดวงตมเห็นธรรมเป็นพระโสดาบันด้วยเกือบจะทันที เทวดาและพรหมท่านก็ไม่เห็น จะตื่นตื่นเช่นกัน

๐ เห็นพระภายนอกกับการเห็นพระภายในได้บุญต่างกัน

มาก

ด้วยเหตุผลที่ผมยกขึ้นมากล่าวอ้างนี้ ผู้อ่านกรุณาพิจารณาตามด้วย จงอย่ามาเชื่อผม ทุกอย่างอยู่ที่เหตุและผล สิ่งที่ผมเขียนมาเสียเวลานี้ ผมว่าเป็นธรรมะหรือธรรมคา เพราะบุคคลใดก็ตาม หากยังปฏิบัติธรรมให้เกิดผลขึ้นกับใจตนเองไม่ได้แล้ว ย่อมมีความสงสัยอยู่เป็นธรรมดา ต่อเมื่อผู้นั้นปฏิบัติจนเกิดผล (มรรคผล) แล้วกับใจตนเอง ความสงสัยในธรรมนั้น ๆ ย่อมหมดไปเอง เหมือนกับท่านผู้อ่านเห็นพระ ท่านย่อมมีความสงสัยว่าพระที่ท่านเห็นนั้นเป็น

พระจริงหรือเปล่า ถ้าจริงท่านเป็นพระระดับไหน

อย่างไร ทั้งๆ ที่ในมงคล ๓๘ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า การเห็นพระจัดเป็นอุคมมงคล (จะเห็นด้วยตาหรือนิมิตหรือฝันก็ตาม) แต่ท่านก็ยังไม่อดสงสัยไม่ได้เป็นธรรมดา เพราะสิ่งที่ท่านเห็นนั้นยังไม่ใช่ของจริง จัดว่าเป็นพระภายนอก หากท่านจะให้เห็นจริง ๆ แล้ว ท่านจะต้องรับศึกษาและ ปฏิบัติให้เกิดคุณธรรมของความเป็นพระขึ้นที่ใจของตนเอง (ตามหลักสูตรที่พระพุทธเจ้าแนะนำไว้ เกิดขึ้นกับใจของตนเองแล้ว) ท่านจึงจะหมดสงสัย เมื่อมรรคผลของความเป็นพระพระที่เกิดกับใจตนเองนี้เรียกว่า พระภายใน ดังนั้น การเห็นพระภายในจึงดีกว่า ได้บุญกว่า ประเสริฐกว่าเห็นพระภายนอกมาก ใน เรื่องดวงตาเห็นธรรมของท่านอัญญาโกณฑัญญะ ก็เช่นกัน ผมมีวิธีหรือข้อเสนอแนะสำหรับท่านผู้อ่าน ซึ่งเป็นลูกศิษย์

ของหลวงพ่от่าน (ผู้อื่นไม่เกี่ยว) ดังนี้

๑. ใช้วิชามโนมอิทธิที่หลวงพ่от่านสอนให้ เป็นประโยชน์ขึ้นไปถามพระพุทธเจ้าโดยตรง

๒. ใช้วิธีเดียวกันกับข้อแรก แต่ไปถามหรือคุยกับท่านอัญญาโกณฑัญญะ

๓. ใช้ทิพยจักขุญาณ แต่ก่อนใช้ต้องมั่นใจก่อนว่า

ขณะนั้น จิตของเราไม่มีกิเลส-ตัณหา-อุปาทาน และ
อกุศลกรรม ซึ่งเราจะเห็นได้โดย

ก) ให้คูสีของจิต (ถ้าผู้ใดคูจิตของตนเองได้ จิตต้อง
เป็นประกายพริกก่อน หรือ

ข) ให้จับกสิณพระ จนภาพนิมิตเป็นประกายพริกก่อน
หากยังไม่ถึงระดับนี้ ก็อาจผิดพลาดได้ ซึ่งในมโนมยิทธิก็
ต้องใช้หลักเดียวกัน จึงจะถูกและตรงตามที่หลวงพ่อบ้าน
แนะนำไว้

อาจมีผู้สงสัยว่า เราจะพบพระพุทธเจ้าหรือ

‘ท่านอัญญาโกณฑัญญะได้อย่างไร ในเมื่อท่านกนิพพานไป
แล้ว เรื่องนี้ผมเข้าใจว่าเพราะท่าน ได้แต่เพียงแค่อ่าน แค่อุย
แค่อคิดเอาด้วยปัญญาของท่านเอง (ปัญญาทาง โลกหรือ โลกีย
ปัญญา) แต่มิได้ปฏิบัติอย่างจริงจัง ตามหลักสูตรที่พระองค์
ทรงแนะนำไว้ ส่วนใหญ่แม้แต่ศีล ๕ ข้อ ท่านก็ยังรักษา
ไม่ได้ เช่น การเลี้ยงปลาโดยการใช้ลูกน้ำให้ปลากิน โดยอ้าง
ว่าลูกนาเป็นสัตว์ตัวเล็ก ๆ ไม่มีประโยชน์แก่มนุษย์ ทั้ง ๆ ที่
สัตว์ทุกตัวก็ชีวิต หนึ่งตัวก็หนึ่งชีวิตเช่นกัน หรือบางคนฆ่า
ยุง ตบยุง จงใจนินทาเพื่อฆ่ายุง โดยให้เหตุผล ว่ายุงเป็นสัตว์
ที่ไม่มีประโยชน์ เป็นสัตว์ที่คอยรบกวนชาวบ้าน และยังนำ
เชื้อโรคมายังผู้คนด้วย คนที่ยังมีจิตเป็นมิจฉาทิฏฐิ (จิตที่ยัง

ไม่ฉลาดหรือโง่แล้วววดตนว่าฉลาด) จึงคิดอะไร ทำอะไร
อะไร พุดอะไรสวนทางกับพระพุทธเจ้าตลอดเวลา ผู้ใดก็
ตามทีค้ำนพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเท่ากับไม่
เคารพในธรรม เท่ากับไม่เคารพพระพุทธเจ้า เท่ากับเดียรฉัตร
เท่ากับคนนอกศาสนา ซึ่งพระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า “ผู้ใดเห็น
ธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต หรือ ผู้ใดเห็นเรา ผู้นั้นเห็นธรรม
บุคคลเหล่านี้ จึงไม่มีโอกาสหรือไม่มีทางเห็นพระพุทธเจ้า
ไม่พบพระพุทธเจ้า เท่ากับไม่พบพระธรรม เท่ากับไม่พบ
พระสงฆ์ เพราะพระพุทธ พระธรรมพระสงฆ์ (พระ
รัตนตรัย) ไม่ใช่วัตถุ ๓ ตามที่ พวกเหล่านั้นเข้าใจ เป็น
คุณธรรม เป็นนามธรรม จึงไม่มีวันตาย ไม่มีวันสูญ ผู้
ปฏิบัติเมื่อเข้าถึงแล้วในพระธรรมของพระพุทธองค์
จึงจะเข้าใจดีว่าพระรัตนตรัยนั้นเป็นอันเดียวกัน แยกจาก
กันไม่ได้ และเป็นคุณธรรม(นามธรรมที่ไม่มีคำว่าตายหรือ
สูญ สิ่งที่ตายไปตามกฎกรรมดาของโลก หรือตามพระไตร
ลักษณ์นั้นเป็นอีกตัวหนึ่ง คือ ธาตุ ๔ หรือชั้น ๕ หรือ
ร่างกายต่างหาก แต่มันก็ไม่ได้สูญ มันคงกลับสู่สภาพหรือ
สภาวะเดิมของมัน แล้วก็นเวียนกลับมาอยู่สภาวะใหม่ตาม
สมมุติของโลก เวียนอยู่ไปอย่างนี้เป็นปกติกรรมดาของมัน
ส่วนจิตหรือใจ ที่มาอาศัยธาตุ ๔ ชั้น ๕ หรือร่างกายอยู่นี้

มันไม่เคยตาย มันสร้างกรรมไว้อย่างไร มันก็ต้องรับ

วิบากอย่างนั้น สร้างกรรมที่เป็นอกุศล วิบากที่เกิดหรือต้องรับก็เป็นอกุศล สร้างกรรมที่เป็นกุศล วิบากที่เกิดหรือต้องรับก็เป็นกุศล

ดังนั้น トラบไตที่จิตดวงใดยังมีกิเลส-ตัณหา-อุปาทาน และอกุศลกรรมอยู่ ผลของความชั่วทั้ง ๔ นี้ก็จะบังคับให้จิตดวงนี้ต้องวนเวียนอยู่ในภพต่าง ๆ อย่างหาที่สุดไม่ได้ ส่วนจิตที่พ้นแล้วจากตัวกุศลและอกุศล คือ อกุศลเลิกทำมานานแล้ว หมดไปแล้วจากจิต จิตจึงมีแต่ตัวกุศล แต่จิตดวงนี้ก็ไม่ติด-ไม่ยึด-ไม่ผูกพันกับตัวกุศล (ความดีหรือบุญ) คือ ดีหรือบุญ หรือกุศล ยัง ทำเป็นปกติวิสัยแต่ไม่ติด จิตดวงนี้จึงจะพ้นจากวัฏฏะแห่งภพทั้งหลายได้ เป็นอิสระ สภาพจิตที่เป็นอิสระอย่างนี้แหละจึง จะเรียกว่าความไม่เกิดอีกต่อไปหรือ นิพพาน (เขียนตามตำราและความเข้าใจจากการปฏิบัติ จะจริงหรือไม่ ไม่สามารถรับรองได้ โปรดใช้ปัญญาพิจารณาเอาเอง เพราะธรรมเหล่านี้ไม่มีค้ำตน, เป็นนามธรรม แต่สามารถพิสูจน์ได้ ทำให้เกิดได้โดยการปฏิบัติตามหลักสูตรที่พระองค์ทรงแนะนำไว้ ถึงแม้ว่าจะรู้ได้เองและรู้ได้เฉพาะตน) เมื่อเข้าใจหลักตามนี้แล้วก็จะเข้าใจว่าความเป็นพระพุทธรเจ้าก็ดี, ความเป็นพระอรหันต์ของท่านอัญญาโกณฑัญญะนั้น ยังอยู่ไม่มีวันสูญไปไหน หากจะพบท่านเมื่อใด

ย่อมพบได้ เพราะพระองค์ทรงตรัสไว้ ความว่า “ถ้าจิต ของเธอนึกถึงตถาคต จิตของตถาคต ก็อยู่กับเธอ” นี่คือ คำตอบสำหรับพวกที่มีอภิญาสมาบัติ คือ มโนมยิทธิและ ทิพยจักขุญาณ ย่อมสามารถเห็นกายทิพย์ของจิต หรืออาทิสมานกายได้ และสามารถ เห็นจิตที่มีเทวธรรม (มี หิริ โอตตัมปะ) เป็นกายเทวดาหรือนางฟ้า เห็นจิตที่มี คุณธรรมเป็น (มีพรหมวิหาร ๔) มีอาทิสมานกายเป็นพรหม , เห็นจิตที่หมดจดจากกิเลส-ตัณหา-อุปาทาน และ อกุศลกรรม แล้วอย่างเด็ดขาด มีอาทิสมานกายเป็นพระวิสุทธิเทพ (อันนี้ต้องอยู่ที่บุญบารมีของแต่ละคนด้วย หาก ท่านต้องการให้เราเห็น จึงจะเห็นได้หากท่านไม่ต้องการให้ เราเห็น ก็เห็นไม่ได้) เรื่องนี้ยาว ขอสรุปว่าผู้ปฏิบัติตามคำ สอนของพระองค์ ด้วยการเริ่มต้นด้วยสัมมาทิฏฐิเท่านั้น จึง จะเข้าใจและรู้เห็นได้ตามความเป็นจริง

ตอนที่ ๔ หลวงพ่อกับเหตุการณ์ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๓- ๒๕๒๐

๐ ทำไมหลวงพ่อก็มีตำรวจ-ทหารอยู่ด้วย

คำถามนี้หรือคำถามในทำนองนี้ ผมถูกถามบ่อย ๆ จน เป็นของธรรมดา แต่ในบางอารมณ์ของผมมันก็ไม่ธรรมดา เพราะบางครั้งผู้ถามก็ถามแบบมีอารมณ์ไม่ธรรมดา เมื่อผม

ถูกกระทบด้วยคำถามแบบนี้บ่อย ๆ จึงต้องใช้พระธรรม เป็นที่พึ่ง ผมมีหลักอยู่ในใจว่า พระธรรมเป็นสิ่งที่สงบ-เย็น-และมีค่ามากที่สุดในโลก สำหรับผม หากจิตใจของผมไม่สงบ พระธรรมก็จะไม่เกิดชนกับใจผม คือ ไม่มีทางเห็นธรรมได้เมื่อจิตไม่สงบ ผมจึงปรับอารมณ์ของผมให้สงบก่อน ด้วยอานาปานุสสติ (จับลมหายใจ เข้าและออก) เพื่อให้มีสติ (สมาธิและปัญญา) ใช้สติคุมจิต อย่าให้มันคิดชั่ว คอยดูแต่อารมณ์ของตนเองไว้อย่าให้หวนไหวต่อสิ่งที่มากระทบ เมื่อจิตสงบปัญญาหรือพระธรรมก็เกิด คือ เห็นผู้ที่มาถามนั้นเป็นครูเรา ท่านกำลังให้ข้อสอบแก่เราทำ หากเรามีอารมณ์เกิดขึ้นต่อสิ่งที่มากระทบ เราก็สอบตก ด้วยอุบายดังกล่าวนี้ทำให้ผมพ้นจากอารมณ์ชั่วมาได้บ่อยๆ และมี วิริยะ-ขันติ-สัจจะ ที่จะอธิบายข้อเท็จจริงให้กับผู้ถามได้จนเข้าใจทุกราย ทั้งนี้ระหว่างอธิบาย บางครั้งก็ต้องหลบมาอยู่ในอารมณ์อุเบกขา ทั้งนี้ก็ต้องอาศัยเมตตาเป็นตัวอภัยทาน และมีปัญญาหรือพระธรรมเป็นตัวคุมและปรับอารมณ์ให้ลงตัวธรรมดาไว้เสมอ หากเหลือเพียงนิคเคียวจิตซึ่งยังมากอยู่ด้วย กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน และอกุศลกรรมของผมมันจะกลายเป็นอารมณ์ธรรมดาไป (ปากไม่คำ แต่ใจมันยังขยันคำอยู่ คือ ใจยังเป็นผู้ร้ายในคราบของนักบุญ) ด้วยอุบายดังกล่าว ผมจึงมีครูมากมายที่คอยทดสอบอารมณ์

ของผมนอยู่เกือบตลอดเวลา และครูที่อยู่ใกล้ชิดกับผมที่ สดก็คืออายตนะ ๖ (ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กายและใจ) คือครูทั้ง ๖ ที่ท่านสอนให้เรารู้ธรรมเห็นธรรมอยู่ตลอดเวลา ทุกลมหายใจเข้าและออก ท่านสอนให้เราเห็นธรรม ทั้งฝ่ายดี-ฝ่ายชั่ว และฝ่ายแนะนำไปสู่ความหลุดพ้นเป็นทวารหรือประตูทั้ง ๖ ที่จะนำเราไป สู่รณก็ได้อ สวรรค์ก็ได้อ หรือนิพพานก็ได้อ

สุดแต่อารมณ์ของเราจะต้องการ เพราะพระธรรมคำสอนของพระองค์ทั้งหมดนั้นเป็นเพียงแค่มรรค (แนวทางที่ใช้ปฏิบัติเพื่อให้เกิดผล) ผู้ใดที่รู้มรรค เห็นมรรคแล้ว แต่ไม่นำไปปฏิบัติตามนั้น ผลก็ไม่เกิด ใครที่ปฏิบัติตามมรรค ผลย่อมเกิดกับผู้นั้น ดังนั้น มรรคผลไม่มีอยู่กับผู้ใด นิพพานย่อมไม่มีกับผู้นั้น (ธรรม ๓ ประการ เกี่ยวเนื่อง ๘ ซึ่งนำด้วยสัมมาทิฐิ ย่อแล้วเหลือ ๓ คือ สีล-สมาธิ-ปัญญา) พุทธพจน์ที่ทรงกล่าวไว้ ก่อนปรินิพพาน มีความว่า “ตราบไต่ที่ยังมีผู้ปฏิบัติตามอริยมรรค ๘ ของตถาคตอยู่ ตราบนั้นโลกนี้จะไม่ว่างจากพระอริยเจ้า”

๐ สิ่งที่มีค่ามากที่สุด คือ พระธรรม

พระองค์ทรงตรัสไว้มีความโดยย่อว่า ผู้ใด นิพพานย่อมไม่มีกับผู้นั้น (ธรรมทั้ง ๓ กันอย่างนี้ และมรรคนี้ หมายถึงอริยมรรค

๑. คนเรากว่าจะเกิดมาเป็นคนได้นี้แสนยาก ทรง

หมายถึง คนที่ทำชั่วและคิดชั่ว ก่อนตายต้องตกนรกไป ๑ ครั้งนั้น กว่าจะได้กลับมาเป็นคนอีกนี่แสนยาก ท่านลองคิดดูเองว่า แค่นรกขุมที่ ๑ นั้น ๘ ล้านปีของโลกมนุษย์เท่ากับ ๑ วันของที่นั่น หากเป็นขุมที่ ๒ ก็เอา ๒ คูณตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีนรกบริวาร หลุดจากนั้นต้องมาเกิดเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดียดรัจจาน ตามลำดับ ท่านคิดเอาเองก็แล้วกัน สำหรับผมเข็ดแล้ว

๒. พอเกิดเป็นคน วิบากกรรมก็ตามมาเล่นงานต่อ

(วิบากจากศีลทั้ง ๕ ข้อ ผมจะไม่ขออธิบาย) ถูกเล่นงานตั้งแต่ อยู่ในครรภ์มารดา (แท้งตายหรือตายตั้งแต่อยู่ในท้องแม่) ตายคลอด ตายเมื่อเป็นเด็กอ่อนเดือน ตายเมื่ออายุน้อย ๆ ตามลำดับ พระองค์จึงทรงตรัสว่า พอเกิดมาแล้วกว่าจะโต มีชีวิตมาได้ จนได้พบพระพุทธศาสนานี้ก็แสนยาก ขณะนี้ท่านก็โตแล้ว รู้ความแล้วว่าอะไรผิด-ถูก, ดี-ชั่ว, อะไรควร-ไม่ควร, อะไรที่เป็นบุญ-เป็นบาป ท่านยังจะเป็นผู้ประมาทต่อไปอีกหรือ

๓. พระพุทธเจ้าแต่ละองค์ กว่าจะเสด็จลงมาตรัสรู้ในโลกก็แสนยาก

ข้อนี้ผมไม่อธิบาย เพราะชัดเจนแล้ว พระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันทรงเป็นปัญญาธิกะได้ประกาศพระศาสนาของพระองค์ไว้เพียง ๕,๐๐๐ ปี และทรงตรัสไว้

ว่า คนในสมัยของพระองค์จะมีชัยอายุแค่ปัจจุบัน เวลา ได้ผ่านมา ๒,๕๐๐ กว่าปีแล้ว ชัยอายุของคนจึงเหลือแค่ ๗๐ ปี หากเทียบกับเทวดานางท้าชั้นดาวดึงส์ก็อยู่ไม่ถึง ๑ วันของท่าน แต่พวกเราก็ยังมีความประมาท ไม่ค่อยจะประกอบความดีกัน หลงตัว หลงตน คิดว่าตนเองจะไม่ตาย ใหม่ๆ ที่หลวงพ่อบอกสอน (ที่วัด) วันละ ๔ เวลา ไม่ให้เราประมาทในความตาย ด้วยอุบายต่างๆ ทุกวัน ตลอดปี และทุกครั้งที่ท่านสอนเป็นที่ใดก็ตาม ก็ไม่เคยลืมย้ำในเรื่องของความตาย ซึ่งพอสรุปได้ ๑๐๐ ปี และชัยอายุจะลดลง ๑ ปีทุกๆ ๑๐๐ ปี ๕ ข้อ คือ โลก-สมบัติทุกอย่างในโลก รวมทั้งชั้นธโลก (ร่างกาย) นี้ไม่เที่ยง (ให้ตัดสักกายทิฏฐิ) เท่ากับโลกไม่เที่ยง

๓.๑ ไม่มีใครเอาสมบัติของโลกนี้ไปได้ (ไม่ให้เราโลก-โกรธ หลง)

๓.๒ ไม่มีใครเป็นใหญ่ได้ในโลก เพราะมีความตายเป็นที่สุด (อย่าหลง-ติด-ยึดใน โลกธรรม) โลกพร่องอยู่เป็นนิจ เพราะตกเป็นทาสของตัณหา (ตัดอารมณ์พอใจ-และไม่พอใจ หรืออารมณ์อยากกับไม่อยาก หรืออารมณ์รัก (โลก) กับโกรธ หรืออารมณ์ระแคะกับปฏิเสธ หากตัดได้ก็เป็นผู้ไม่มาเกิดอีกแล้ว) ท่านเน้นสอนด้วยอุบายมากมาย หลายวิธี เพื่อให้เหมาะแก่จริตและนิสัยของผู้ฟังแต่ละคนซึ่งไม่เสมอ

กัน ในระยะหลังเน้นมากเรื่องให้ใช้ปัญญาให้มาก ๆ

และใช้สัญญาให้น้อย ๆ ผมฟังแล้วต้องเอามาคิด-พิจารณา เพื่อให้เกิดปัญญา (ปัญญาเกิดจากการคิดและพิจารณา) เมื่อพิจารณาออก หมดสงสัยในธรรมนั้นแล้วก็นำไปปฏิบัติให้เกิดผล ซึ่งพอสรุปได้ว่า พระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน พระองค์ทรงตรัส โดยใช้ปัญญาธิกะ เพราะใช้เวลาน้อยและสั้นที่สุดคือ แค่ ๔ อสงไขยกำไรแสนกัป จัยอายุจึงน้อยและสั้นเพียงแค่ ๑๐๐ ปี

๓.๓ ดังนั้น เราจึงต้องใช้ปัญญาให้มาก ๆ ใช้สัญญาแต่น้อย ก็เลสมันไม่กลัวสัญญา แต่มันกลัวปัญญา เพราะปัญญาหรือพระธรรมเท่านั้น จึงจะฆ่ากิเลสให้ตายได้สนิท (นักปฏิบัติธรรมที่รู้จริง ท่านปฏิบัติศีล-สมาธิ-ปัญญา หรือทาน-ศีล-ภาวนาไปพร้อม ๆ กันหรือท่านรวมพลังทั้ง ๓ ให้เป็นหนึ่งอยู่เสมอ ท่านไม่เคยแยกออกจากกัน)

๔. ก่อนจะปรินิพพาน พระองค์ประกาศให้พระธรรมเป็นตัวแทนของพระองค์ (อาณนท์ เมื่อตถาคตปรินิพพานไปแล้ว พระธรรมจะเป็นศาสดาแทนเรา) และ (ตถาคตเองก็เคารพในพระธรรม) ดังนั้น ผู้ใดที่เขาไม่เคารพในพระธรรมก็เท่ากับเขาไม่เคารพตถาคตด้วย ในปัจจุบัน เราได้พบพระธรรมแล้ว โดยหลวงพ่อบ้านได้เป็นผู้แทน หรือตัวแทนที่นำ

พระธรรมมาแสดงให้แก่พวกเรารู้-เราเห็นตามท่าน พระธรรม คือมรรคปฏิบัติ เมื่อท่านนำมาปฏิบัติจนเกิดผลตามลำดับจนถึงที่สุดแล้ว ท่านจึงนำมาแนะนำให้พวกเรารู้-เห็นต่อ ให้สังเกตว่าผู้ที่สอนตามตำรากับผู้ที่สอนตามผลของการปฏิบัตินั้น สอนต่างกันเหมือนหน้ามือกับหลังมือ (ฟ้ากับดิน) ดังนั้น พระพุทธ-พระธรรมกับพระอริยสงฆ์ จึงแยกจากกันไม่ได้ นักปฏิบัติที่รู้จริงท่านจึงรวมเป็นหนึ่งเหมือนหรือสติ-สมาธิ-ปัญญา ผมเขียนมาตั้งนานก็เพื่อเน้นให้ผู้อ่านเห็นคุณค่าอันหาประมาณมิได้ของพระธรรม (ธัมโม อัปปมาโณ) และเพื่อสะกิดใจคนบางคนที่ยังประมาทอยู่ ให้เร่งรัดตนเอง ใช้ตนเป็นที่พึ่งแห่งตนให้มาก ๆ เพราะเป็นที่พึ่งอันสุดท้ายแล้วที่เราทุกคนมีอยู่ หากยังไม่เอามาใช้เป็นที่พึ่งแล้วก็คงไม่มีใครที่จะช่วยเราได้อีก เพราะพระองค์ตรัสไว้ชัดเจนว่า “ตถาคตเป็นเพียงผู้แนะนำ เป็นเพียงผู้บอกทางปฏิบัติเพื่อให้พ้นทุกข์เท่านั้น การปฏิบัติพวกเขาจะต้องไปทำให้เกิดผลเอาเอง” จากธรรมะทั้ง ๕ ข้อ ในข้อ ๓ นี้ ผมก็มาคิดพิจารณาและใคร่ครวญต่อ ก็พบว่าหลวงพ่อก็ได้ใช้ขั้น ๕ หรือร่างกายของท่านเป็นตัวอย่างในการแสดงธรรมอยู่ทุกวัน แต่จะมีใครเห็นบ้าง ผมไม่ทราบ ผมเห็น

อย่างคนที่ยังมีกิเลส-ตัณหา-อุปาทาน และอกุศลกรรมอยู่
ดังนี้

๑ โลกไม่เที่ยง-จันทร์ & ไม่เที่ยง

๑. โลกไม่เที่ยง-จันทร์ & ไม่เที่ยง ข้อนี้ท่านแสดงชัดเจน
ตลอดเวลา คือ ท่านก็แก่ลงไปทุก ๆ วัน ท่านก็ป่วยให้พวก
เราดูทุก ๆ วัน (ป่วยมากหรือป่วยน้อย) ท่านก็แสดงมรณา
นุสสติ คือ ตายให้เราดูมาเกินสิบครั้ง แต่ครั้งก็ยิ่งแสดง
หนักขึ้น ๆ ชัดขึ้น ๆ ตามลำดับ เพื่อให้พวกเราเห็นสังขาร
& ประการ ที่พระองค์ทรงแนะให้เราพิจารณาบ่อย ๆ คือ
เกิดมาทุกคนจะต้องแก่-ต้องป่วย ต้องตาย-ต้องพลัดพราก
จากของรักของชอบ ต้องมีความปรารถนาไม่สมหวังเป็น
ธรรมดา ในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ท่านยังพาพวกเราไปกราบหลวง
พ่อสิม ที่อำเภอปล่อง อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่ โดยไม่ต้องมี
ใครประกองท่าน จูงท่านเหมือนในปัจจุบัน ท่านเดินของ
ท่านขึ้นไปได้เองเป็นปกติ เมื่อพบคนแก่กว่าท่านตามมา
ท่านก็หยุดคุยธรรมะให้กำลังใจ พอเห็นหายเหนื่อยท่านก็พา
เดินต่อไป ไม่ช้าทุกคนไม่ว่า เด็ก-หนุ่ม-สาว-แก่ ก็ขึ้นได้
หมดทุกคน แม้บางคนที่เป็นโรคหัวใจ หมอห้ามขึ้นที่สูง
ท่านก็พาขึ้นไปได้สบายๆ ทุกคน แล้วมาดูปัจจุบันของท่าน
แค่ ๑๐ กว่าปี แค่ว่าลูก-จะนั่งก็แสนจะลำบาก โรคภัยไข้เจ็บ

มันรุ่มล่อมท่าน ชนิดช่วยกันกินโต๊ะเลย ต้องประคอง
หน้า-หลัง-ข้าง ๆ กลัวท่านจะล้ม บางครั้งต้องอุ้มท่านขึ้น
ธรรมาสน์ และอุ้มลง เพราะขามันบวมด้วย ปวดด้วยแล้วยัง
ไม่ยอมจะทำงานตามใจสั่งด้วย แต่ใจท่านไม่ยอมป่วยตาม
ร่าง ใจท่านยึดภิกขิยาทำทางของท่าน โดยเฉพาะใบหน้าและ
แววตาของท่านยิ้มอยู่เสมอ คนส่วนใหญ่จึงมองไม่ออก
เพราะพบท่านครั้งใด ท่านก็ยิ้มได้ หัวเราะได้ และคุยได้
ใครต้องการ ธรรมะท่านก็ให้ธรรมะ ใครต้องการ โลกท่าน
ให้ทางโลกตามอัธยาศัย ผมในฐานะแพทย์จึงขอสรุปว่า
ร่างกายท่านเต็มทีแล้ว ท่านถึงกับบอกลา ๒-๓ วาระแล้ว
เป็นธรรมนิมิตให้พวกเราอย่าประมาทในความตาย ให้รีบ
พิจารณาตัดขั้น ๕ ตามอุบายที่ ท่านเน้นมากทุกครั้งทีสอน
๓ ข้อ (ผมจะไม่กล่าวอีกในรายละเอียด) คือ นึกถึงความตาย
ทุกครั้งก่อนและตอนตื่นนอน หากตายก็ไม่ขอเกิดอีก ขอ
ตรงไปนิพพานจุดเดียว นึกถึงความดีของ พระพุทธ-พระ
ธรรม-พระอริยสงฆ์, นึกถึงศีล ทำศีลให้ครบ ฐานะของตน
คือ ๕, ๘, ๑๐ และ ๒๒๓) เรื่องเกี่ยวกับความตายนี้ ผมเคย
ถามตรง ๆ กับหลวงพ่อกับ “หลวงพ่อกับ พระอรหันต์นี้ หาก
ท่านต้องการถึงขั้น ๕ เพื่อไปนิพพาน ท่านก็ทำได้ใช่ไหม
ครับ” ท่านตอบว่า ใช่ ท่านให้ดูตัวอย่าง พระนางมหาปชา

บตีโคตมีเถรีผู้เป็นเลิศฝ่ายภิกษุณี ซึ่งเป็นเอตทัคคะ ด้าน
มีราตรีนาน (เป็นภิกษุณี องค์แรก) พออายุได้ ๑๒๐ ปี ก็รู้
ด้วยญาณว่าต้องนิพพาน จึงไปลาพระพุทธเจ้าเพื่อขอ
อนุญาตไปนิพพาน เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว ท่านก็ชักชวน
บริวารของท่าน ซึ่งเป็นภิกษุณีอีก องค์ว่า ควรนิพพานเสีย
พร้อม ๆ กัน ภิกษุณีทั้ง ๕๐๐ ต่างก็ท่านว่าเห็นชอบด้วย แล้ว
ท่านก็นิพพานพร้อม ๆ กัน รวม ๕๐๑ องค์ (มหาปชาบดีโคต
มีเถรี ท่านเป็นพระอรหันต์พร้อมปฏิสัมภิทาญาณ ส่วน
บริวาร ๕๐๐ เป็นพระอรหันต์ พร้อมอภิญญาหก) อีก
ตัวอย่างหนึ่ง ซึ่งผมบังเอิญคิด ได้ก็คือ พระองค์ที่ ๖๑ ในเรื่อง
นางมาติกมาตา (หนังสือลูกศิษย์บันทึก เล่ม ๑ หน้า หรือ
ธัมมวิโมกข์ฉบับที่ ๑๐๑ หน้า ๗๔-๗๕) หลังจากที่ท่าน
บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์พร้อมปฏิสัมภิทาญาณแล้ว ก็
ระลึกชาติไป ๔๔ ชาติ ก็พบว่าท่านเคยเป็นสามีของนาง
มาติกมาตามาทุกชาติ และทุกชาติก็ถูกนางฆ่าตาย นางมาติก
มาตา รู้วาระจิตของท่าน จึงบอกท่านกลับมาด้วยจิตว่าให้
ระลึกต่อไปอีก ๑ ชาติว่า ชาติที่ให้อภัยท่านแก่, ท่านมิได้ฆ่า
แต่อย่างใด พระองค์ที่ ๖๑ รับทราบด้วยจิตแล้ว ก็ปลงขันธ
๕ (ตาย) ไปนิพพานเลย เมื่อคิดได้ไม่ใช่ดีใจแต่มันสะดุ้ง
ทั้งตัวจนเข้าไปถึงใจ (หัวน้ ไหว้ทั้งกายและใจ) ว่าถ้าฉัน

หลวงพ่อกำลังจะหนีพวกเราไปเมื่อใดก็ได้ นะชิ คิดเพียง

แค่นี้ก็ต้องนั่ง ไม่กล้าถามท่านต่อ เมื่อเก็บเอาธรรมะที่ได้
จาก ท่านมาพิจารณาต่อ ก็พบว่าความจริงแล้วที่หลวงพ่อกำลัง
ทำอยู่มาทุกวันนี้ก็เพื่อพวกเรา เพื่อลูก เพื่อหลาน และเพื่อ
พระศาสนา ที่รับปากไว้กับองค์สมเด็จพระท่าน ท่านต้องทนอยู่
กับร่างกายที่แสนจะไม่เที่ยง ต้องทนทุกข์อยู่กับวิบากกรรม
ต้องรับทุกข์จากกฎแห่งกรรมที่ตามมาเล่นงานท่าน (กรรม
ที่ทำไว้ในอดีต แม้เป็นเพียงแค่เศษของกรรม ก็ทำให้ร่างกาย
ต้อง ป่วย-ต้องเจ็บทรมานมาตลอดเวลาที่ยังทรงชั้น ๕ อยู่
เพราะกายนี้เป็นที่พักของโรคภัยไข้เจ็บ เป็นที่รวมของความ
ทุกข์เป็นที่ผ่านของความแก่และความตาย) ซึ่งข้อเท็จจริง
กรรมทั้งหลายในอดีต ท่านมิได้ทำเพื่อตัวท่านโดยตรง หาก
ทำเพื่อลูก-หลาน-ประชาชนชาวไทย และพระศาสนาใน
สมัยที่ท่าน เป็นจอมทัพ ต้องรบกับศัตรูเพื่อป้องกัน
ประเทศชาติศาสนาและประชาชนชาวไทย กองทัพต้องเดิน
ด้วยท้อง เมื่อท่านออกคำสั่งฆ่าสัตว์เพื่อเลี้ยงกองทัพ แต่ผล
กรรมท่านกลับต้องเป็นผู้รับแต่ผู้เดียว ขอให้ท่านผู้อ่านคิด
ต่อเอาเอง และผมขอสรุปว่า การไม่กลับมาเกิดอีกหรือการ
ไม่กลับมา มีร่างกายอีก เป็นยอดของความสุข (นิพพาน)
ดังนั้น พวกเราไม่ควรประมาทในความตาย อย่าไปคิดว่า
ท่านยังจะต้องอยู่กับพวกเราไปอีกนานแสนนาน ท่านได้ให้

ความเมตตากรุณาแก่เรามามากแล้ว ให้ทั้งสิ่งที่มีค่ามาก ที่สุดในโลก คือ พระธรรม แต่บางคนกลับไม่เห็น ไม่สนใจ ไม่รู้คุณค่าของพระธรรม พุคคุยกันระหว่างที่ท่านสอน มี ฐานะอื่นที่ต้องทำในระหว่างที่ท่านแสดงธรรม (ไม่ว่างตอน นั้น) จึงคล้าย ๆ กับท่านไม่เคารพในพระธรรม ซึ่งมีผล เท่ากับท่านไม่เคารพในพระพุทธเจ้า เท่ากับท่านปรามาส พระรัตนตรัยหรือเปล่า สิ่งเหล่านี้ท่านต้องไปคิดเอาเอง แล้ว ผลที่เกิดขึ้นจากความคิดของท่าน ก็จะบอกกับท่านได้เองว่า เหตุใดการปฏิบัติธรรมของท่าน จึงไม่ค่อยก้าวหน้า

๐ ไม่มีใครเอาสมบัติของโลกไปได้

๒. ไม่มีใครเอาสมบัติของโลกไปได้ ธรรมข้อนี้จะว่า ตื้น (ง่าย) ก็ตื้น จะว่าลึก (ยาก) ก็ลึก เพราะทุกคนที่ไม่โง่ เกินไปย่อมรู้ว่าตายแล้วไม่มีใครแบกเอาสมบัติแม้แต่หน่วยไป ได้ แต่เกือบทุกคนก็ยังอยากรวย อยากมีสมบัติด้วยกันเกือบ ทุกคนรวมทั้งผู้เขียนด้วยเป็นธรรมดา เพราะคนที่หมดความ อยาก (ตัณหา) จริง ๆ นั้น ต้องมีคุณธรรมตั้งแต่พระอนาคามี ผลขึ้นไป หากต่ำกว่านั้นย่อมยังมีอยู่เป็นธรรมดา แต่ให้ ความอยากอยู่ในขอบเขตของศีลและธรรม ผมจึงว่าธรรมะ ข้อนี้จะว่าง่ายก็ง่าย (พูดง่าย) จะว่ายากก็ยาก (ทำให้เกิดผล

ยาก) จึงขอยกตัวอย่างบางตอน, บางคำสอน, บาง

ปฏิบัติทาของหลวงพ่ของท่านมาให้เห็น เช่น

๒.๑ รายรับ-รายจ่ายที่ท่านได้รับในแต่ละเดือน ท่าน

ไม่เคยปกปิดชาวบ้าน นำลงในหนังสือธรรมวิโมกข์ทุกเดือน

และยอดเงินที่ถวายใช้สอยส่วนองค์ ท่านก็ไม่เคยถือว่า

ตลอดมาเป็นของท่าน คงปลักเข้าเป็นเงินสงฆ์ทุกเดือน แต่ก็

ยังมีพวกปากหอยปากงู เหน็บแนมท่านอยู่เสมอมา ทั้ง ๆ ที่

วัดในประเทศไทย อีกสองหมื่นกว่าวัด ไม่มีวัดใดเขาแสดง

รายรับ-รายจ่าย ให้ชาวบ้านทราบเลย

๒.๒ แจ้งให้ผู้ทำบุญทราบความจริงว่า ทรัพย์ทางโลก

นี้ตายแล้วไม่มีใครเอาไปได้ แต่หากเราเปลี่ยนทรัพย์ทางโลก

ให้เป็นทรัพย์ทางธรรมเสีย (โลกุตรทรัพย์) เราก็สามารถนำ

ติดตัวเราไปได้ (มีปัญญา ก็เอาไปได้)

๒.๓ ชีวิตคนสั้นนิดเดียว จงอย่าประมาทในธรรม ให้

รีบทำความดีเสียระหว่างที่ยังมีชีวิตอยู่ จงอย่าหวังน้ำบ่อ

หน้า โดยคิดว่าตายแล้วลูกหลานเขาจะทำบุญไปให้เอง

เพราะความตายเป็นเรื่องของอนาคตที่ยังไม่มาถึง ย่อมหา

ความแน่นอนไม่ได้ และแม้เขาจะทำให้ก็ไม่น่าว่าจะได้รับ

เช่น ลูกหลาน โง่ ๆ ที่เริ่มทำบุญด้วย การทำบาป โดยฆ่าสัตว์ หรือสั่งให้เขาฆ่า เลี้ยงสุรายาเมา บุญเลยไม่เกิด เพราะเริ่มต้นจากมิจฉาทิฐิ (เริ่มต้นจากความโง่) ตัวโง่อก ๗ ตัว ก็เกิดตามมา สรุปว่ามีผลตรงข้ามกับอริยมรรคของพระองค์ ซึ่งเริ่มต้นด้วยสัมมาทิฐิ (เริ่มต้นด้วยความฉลาด หรือเริ่มจากปัญญาอันชอบ)

๒.๔ สอนบุญกิริยาวัตถุ หรือปฏิบัติบูชา ที่

พระพุทธเจ้าทรงเน้นให้พวกฆราวาสปฏิบัติให้มาก ๆ คือ บุญเกิดจากการทำทาน, บุญเกิดจากการรักษาศีล และบุญเกิดจากการเจริญภาวนา (หากท่านต้องการทราบรายละเอียดในข้อนี้ว่า หลวงพ่อท่านมีอุบายสอนศิษย์อย่างไร ให้อ่านลูกศิษย์บันทึกเล่ม ๑ หน้า ๑๓๘-๑๔๑ แล้วท่านจะเข้าใจดี)

๒.๕ เรื่องมรณานุสสติ ท่านสอนวันละ ๔ เวลาทุกวัน (ที่วัด) ไม่ให้ประมาทในความตาย ไม่ให้หลงตัวหลงตนว่า จะไม่ตายด้วยอุบายนานาประการ แต่มีอยู่ตอนหนึ่งซึ่งคนฟัง แล้วมักไม่เก็บเอาไปคิดพิจารณาและใคร่ครวญให้เกิดปัญญา คือ เรื่องของ “พหูปัตติกาเถรี” มีความโดยย่อว่า นางมีความทุกข์มาก และเห็นทุกข์จากการมีบุตรมากถึง ๑๔

คน แต่ฟังดู ไม่ได้สักคน มีทรัพย์สมบัติมาก เมื่อยกให้
ลูกหมดเลยฟังทรัพย์สมบัติไม่ได้อีก นางเลยใช้พระพุทธรูป-
พระธรรม-พระอริยสงฆ์เป็นที่ฟัง ที่ฟังอันสุดท้ายของนาง
ก็คือการใช้ตนเป็นที่ฟังแห่งตน ภายหลังที่บวชเป็นภิกษุณี
แล้ว ตอนเช้านางได้กรรมฐานจากพระพุทธเจ้า มีความโดย
ย่อว่า โลกนี้เต็มไปด้วยความทุกข์ ร่างกายเป็นปัจจัยที่ทำให้
เกิดความทุกข์ ทุกสิ่งในโลกใช้เป็นที่ฟังที่แน่นอนไม่ได้ ให้
ใช้ตนเป็นที่ฟังแห่งตน ชีวิตเกิดขึ้นเบื้องต้น เปลี่ยนแปลงไป
ในท่ามกลาง และสลายตัวไปในที่สุด ทุกคนเมื่อเกิดมาก็ต้อง
แก่-ต้องป่วย-ต้องพลัดพรากจากของรัก ของชอบ ต้องมี
ความปรารถนาไม่สมหวังเป็นธรรมดา ด้วยเหตุผลดังกล่าว
ให้นางตัดอาลัยในทุกสิ่งทุกอย่างในโลกเสียให้หมด ให้เห็น
ว่าโลกก็ดี การเกิดมีร่างกายก็ดี ล้วนเป็นปัจจัยของความ
ทุกข์ เราจะไม่ขอเกิดอีกต่อไป จึงเชื่อว่าร่างกายมันไม่ใช่เรา
มันไม่ใช่ของเรา เราจะวางภาระและพันธะในร่างกายของ
เราและผู้อื่นเสีย และวางภาระและพันธะในวัตถุธาตุใด ๆ ใน
โลกเสียทั้งหมด นางตั้งใจฟังด้วยความเคารพ จำได้ทุก
ข้อความและคิดพิจารณาตาม ทำให้หมดสงสัยในมรรค
ปฏิบัติที่พระองค์สอน หลังจากนั้นนางจึงทำความเพียร

ตลอดทั้งคืนด้วยความไม่ประมาทในความตาย ซึ่งอาจ จะเกิดกับนางเมื่อใดก็ได้ เมื่อจิตของนางเห็นธรรมที่ พระองค์ได้แสดงแล้วในตอนกลางวันด้วยตนเอง (ใช้ตน เป็นที่พึ่งแห่งตน) พระพุทธองค์ก็เปล่งฉัพพรรณรังสีมา ปราภฏอยู่เฉพาะหน้าแล้วสอนว่า “บุคคลใดที่เห็นธรรมที่ ตถาคตแสดงแล้วแม้เพียงครู่เดียว ย่อมประเสริฐกว่าคนที่มี ชีวิตอยู่ไม่เคยเห็นธรรมที่ตถาคตแสดงเลย” นางได้ฟังเพียง เท่านี้ก็บรรลุเป็นพระอรหันต์ ทั้งหมดเป็นพระธรรมที่ หลวงพ่อท่านมอบให้แก่พวกเรา โปรดพิจารณาตนเอง

๑ ไม่มีใครเป็นใหญ่ได้ในโลก เพราะมีความตายเป็นที่สุด

๓. ไม่มีใครเป็นใหญ่ได้ในโลก เพราะมีความตายเป็น ที่สุด (ใหญ่แค่ไหนก็ยังเล็กกว่าโลง) เรื่องนี้หมายความว่า มี คนส่วนมากที่หลง-ติด-ยึดมั่นอยู่ในโลกธรรม เช่น บ้า อำนาจต้องการเป็นใหญ่ในโลก (เป็นจ้าวโลก) โดยใช้อำนาจ ปกครองโลก แม้ที่สุดก็ทำไม่ได้ เพราะมีความตายมาขวาง กั้นไว้ (นโปเลียน, เจ็งกิสข่าน, ฮิตเลอร์ และพวกโรมัน เป็น ต้น) แม้แต่พระเจ้าจักรพรรดิซึ่งมิได้ปกครองโลกด้วย อำนาจ แต่ปกครองโลกโดยธรรม ท่านก็ต้องตาย แต่ไปใน

ที่สุด เรื่องนี้หลวงพ่อบอกท่านเคยถามผมว่า “หมอ ให้หมอ เป็นพระเจ้าจักรพรรดิเอาไหม” ผมตอบท่านไปมีความว่า ในอดีต ผมเคยอยากจะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ แต่ในปัจจุบัน ไม่เอาครับ เพราะเห็นทุกข์เสียแล้ว ในอดีตมันไม่เห็นทุกข์ เพราะคิดว่าเป็นความสุข ปัจจุบันเห็นทุกข์ชัดว่ายังเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ จะยิ่งทุกข์กว่าทุก ๆ คนในโลก เพราะต้อง เทียวไปสงเคราะห์ คนทั่วโลกที่เขาทุกข์ (เทียวแบกทุกข์ ของชาวบ้าน) จากนั้นท่านก็สอนผมให้เห็นทุกข์จากการเกิด มีร่างกาย จะเกิดมาเป็นอะไร ยากดีมีจนขนาดไหน มียศ มีศักดิ์ศรีขนาดไหน มันก็ทุกข์ทั้งสิ้น พวกปุถุชนยังมี ตำแหน่งใหญ่ ยิ่งทุกข์มากทั้งกายและใจ แม้แต่พระพุทธเจ้า ก็หนีไม่พ้นในเรื่องทุกข์ทางกาย หากแต่ใจของพระองค์ท่าน เท่านั้นที่ไม่ทุกข์ตามกาย ท่านเอาใจพ้นทุกข์ ไม่ใช่เอากาย พ้นทุกข์ ทุกข์จึงเป็นของธรรมดาของชาวโลก และสัตว์ จนกว่าจะตาย พระองค์จึงสอนพวกเราว่า “จงอย่าเป็นทุกข์ กับสิ่งที่มีทุกข์อยู่แล้ว” ทุกข์ในอริยสัจจึงเป็นเรื่องของกาย ไม่ใช่ของใจ พระองค์จึงให้เราคิดว่ามันเป็นของธรรมดา ให้ ใจรู้ว่ามันเป็นทุกข์ แต่ไม่รับว่าทุกข์นั้น มันเป็นเราเป็นของ เรา ต้องพิจารณาบ่อย ๆ จนจิตชิน และยอมรับความจริงว่า

มันเป็นของธรรมดาใจจึงจะไม่ยอมทุกข์กับสิ่งที่มันเป็น
ทุกข์อยู่แล้ว เพราะจิตฉลาดขึ้นด้วยปัญญา ธรรมะในข้อนี้
(โลกธรรม) จึงเป็นเรื่องของความหลง ทั้งสิ้นหลงอำนาจ
(บ้ำอำนาจ) หลงยศ (บ้ายศ) หลงติศสรรเสริญ (บ้ายอ) หลง
ติดสุข (สุขจริง ๆ ไม่มีในโลก) หนีทุกข์ (ทั้ง ๆ ที่หนีไม่พ้น)
หนีการนิทนาว่าร้าย (ทั้ง ๆ ที่หนีไม่พ้น แม้พระพุทธเจ้ายัง
โดนหนักที่สุด) พระองค์จึงตรัสไว้ในมงคล ๓๘ (มงคล
สูตร) มีความว่า “จิตที่ถูกลอกธรรมกระทบแล้วไม่หวั่นไหว”
จัดเป็นอุดมมงคล (อันดับที่ ๓๕)

หลวงพ่อบ้านเปรียบโลกธรรมเหมือนกับคลื่นอารมณ์
ท่านให้พิจารณาว่าตั้งแต่เราตื่นนอนขึ้นมาจนกระทั่งหลับ
จิตเราก็พบแต่คลื่นอารมณ์ คือ อารมณ์พอใจกับอารมณ์ไม่
พอใจ อันนี้เรียกว่าคลื่นภายใน แต่มีคลื่นอีกชนิดหนึ่งเป็น
คลื่นภายนอก คือ โลกธรรม คนทุกคนต่างต้องพบคลื่นทั้ง
ภายในและภายนอกอยู่เป็นปกติ ตราบใดที่เรายังต้องอาศัย
โลกอยู่ เราย่อมไม่มีทางพ้นจากคลื่นเหล่านี้ได้ เราจะพ้นมัน
ได้จริง ๆ ก็เมื่อเราตายแล้วเท่านั้น หมายความว่าหนีไม่พ้น
คำนิทนาและคำสรรเสริญ หนีไม่พ้นอารมณ์สุขและทุกข์
เมื่อหนีไม่พ้น ท่านจึงไม่ให้เราหนี ให้ใช้ปัญญาพิจารณาว่า

สิ่งเหล่านี้เป็นของธรรมดา “หาธรรมดาให้พบ ในสิ่งที่

ชาวโลกเขาเห็นว่าไม่ธรรมดา” หากหาพบใจเราก็เป็นสุข

อีกตอนหนึ่งท่านให้พิจารณาว่า “หากเรากระทำ
ตนเองเหมือนคนที่ยืนอยู่ในน้ำ (น้ำทะเล) เราย่อมถูกคลื่น
(อารมณ์) ชัดเอาจนไม่มีวันเป็นสุขได้ เพราะคลื่นย่อมทยอย
กันมาตามลำดับอย่างหาที่สุดมิได้ ถูกเล็กบ้างใหญ่บ้าง
ตามแต่โอกาสแต่หากเราสามารถทำใจของเราให้เหมือนกับ
คนที่ยืนอยู่บนฝั่งได้ ช่วงนั้นใจเราย่อมมีความสุข และหาก
ทำใจได้แบบนี้ตลอด ผู้นั้นก็ควรจะพ้นทุกข์ทางใจได้
ตลอดกาล หรือเป็นพระอรหันต์”

๑ โลกพร่องอยู่เป็นนิจเพราะตกเป็นทาสของตัณหา

๔. โลกพร่องอยู่เป็นนิจเพราะตกเป็นทาสของตัณหา
ตัณหา หรือสมุทัย คือ อริยสัจข้อที่ ๒ ซึ่งเป็นต้นเหตุที่ทำให้
เราให้เกิดทุกข์ พระองค์จึงให้เราละวางเสีย อย่าให้มันเกิด
ขึ้นกับใจ

ข้อเท็จจริงและข้อพิจารณา

๔.๑ อารมณ์อยากหรือไม่อยาก ก็คือ อารมณ์พอใจ

หรือไม่พอใจ ก็คืออารมณ์ราคะ (โลภะ) และปฏิฆะ ซึ่งนำไป
สู่ โทสะ-พยาบาท-อาฆาตและจองเวรตามลำดับ

๔.๒ ธรรมะเมื่อเข้าใจแล้ว ต่างโยงถึงกันหมด ดังนั้น
อารมณ์ราคะหรือโลภะ ก็คือ อารมณ์ที่ทางโลกเขาคิดว่ามี
ความสุข (สุขเวทนา) แต่ทางธรรมสอนว่าสุขจริง ๆ ในโลก
ไม่มีเพราะทุกสิ่งในโลกล้วนไม่เที่ยง แม้แต่อารมณ์สุข
(เวทนาไม่เที่ยง) ผู้ใดที่ยังไม่เข้าใจ จึงถูกกิเลสมันหลอกต้ม
เอาจนสุก (ความเข้าใจคือตัวปัญญา) ทำนองเดียวกัน
อารมณ์ปฏิฆะหรือโทสะมันก็ไม่เที่ยง (เวทนาไม่เที่ยง)
เพราะไม่มีใครโกรธได้ตลอด หรือมีทุกข์ตลอดเวลา พอ
นอนหลับช่วงนั้นก็ลืมโกรธ ลืมทุกข์ ไปได้ชั่วคราว แม้ดีกรี
หรือความเข้มข้นของอารมณ์โกรธ (ทุกข์) ก็ยังไม่เท่ากัน คือ
มีโกรธมาก โกรธน้อย หรือแค่ไม่พอใจ (ทุกข์มาก ก็เป็น
อารมณ์ของทุกข์เวทนาชัด แต่พอทุกข์น้อยลงกลับเกิด เป็น
อารมณ์ของสุขเวทนาแทน ดังนั้น สุขจริง ๆ จึงไม่มี)

๔.๓ ตัณหาหรืออารมณ์ (ราคะ-ปฏิฆะ) นี้อยู่ที่ไหน
คำตอบก็คืออยู่ที่ใจ กิเลสทุกตัว มารทุกตัว ความชั่ว-ความ

เลว บาป-อกุศล ทุกอย่างล้วนอยู่ที่ใจ (ของเรา) อย่าไป
เที่ยววิ่งหาที่อื่น หรือเป็นอันธพาลเที่ยวโทษผู้อื่น ไม่ยอม
โทษตนเองเพราะยังไม่เห็นความชั่วที่อยู่ในใจตนเอง เขาผู้
นั้นจึงไม่มีโอกาสที่จะละความชั่วในใจของเขาได้ จึงสะสม
ความชั่วไว้กับใจตนเองมากขึ้นทุกวัน

๔.๔ ประเพณีไทย เวลาเราไม่ชอบอะไร เราก็เอาใจเวลา
ใส่ไว้ข้างหน้าเสมอ เช่น จี้หัว, จี้ตา, จี้หู, จี้ฟัน, จี้ไคล, จี้เต่า,
จี้มือ, จี้ตีน, จี้เล็บ ล้วนเป็นจี้ที่เห็นชัดอยู่ที่ตัวเรา และจี้
ภายในตัวเรายังมีอีกมาก นอกจากนั้นใจหรืออารมณ์ใจของ
เราที่เป็นส่วนไม่ดีก็มีจี้อีกมากมาย เช่น จี้โกง, จี้เกียจ, จี้
ขลาด, จี้ขโมย, จี้โกรธ, จี้หลง เป็นต้น ธรรมะทั้งหลายจึงอยู่
ที่กายและใจของเราทั้งสิ้น พระพุทธองค์ท่านเห็นก่อนรู้
ก่อนเป็นองค์แรกในสังขารเหล่านี้ แล้วจึงรวบรวมมาสอน
พวกเราให้ตามท่าน ด้วยอุบายถึง ๘๔,๐๐๐ วิธี เพื่อให้เหมาะ
กับจริตและนิสัยคนที่ไม่เสมอกัน ธรรมเนียมทุกกองจึงเกิด
จากกายและใจของเราทั้งสิ้น (ผู้พระไตรปิฎกมีอยู่ที่ตัวทุก
คน) แต่คนขาดปัญญาจึงหาประโยชน์ไม่ได้จากสิ่งที่มี
ประโยชน์อย่างยิ่ง ความจริง, ทุกสิ่งในโลกล้วนมีประโยชน์
แต่ที่เรารู้ว่ามันไม่มีประโยชน์ก็เพราะยังหาประโยชน์จากมัน

ไม่พบ (เพราะขาดปัญญา จึงไม่เห็นไตรลักษณ์-ไม่เห็น
อริยสัจ)

๔.๕ ในระยะนี้ตามความรู้สึกรู้สึกของผม หลวงพ่อ_ท่าน
ให้พวกเราใช้ปัญญากันมาก ๆ ใช้สัญญา (ความจำ) กันให้
น้อย ๆ ผมขอยกเอาคำสอนบางประโยคมาเป็นตัวอย่าง เช่น
จงทำใจให้เที่ยง - ในความไม่เที่ยง ท่านสอนให้พวกเราคิด-
พิจารณาเอาเอง ผลจาก การคิดพิจารณาของผมซึ่งไม่แน่ว่า
ตรงหรือไม่ มีโดยย่อดังนี้ เที่ยงอันแรกที่ท่านต้องการให้เรา
พบก็คือ เที่ยงที่เราจะไม่ต้องตกนรกอีก โดยการปฏิบัติตาม
ปฏิบัติทาของพระ โสคาบันจนเกิดผล (เกิดมีคุณธรรมของใจ
พระ โสคาปัตติผล) ส่วนวิธีปฏิบัติของ ด เพราะท่านเพียรพูด
สอนมาหลายพันครั้งแล้วด้วยความเมตตาอย่างยิ่ง ความ
เที่ยงจึงมี ๔ ชั้น ชั้นต้นเที่ยงที่จะไม่ตกนรกอีก เป็นพระ
โสดาบัน ชั้นสองเป็นพระสกิทาคามี ชั้นสามเป็นพระ
อนาคามี และชั้นสุดท้ายเป็นพระอรหันต์ (ชั้นท่านก็เที่ยงที่
ไม่ต้องกดับมาเกิดอีก)

๐ จงหาตัวธรรมดาในธรรมดาให้พบ

ทำนองเดียวกัน ท่านให้พวกเราใช้ปัญญาหาเอาเอง
ผมพิจารณาตามท่านแล้วก็ยังไม่แน่ว่าจะตรงหรือไม่มีความ
โดยย่อดังนี้

๑. ความหมายของท่าน คงหมายถึง จงหาทุกข์ให้พบ
ตามความเป็นจริง เพราะทุกข์เป็นข้อแรกของอริยสัจ (ทุกข์
สัจ) ซึ่งพระองค์ให้เห็นว่าเป็นของธรรมดา หากใครพบ
ทุกข์ได้ตามความเป็นจริง ผู้นั้นก็พ้นทุกข์ (ให้ย้อนไปดู
รายละเอียดในข้อ ๓ เรื่องไม่มีใครเป็นใหญ่ได้ในโลก
เพราะมีความตายเป็นที่สุด กับหาธรรมดาให้พบในสิ่งที่
ชาวโลกเขาเห็นว่าไม่ธรรมดา)

๒. อารมณ์ปกติของใจคืออารมณ์ธรรมดาหรืออุเบกขา
รณ์ หรือสังขารอุเบกขาญาณนั่นเอง ดังนั้น การพิจารณาสิ่ง
ใดก็ตาม ตอนจบของการพิจารณาจะต้องจบลงที่อารมณ์
ธรรมดา ถ้ายังไม่ถึงอารมณ์ธรรมดาก็ถือว่ายังไม่จบ

เมื่อประมาณต้นปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ผมได้ยื่นหลวงพ่อบ
ท่านรำพึงมีความว่า “อาตมานี้อาจจะสอนผิด เพราะสอนเขา
ละเอียดเกินไปจนเขาไม่เอาไปคิดพิจารณาต่อจึงไม่เกิด

ปัญญา ต่อไปอาตมาเห็นจะต้องเปลี่ยนแนวสอนเสียใหม่”
ผมก็จะไม่วิจารณ์คำพูดของครูบาอาจารย์ ให้ท่านใช้
สติปัญญาของตนคิดเอาเองบ้าง

๔.๖ ผมลืมบอกไปว่า ผมเองก็ยังมีอารมณ์หวงขี้้อยู่
(ตามข้อ ๔.๔) ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แก่ใจว่ามันเป็นของไม่ดี
โดยเฉพาะขี้ ๒ กองนี้ได้เด็ดขาด ผมก็มีโอกาสได้เป็นพระ
อนาคามี (ตามตำรา) แต่ใจมันก็ยังอดเปลออหวงขี้ ๒ กองนี้
ไม่ได้ เพราะสติของผมมันยังไม่ต่อเนื่อง เมื่อใดหรือขณะใด
ที่มีสติคุมจิตอยู่อย่างต่อเนื่อง ปัญญาาก็เกิดเห็นว่าขี้ ๒ กองนี้
นาเกลียด เป็นกิเลสตัณหา-อุปาทาน และสร้างกุศลกรรมให้
กบตนเองก็วางขี้ ๒ กองนี้ได้ แต่พอมีสิ่งมากระทบใจ (ทาง
อายตนะ) ใจหวั่นไหวช่วงนั้น สติก็ขาดตอน ปัญญา ก็
หายไป ความโง่ก็เข้ามาแทนที่ ใจมันก็หันไปคบขี้ ๒ กองนี้
มาเก็บไว้อีก เพราะเหตุนี้เองผมจึงยังเอาดีไม่ได้ ขี้โลกกับขี้
โกธ หากผมล

๔.๗ ตัณหาเกิดได้อย่างไร ความเห็นส่วนตัวผมใน
ขณะนี้ คิดว่าตัณหาเกิดจากความคิดที่ออกมาจากใจธรรม
ทั้งหลาย มีใจเป็นหัวหน้า มีใจประเสริฐสุด (มีใจเป็นใหญ่
สุด) สำเร็จที่ใจ (ธรรมประ โยคนี้เป็นพุทธพจน์) หรือ บุญ-

บาป, สุข-ทุกข์, ดี-ชั่ว, กุศล-อกุศล ล้วนเกิดจากความคิด
ของเราเองทั้งสิ้น เรื่องนี้ให้ดูหลวงพ่อบุญรอดท่านเป็นตัวอย่าง ใคร
ไปตามอะไรท่านก็ว่าดีทั้งนั้น แม้แต่ท่านป่วย[มากใกล้จะ
ตาย ท่านก็ยังว่าดี ท่านสอนอยู่เสมอว่าการเจ็บป่วยเป็นของ
ดีทำให้เห็นทุกข์ จะได้ไม่ประมาทในความตาย ทุกครั้งที่
ป่วยท่านว่าจิตท่านเป็นสุขมาก เพราะท่านคิดแต่แง่ดี คิดแต่
สิ่งที่เป็นบุญเป็นกุศล ส่วนพวกเรามักคิดตรงข้ามกับท่าน
ใจจึงวิ่งเข้าหาทุกข์-หาบาป-หาความชั่ว-หาตัวอกุศลให้กับ
ตนเอง หากคิดเป็นพระธรรม ก็เท่ากับเราเบียดเบียนตนเอง-
ทำร้ายตนเอง-ขาดเมตตากับตนเอง-เผาใจของเราเองเพราะ
ความโง่ (แล้วยังชอบคิดว่าตนฉลาด) จึงไม่เห็นอริยสัจตาม
ความเป็นจริง ผมเห็นจะต้องขอสรุปว่าข้อเท็จจริงนั้นไม่มี
ใครเขามาทำร้ายเรา หากใจของเราหรือความคิดของเราเอง
นั่นแหละ คือตัวการที่คอยทำร้ายตนเองตลอดมา (เรามัก
เป็นศัตรูกับ ตัวเอง) พุทธพจน์ “ไม่มีใครที่จะทำร้ายเราได้
มากเท่ากับใจของเราเอง เพราะผมพาท่านออกนอกทางไม่
ตรงกับปัญหาที่มีคนถามมานาน แต่ทางนั้นก็เป็นที่
นำไปสู่ความพ้นทุกข์ หรือเป็นพระธรรม ซึ่งผมถือว่ามี
ค่าสูงสุดในโลก เพราะพระธรรมเป็นตัวแทนของ

พระพุทธเจ้า พระธรรมเป็นของกลาง ดังนั้น สิ่งที่ผมนำ
มากล่าวทั้งหมดนี้ จึงเป็นของพระพุทธเจ้า แต่ท่านจะต้อง
รับความจริงว่า จิตคนเราเจริญแค่ไหนก็รู้ธรรมได้แค่นั้น
ธรรมที่ผมนำมาจึงเป็นเพียงขั้นต้น ซึ่งยังอิงสัญญา
(ความจำ) อยู่เป็นส่วนใหญ่เท่านั้น

๐ คำตอบพร้อมเหตุผลและข้อเท็จจริงที่ว่า “ทำไมหลวงพ่อก
จึงต้องมีตำราอาหารอยู่ด้วย”

ความจริงทหารอากาศกับหลวงพ่อนั้น มี
ความสัมพันธ์กันมานานตั้งแต่หลวงพ่อกท่านยังอยู่ที่ จ.
ชัยนาท แล้วเจ้าอาวาสของวัดท่าซุงคนก่อน ได้ไปขอเชิญ
หลวงพ่อกให้มาอยู่ที่วัดนี้ เวลามากก็มีพิธี มีขบวนแห่ใหญ่โต
มีประชาชน จ.ชัยนาท และ จ.อุทัยธานี พร้อมทหารอากาศ
จาก อ.ตาคลีตามมาส่งกันมาก หลวงพ่อกท่านต้องได้รับ
ความลำบากมากในเรื่องที่อยู่อาศัย เพราะกุฏิที่ท่านมาอยู่
ครั้งแรกนั้น มีฝาไม้ครบทั้ง ๔ ด้าน หลังคาก็ไม่เต็ม เวลา
นอนแหงนมองดูดาวได้สบายมาก แต่ท่านก็ได้รับการ
สงเคราะห์จากศิษย์รุ่นแรกจากชัยนาทและ ตาคลีมาช่วย
ไม่ให้ต้องตากฝน, ตากแดดและตากลม โปรดดูจาก วงษา
นุสรณ์ (เรียบเรียงโดยหลวงพ่อกท่าน)

และจากสู่แสงธรรม โดย พล.อ.ต.มบุญ ชมภูทิบ

เจ้าอาวาสคนเดิมก่อนหลวงพ่อนี้ ปัจจุบันถูกจับสึกเพราะมี
อาบัติปาราชิกถึง ๒ ข้อ คือ

๑. มีเมียและมีลูกในระหว่างที่บวช

๒. เอาของวัดไปขายจนเกือบหมด เช่น ของมีค่าใน

โบสถ์และวิหารเก่า ไม่มีเหลืออยู่เลย ไม่เว้นแม้แต่
พระพุทธรูปที่พอจะยกได้ก็เอาไปหมด พระพุทธรูปที่ยกไม่
ไหวก็ใช้วิธีตัดคอเพื่อเอาเศียรพระไปขาย (คงจะเป็นพรรค
พวกหรือลูกน้องที่มาอาศัยวัดอยู่เป็นผู้ทำ โดยเจ้าอาวาส
จะต้องมีส่วนรู้เห็นด้วย เพราะ ไม่ใช่งานเล็ก ๆ และทำได้ใน
วันเดียว) สภาพโบสถ์เก่าเหลือพระประธานองค์เดียว
นอกนั้นไม่เหลือ ที่ท่านเห็นปัจจุบันนั้นเป็นของที่พวกลูก
ศิษย์หลวงพ่อกันช่วยกันซ่อมและหามาใหม่ทั้งสิ้น รวมทั้ง
ภาพฝาผนังโบสถ์ด้วย ส่วนวิหารนั้นแยกออกเหมือนคนหัว
แตกจะพังมิพังอยู่แล้ว หลวงพ่อกันต้องให้ช่างมาซ่อมด้วย
วิธีไฮเทค ใช้เครื่องดึงกลับมาให้ชนกัน แล้วเชื่อม เป็นที่
อัศจรรย์มากที่ไม่ต้องรื้อ พระพุทธรูปเกือบทุกองค์ไม่มี
เศียรที่ท่านเห็นในปัจจุบันนั้น ช่างได้ปั้นใหม่ด้วยช่างคน

เดียวกัน ดังนั้นพระพักตร์ของท่านจึงคล้าย ๆ กันหมด

ผมจึงต้องขอโมทนาบุญจากท่านด้วย ส่วนรูปพระโมคคัลลาน์นั้นปั้นใหม่ทั้งองค์ แต่องค์ใหญ่กว่าพระสารีบุตร ผมจึงสงสัยว่าช่างท่านคงมีความลำเอียงที่รักพระ โมคคัลลาน์มากกว่าพระสารีบุตรกระมัง การซ่อมทั้งโบสถ์-วิหาร-พระพุทธรูป-ปิดทองพระ-ซ่อมพื้น และอื่น ๆ ทั้งหมด ก็โดยความร่วมมือร่วมใจกัน ของพุทธบริษัทที่เป็นศิษย์ของหลวงพ่อกัน เพราะพวกเขาเหล่านี้รู้ว่าอันิสงส์จากการซ่อมโบสถ์-วิหาร-พระพุทธรูปนั้นมีอันิสงส์มาก ยกตัวอย่างเช่นนางวิสาขา เป็นต้น นางผ่านไปที่ใด หากเห็นพระพุทธรูปชำรุดแตกหัก นางจะให้ช่างมาบูรณะซ่อมให้ทุกที ผลบุญก็อย่างที่เห็น ๆ กัน เป็นตัวอย่างชัดเจนว่านางเป็นเบญจกัลยาณี คือ มีความงามพร้อม ๕ อย่าง ซึ่งผู้หญิงทุกคนปรารถนา

ก. งามผมสมพักตร์ลักษณะ-ผมสวย ไม่ต้องหวี ไม่ต้องสระ และสาง และมีกลิ่นหอมตลอดเวลา

ข. โอบุฐาจิมลิ้มดูพริ้มเพรา-มีปากสวยมาก ๆ และมีสีแดง ไม่ต้องทาปาก

ค. งานทนต์ยลปลงตั้งสังข์ขัด-มีพื้นสวยเป็นเงา

งามจุจ เปลือกหอยสังข์ที่ขัดแล้ว

ง. ผิวทัศนักรรณการ้งามราศี-มีผิวสวยหาตำหนิ หรือหาที่ติ ไม่ได้

จ. คลอดบุตรสักเท่าใดวัยยังดี-มีบุตร ๒๐ คน ก็ยังสาวเหมือนเดิมและร่ำรวยทรัพย์จนนับจำนวนไม่ได้ เพราะเหตุจากการช่อมโบสถ์-วิหารและพระพุทธรูปเก่า ดังนั้น พุทธบริษัท ผู้ใดที่อยากจะเป็นอย่างนางวิสาขา ก็ยังมีโอภาสเพราะคำว่าบุญหรือความดีแล้ว ไม่มีคำว่าสายเกินไปในพุทธศาสนา ถ้าท่านจะทำ (ขณะนี้ยังช่อมไม่เสร็จ) เรื่องเกี่ยวกับหลวงพ่อนี้ หากจะให้ผมเขียนคงจะจบยาก จึงขอตอบเป็นข้อ ๆ ดังนี้

๑. ทหารอากาศจากตาคลี ผลัดกันมวนนอนเป็นเพื่อนหลวงพ่อ เก่าที่สุด คือ พันจ่าอากาศสาย ท่านขอเหมา ท่านผู้นี้แหละจะนอนขวางประตูเข้าห้องนอนหลวงพ่อทุกคืน พร้อมอาวุธประจำกายของท่าน ท่านอยู่กับหลวงพ่omanานจนกระทั่งติดโรค-กลายเป็นโรคประหลาดของชาวโลก โรคที่ท่านเป็นก็คือ โรคไม่ยอมเกิด ดังนั้น เมื่อท่านตายไปท่านจึงไม่ต้องเกิดอีก ผมเองระหว่างปี ๑๗ ถึง ๒๐ ได้ติดตาม

หลวงพ่อก่อนออกหน่วยไปสงเคราะห์ตำรวจ- ทหาร

ตามชายแดน (ตามที่เขียนไว้ในลูกศิษย์บันทึกเล่ม ๒) ก็ได้
นอนมุ้งเดียวกันกับท่าน จำสายนี้เกือบทุกครั้ง ดังนั้น ผมก็
คงจะติดเชื่อ โรคมาจากท่านเหมือนกัน แต่ตอนผมตายไม่
ทราบว่าจะมีผลเหมือนกับท่านหรือเปล่า

๒. เมื่อหลวงพ่อก่อนพาคณะศิษย์ของท่าน ออกไป
เยี่ยมตำรวจ-ทหารถึงแนวหน้าในป่าอย่างเปิดเผยเกือบทุก
อาทิตย์ระหว่างปี ๑๙-๒๐ และให้กำลังใจกับบรรดาทหาร-
ตำรวจ พร้อมทั้งแจกวัตถุมงคล ซึ่งเป็นพุทธานุภาพ (พุท
โธอัปปมาโณ) ไม่ใช่ไสยศาสตร์อย่างที่พวกที่แต่งตัวคล้าย
พระบางคนชอบโจมตีมาจนถึงปัจจุบันนี้ ผลทำให้ตำรวจ-
ทหารมีกำลังใจดีมาก และขับไล่พวกนับถือลัทธิอุบาทว์
(คอมมิวนิสต์ซึ่งปัจจุบันกำลังจะสูญพันธุ์ไปจากโลกแล้ว)
แตกพ่ายไปในที่สุด ดังนั้น จึงเป็นที่เจ็บแค้นของพวกเหล่านี้
ยิ่งนัก และใช้แผนสกปรกที่จะเก็บพระดี ๆ ในประเทศไทย
ให้หมด ตามบัญชีที่ทางการทราบ ซึ่งก็ตรงกับที่หลวงพ่อก่อน
ท่านรู้จากปากของคนที่เขาจ้างมาเก็บท่านที่วัด (แต่ทำไม
สำเร็จเพราะหลวงพ่อก่อนรู้ตัวอยู่ก่อนแล้ว) และตรงกับที่หลวง
พ่อก่อนเจียร วัดถ้ำเสือ จ.กระบี่ มาเทศน์ที่ ร.พ .ตำรวจ และ

เล่าให้ฟังว่าท่านก็จะถูกพวกนี้เก็บ เพราะไปขัดนโยบาย

อุบาทว์ของเขา ตัวท่านอยู่หมายเลขหนึ่ง (เพราะอยู่ภาคใต้)

อันดับสองก็เป็นพระภาคใต้ อันดับสามหรือสี่ ผมจำไม่ได้

แน่ คือหลวงพ่อกองเรา มันออกไปตั้งเก็บเป็นบัญชีเลย ๑๐

ชั้นลับ ผมรู้เรื่องพวกนี้เพราะเป็นหมอดำรวจ มีคนใช้ที่เป็น

นายตำรวจมาหา มาก จึงเข้ากับคนได้ทุกระดับจนถึงอธิบดี

ตำรวจ (ส่วนภาคกลาง หลวงพ่อฤๅษีอยู่อันดับหนึ่ง)

๓. วันหนึ่งที่วัด วันเดือนปีจำไม่ได้ หลวงพ่อกำลัง
อยู่องค์เดียวที่ชั้นล่างของตึกกริมน้ำ ติดกับหอฉันในปัจจุบัน
กับหมาหนึ่งตัว มีชายหนึ่งคนพร้อมกระเป๋าหนังมีชิปруд
หิ้วเข้ามาหาหลวงพ่อ พอโผล่หน้าเข้าห้อง หมาซึ่งเป็นยาม
อย่างดี ก็วิ่งเข้าใส่ทันที พร้อมส่งเสียงคำราม ชายผู้นั้นก็นั่ง
ลงคุกเข่าวางกระเป๋าลงกับพื้น หลวงพ่อก็นึกขึ้นว่า “ว่า
ไง มีคนเขาจ้างเธอให้มายิงฉันใช่ไหม” ชายคนนั้นเหงื่อแตก
มือและตัวสั่นนั่งก้มหน้านิ่ง ไม่ยอมสบตา และไม่ยอมพูด
หลวงพ่อก็นึกวาระจิต (อย่างที่พวกเรา ก็ทราบกันดีอยู่แล้ว)
จึงพูดปลอบใจเขาด้วยความเมตตา จนที่สุดเขาก็รับ
สารภาพกับหลวงพ่อตลอดข้อหา และเปิดเผยแผนอุบาทว์
ค่าจ้างและบัญชีรายชื่อ พระที่เขาต้องการจะเก็บ เพราะไป

ขวางนโยบายอุบาทว์ของเขา ส่วนรายละเอียดอื่น

นอกเหนือจากนี้ท่านมิได้เล่าให้ผมฟัง รู้เพียงแค่นี้ก็เสียว
แทนท่านมากพอแล้ว

๔. ประมาณปี ๑๘ ผมไปค้างที่วัด หลังปฏิบัติ

กรรมฐานเสร็จแล้ว ผมก็ออกไปเดินแถวหน้าวัดซึ่งเปลี่ยว
มาก ไม่มีทั้งรถทั้งคนเดินในถนน ไฟฟ้าของถนนก็เกือบไม่
มี มีแต่เฉพาะของวัดไม่กี่ดวง ก็พบหลวงพี่ท่านหนึ่งเดิน
เป็นยามอยู่ในมือข้างหนึ่งถือกระบอกลไฟฉายชนิด ๕ ท่อน
อีกมือถือแป้นนี้ๆ ขนาดพอเหมาะมือ ผมจึงพูดเล่นกับท่าน
ว่าหลวงพี่จะไปดีกับใคร ท่านก็หัวเราะอย่างผู้มีอารมณ์ดี
แล้วตอบว่าอาตมาอยู่ยาม ขณะนี้วัดไม่ค่อยปลอดภัย
กลางคืนมีคนแอบมาข่ม ๆ อยู่เสมอ พอเราเห็นมันก็หลบเข้า
ไปในเขตวัดเก่า ซึ่งสภาพผม (ปาราชิก) ยังมีอำนาจอยู่ พระ
จึงต้องตั้งเวรยามขึ้นเอง โดยที่หลวงพี่ไม่ได้ส่ง ผมต้องขอ
ชมและโมทนาความดีของพระรุ่นนั้น ไว้ ณ ที่นี้ด้วย เท่าที่
ผมจำได้ มี พระครูปลัดอนันต์ พัทธญาโณ (หลวงพี่อนันต์)
และ พระครูสมุห์พิชิต จิตวิโร (หลวงพี่โอ) อาจมีองค์อื่น
อีกที่เป็นยาม แต่ผมจำไม่ได้ต้องขออภัยไว้ด้วย แต่ที่ผมเห็น
แล้วต้องตกใจก็คือ เห็นหลวงพี่องค์หนึ่งมือหนึ่งถือไฟฉาย

แต่อีกมือของท่านมีปืนลูกซองยาวอยู่ด้วย (ท่านถือไป แล้วตอนออกพรรษาปีนั้น) ผมถามท่านว่าหลวงพี่จะไปยิงใคร ท่านก็อธิบายให้ฟังว่า ท่านอยู่เวรเห็นมีคนถืออาวุธ มา ชุ่มๆ อยู่ตอนกลางคืน ท่านจึงให้ญาติเอาปืนของท่านที่บ้าน มาให้ เพื่อไว้ป้องกันตนเอง ป้องกันหลวงพ่อ และป้องกันของสงฆ์ ผมก็ถามท่านว่าแล้วหากเกิดจำเป็นที่จะต้องยิงมันจริงๆ เล่า ท่านก็ตอบว่าท่านมีวิธีแก้ไขให้กั่มตนเองไว้แล้ว คือ ขอสีกตนเองจากความเป็นพระก่อน เพราะหากยังอยู่ในสมณเพศแล้ว ฆ่าคนมีโทษสูงและบาปมาก แต่หากเป็นฆราวาส โทษน้อยและบาปน้อยกว่ามาก ผมก็ถามต่อถึงวิธีสีกตนเอง ท่านก็บอกให้ แต่ผมจำไม่ได้เสียแล้ว หลังจากนั้นเวลาผมมาค้างที่วัด ผมก็พกปืนมาด้วย แต่ผมก็พกมาอย่างนั้นเอง เพราะเกิดสงสัยตัวเองว่าเวลาไปพบพวกโจรเข้า โจรอาจโชคดีได้ปืนของผมไปเป็นของแถมก็ได้

๕. ในปี ๑๘ นั้นเอง ผมไปค้างวัด เห็นตำรวจ-ทหารหลายคนพร้อมอาวุธมาค้างที่วัด จึงได้เข้าไปคุยด้วยได้ความว่าคืนนี้จะมีคนหลายคนบุกวัด เพื่อมุ่งหมายทำร้ายหลวงพ่อ ผมเลยตื่นเต็นไปกับพวกเขาด้วย ต่อมามีข่าว

กรองรายงานว่าขณะนี้ (ประมาณ ๒๐.๐๐ น.) มีรถปิกอัพ
อัพหนึ่งคันพร้อมชาย ๖ คน มีอาวุธครบมือ ชุ่มอยู่เขตวัด
เก่า ทางฝ่ายเราก็พร้อมรับ หลวงพ่อท่านสอนกรรมฐาน
ตามปกติ (ในตอนนั้นมีคนมาปฏิบัติไม่เกิน ๑๐ คน) เรารอ
อยู่จนดึก มันก็ไม่เข้าจู่โจมมันคงรู้ว่า ขึ้นเข้ามามีหวังกลับ
บ้านเก่าหมด เพราะเห็นมีตำรวจ-ทหารอยู่หลายคน มันเลย
กลับ รุ่งเช้าได้รับข่าวว่า ขากดับฝนตก รถของมันคว่ำและ
มันตายหมดทั้ง ๖ คน เรื่องที่จะจู่โจมวัดเลยเงียบไป

๖. พวกอุบาทว์ใช้แผนใหม่ โดยส่งคนมาบวชเป็นพระ
ในวัด เป็นชายหนุ่มมีการศึกษาดี หน้าตา-รูปร่าง-ผิวพรรณ
ดี ดูภายนอกกิริยาและวาจาก็ดีด้วย หลวงพ่อองค์นี้จึงเป็น
ขวัญใจของพวกสาวมากและสาวน้อยทั้งหลาย (ในขณะ
นั้น) หลวงพ่อท่านก็แต่เรื่องอารมณ์อันเป็นอกุศลไม่มีอยู่ใน
จิตของท่านแล้ว ท่านมีแต่เมตตา ตั้งใจสงเคราะห์เขาให้เป็น
คนดี โดยกลับใจเสียใหม่ แต่ไม่สำเร็จ หลวงพ่อองค์นี้ก็อ
กลายมาให้เห็นชัดเจน ๆ ทุกวัน เช่น ยุให้พระในวัดแตกแยก
กันเอง ทำให้พระกับฆราวาส และ เข้าใจกันผิดหรือผิดใจ
กัน ที่สุดบรรดาพระก็รวมตัวกันไม่ยุ่งด้วยและไม่ให้เข้า
ใกล้ชิดหลวงพ่อ หลวงพ่อองค์นี้ก็ใช้วิธีเป็นแนวที่ ๕ คอยฟัง

ข่าวการเดินทางของหลวงพ่อก็ให้ฝ่ายตรงข้ามทราบ เพื่อหาโอกาสทำร้ายหลวงพ่อ ในที่สุดเขาก็รู้ว่าเขาทำงานให้กับฝ่ายตรงข้ามไม่สำเร็จ จึงมาขออนุญาตหลวงพ่อเพื่อออกชุดงค์ หลวงพ่อก็อนุญาต ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาก็หายตัวไปเลยเพราะกฎของลัทธิอุบาทว์ หากทำงานให้เขาไม่สำเร็จแล้วจะมีผลอย่างไรให้คิดเอาเอง

๗. ผลจากข้อ ๖ หลวงพ่อถูกดักยิงกลางทาง ระหว่างเดินทางทั้งขาเข้ากทม. และขากลับวัด ให้สังเกตรถตู้คันหนึ่งของวัดติดฟิล์มสีเกือบจะดำถูกพวกนี้ซุ่มยิง แต่แปลกมากที่กระจกไม่แตกไม่ร้าว มีแต่รูกระสุนปืนผ่านกระจกจากด้านหนึ่งไปทะลุออกอีกด้านหนึ่ง เขาซุ่มยิงตอนขากลับขาไปหลวงพ่อนั่งรถคันนี้ แต่ขาพอถึงวัดท่านจึงบอก กลับท่านเปลี่ยนรถนั่งอีกคันหนึ่ง ปรากฏว่าพวกสาวน้อยทั้งหลายที่นั่งรถตู้ที่ถูก (ท่านรู้แต่, ไม่บอกให้อื่นตกใจ) ยังไม่มีใครรู้ตัวสักคน ต้องไปชี้ให้ครูกระสุนเข้าและรูกระสุนออกจึงเพิ่งจะตกใจร้องกันลั่น ทั้ง ๆ ที่เป็นอดีตไปแล้ว จึงวิจารณ์กันว่าฉันได้ยินเสียงปืนดังตรงนั้น ตรงนี้ ตามแต่อุปาทานของคนจะพาไป มีครั้งหนึ่งมันติดตามประกบเกือบตลอดทาง เข้าใจว่าจะใช้วิทย์ เพราะมีรถกักและเปลี่ยน

รถตามระยะ ๆ มันทำเหมือนใน ภาพยนตร์เจมส์บอนด์

๐๐๗) เมื่อเข้ามาในเมือง (กทม.) ก็ต้องใช้วิธีย้อนรอย คือ หลวงพ่อท่านเปลี่ยนรถนั่งเสีย ตอนแวะที่บ้าน พล.อ . อ . อาทร โรจนวิภาต มันก็ตามรถคันเดิมต่อไป และรถคันนั้นก็ แวะเติมน้ำมันที่ปั้มเสีย ถ่วงเวลาไว้พอสมควร มันก็หยุดรอ ส่วนรถคันจริงที่หลวงพ่อนั่งก็ไปถึงบ้านซอยสายลมแล้ว คนใดที่ชี้สงสัยว่าเหตุใดหลวงพ่อจึงต้องมีตำรวจ-ทหารอยู่ กบท่านด้วย จะได้คลายความสงสัยลง แต่ผมคิดว่าท่านคง อยากรู้เรื่องมากกว่านี้ และละเอียดกว่านี้ มิฉะนั้นเวลาท่าน ไปนั่งจี ท่านก็อาจจะสงสัยต่อไปอีก (ขออภัยที่เขียน ประโยคนี้ เจตนาของผมมิได้คิดตำหนิตีความท่าน แต่ผมมี เจตนาจะให้ผู้อ่านหายง่วงเท่านั้น เพราะผมเขียนมายาว)

๕. ในบางครั้งเขาก็มีแผนใช้รถบรรทุกใหญ่ ชนแล้ว หนี แต่จะใช้แผนอะไรหลวงพ่อก็รู้ทุกที เพราะท่านรู้ วาระจิตของคนด้วยญาณ ซึ่งแปลว่ารู้ และรู้ได้เฉพาะตน (ส่วนตัวผมมั่นใจว่าท่านใช้ปฏิสัมพันธ์ญาณ ไม่ใช่ญาณ ๕ หรือทิพยจักขุญาณธรรมดา ๆ ซึ่งพวกเรามากมายหลายคนก็ มี แต่ยังไม่มั่นคงและแน่นอน เพราะ กิเลสตัณหา-อุปาทาน และอกุศลกรรมยังไม่หมด) แม้คิดว่าท่านอยากจะรู้จริง ๆ

ไม่จำเป็นต้องมารู้เอาตอนพบกับเหตุการณ์ ใครที่คิดชั่ว

ไว้ที่ไหนอย่างไร ท่านก็รู้ได้ทั้งสิ้น (รู้ตั้งแต่อยู่ในมุ้ง) แม้
ในขณะนี้ก็มีคนชั่วอีกไม่น้อยที่ถูกส่งมาจากภายนอกเข้า
มาปนอยู่ กับคณะศิษย์ของท่าน นั่งฟังท่านสอน แต่ใจคอย
จับผิด และคิดไปทางอกุศลตลอดเวลา บางครั้งท่านก็เมตตา
พูดขึ้นลอย ๆ ให้รู้ตัวว่า นี่มากันกี่คน นั่งอยู่ตรงไหน ท่านก็
รู้ เป็นการปรามกันไม่ให้คิดชั่ว-ทำชั่วมากขึ้นไปอีก
(ต้องการให้เขากลับใจ)

๑๐. ตอนที่ผมรู้สึกเสียวมาก ๆ (กลัวมาก) คือ ตอน
ท่านพาคณะไปเยี่ยมตำรวจ-ทหารที่ จ.เพชรบูรณ์ คณะของ
ท่านใหญ่มาก หาที่พักลำบาก จึงไปพักนอกเมืองที่ค่าย
ลูกเสือแห่งหนึ่ง ปรากฏว่าคณะที่ติดตามหรือตามติด ก็เข้า
มาจะพักร่วมกับเราในค่ายด้วย วิธีการของเขาก็ใช้กีตาร์ดีด
แล้วร้องเพลง ลูกทุ่งบ้าง ฝรั่งบ้าง ตามศาลาพักซึ่งมีอยู่หลาย
จุด หลวงพ่อก็สั่งการให้พวกเราซึ่งเป็นนักร้องสมัครเล่น
(ความจริงทุกคนก็เป็นนักร้องทั้งนั้น เพราะพอออกจากห้อง
แม่ได้ เราก็อร้องแข่งกันแล้ว ว่าใครจะเสียงดีกว่ากัน) ไป
ประกบชวนคุยไว้ ชวนร้องเพลงไปบ้าง แต่ขณะเดียวกันก็
ให้รถเล็กหนึ่งคัน ขับออกนอกค่ายลูกเสือไปแจ้งให้ฝ่าย

ทหารทราบ และส่งกำลังมากู้มกันพวกเรา เมื่อทหารมาก็
ขอเชิญเขาให้ออกไปเสียแต่โดยดี ซึ่งเขาก็ยอมคืนนั้นทั้ง
ทหารและพวกเราบางคนก็ต้องอยู่ยามตลอดคืน ผมจำได้ว่า
ตอนเช้ามีด อากาศที่ จ.เพชรบูรณ์นั้นมันหนาวอย่าบอกใคร
เชียว ผมนอนมุ้งเดียวกับท่านจำลอง ผ้าห่มไม่มีทั้งคู่ พอตก
ติก ๆ ความหนาวมาเยือน เราสองคนก็สามัคคีกัน ปลดมุ้ง
ลงเอามาเป็นผ้าห่มแทน ลูกศิษย์หลวงพ่อก็ต้องแบบนี้ บาง
แห่งมีผ้าห่ม แต่มุ้งไม่มีก็บ่อย ๆ แต่เราก็ทนได้และห้ามบ่น
ถ้าคิดจะเป็นศิษย์ที่ดีของท่าน

๑๑. คณะของหลวงพ่อก็คงคิดตามแบบนี้ตลอด ไม่ว่าจะ
จะขึ้นเหนือ - ล่องใต้ - ไปอีสานหรือภาคตะวันออก ก็มีแมว
ขโมยคอยติดตามจะกินปลาอย่างอยู่ตลอดมา เพราะอะไร
ท่านรู้ไหมคำตอบก็คือ มีแนวที่ห้าคอยส่งข่าวบอกฝ่ายตรง
ข้ามล่วงหน้าทุกครั้ง ผู้ส่งข่าวชั้นดีคนหนึ่งก็คือหลวงพ่ที่อยู่
ในวัด (ดูข้อ ๖) เมื่อเป็นเช่นนี้หลวงพ่อก็ใช้วิธีไม่บอก
กำหนดการล่วงหน้าแบบในอดีต คำสั่งของท่านจะออกเมื่อ
รถจะเคลื่อนที่ ห้ามถามรายละเอียด ให้ท่านรู้อยู่แ่เองก็เดียว
เพราะพวกเราตอนนั้นกรรมบท ๑๐ เรื่องวาจา ๔ ยังไม่รู้จัก
แม้ในขณะนี้ (ปัจจุบัน) ผมก็ยังสงสัยว่าท่านจำได้แค่ชื่อของ

มัน แต่ยังปฏิบัติไม่ได้อีกจำนวนมาก) ดังนั้น เส้น

ทางเดินรถขาไปกับขากลับมักจะถูกเปลี่ยนแปลงเสมอ ขา
เข้ารถวิ่งเข้าทางหนึ่ง แต่ขากลับมักไม่ย้อนทางเดิม

เนื่องจากการใช้กับระเบิดกันแล้ว ทั้งและชนิดมีคนบังคับ
และไม่ต้องใช้คนบังคับ พวกที่ไม่รู้เรื่องนี้ก็สบายใจไป แต่
พวกรู้อ้างแต่ไม่จริงแบบผมนี้ ก็กลุ้มใจเป็นธรรมดา ผมมา
เข้าใจสุภชาติที่ว่า “รู้มากยากนาน รู้น้อยพลอยรำคาญ” ได้
ละเอียดขึ้นอีกหนึ่งขั้นก็ตอนนี้แหละ และคำสอนที่พระท่าน
สอนให้เรา “บอดเสียบ้าง ไข้เสียบ้าง หนาวเสียบ้าง” แล้ว
จะเป็นสุขขึ้น ก็จริงของท่านทุกประการ

๑๒. หลวงพ่ออุกกล่าวหาว่าเป็นผู้ตัดไม้ทำลายป่า ใน
เขต อ.บ้านไร่ จ.อุทัยธานี ซึ่งเป็นอำเภอที่ใหญ่ที่สุดใน
ประเทศไทย เพราะมีเขตติดต่อกับจังหวัดอื่นถึง ๕ จังหวัด
ป่านี้จึงอุดมไปด้วยไม้นานาชนิด และเป็นที่อยู่ของพวก
ผกก.อย่างดี โดยผมสงสัยว่าอาจมีผู้ใหญ่ในราชการหลาย
หน่วยสนับสนุนเขาอยู่เบื้องหลังเพราะได้ผลประโยชน์ส่วน
ตนจากการตัดไม้ทำลายป่า เรื่องนี้หลวงพ่อบ้านทราบดีแต่
ไม่พูด เพราะท่านหมดอารมณ์ในทางอกุศลแล้ว พวกนี้ไม่
ยอมหยุดแค่นั้น เลยอาศัยท่านเป็นเครื่องมือกระทำชั่วต่อ

โดยเอาไม้ขนาดใหญ่ ๆ ผ่านด้านเขาเมือง อุทัย เมื่อถูก
ตำรวจจับ ก็อ้างว่าไม้ของหลวงพ่อจะมาสร้างวัด เมื่ออ้าง
บ่อย ๆ ตำรวจก็สงสัย มาถามหลวงพ่อ หลวงพ่อเลยให้
ตำรวจตรวจดูทั่วบริเวณวัดเองด้วยตัวว่ามีไม้สักท่อนหรือไม่
และอาคารของท่านที่สร้างขึ้นมาก็ใหม่ก็เกือบไม่มีไม้เลย
นอกจากประตูอย่างเดียว นอกนั้นเป็นเหล็กกับปูนทั้งสิ้น
(พวกเราถึงรู้เห็นอยู่แล้วว่า วัดของหลวงพ่อนี้จุดไฟเกือบจะ
ไม่ติดเพราะมีแต่ปูนกับเหล็ก) มันทำกันขนาดนี้ หลวงพ่อ
ท่านเลยบอก ตำรวจว่า ต่อไปใครอ้างชื่อฉันก็ให้กักรถไม้ฉัน
ไว้ทุกคัน แล้วฉันจะไปดูเอง ตั้งแต่นั้นมันก็เลิกใช้วิธีอุบาย
แบบนี้อีก แต่มาใช้ วิธีรุนแรงยิ่งกว่านั้น หลวงพ่อถูก
กล่าวหาว่าสะสมอาวุธสงครามไว้ในวัดมากมาย สมัยนั้นผู้
การสันติบาล ชื่อ พล.ต.ต.อารีย์ฯ ท่านรับ ใบร้องเรียน
กล่าวหาเรื่องของหลวงพ่อของเรานี้มากมาย แต่ท่านไม่เชื่อ
เพราะท่านรู้จักหลวงพ่อดี ท่านรวบรวมไว้ได้เป็นแฟ้มหนึ่ง
ต่างหากแต่ก็เก็บเรื่องนี้ไว้เฉย ๆ เพราะท่านไม่ยอมโง่ตามคน
อื่นที่เป็นแนวร่วมให้ผกก. โดยไม่ตื่น (ถือมงคลตื่นข่าว พอ
ได้ข่าวยังไม่ว่าจริงหรือเท็จ ไม่ได้ใช้ปัญญาสักนึกก็พูดต่อ
โวยต่อไปอย่างคนขาดสติ) พวกผกก. ดีในเรื่องจิตวิทยาข้อ

นี้ว่าในโลกนี้มีคนโง่มากกว่าคนฉลาด จึงปล่อยข่าวอันไม่

เป็นมงคลออกมาเสมอ ๆ คือคำนิทา (โลกธรรม) และ

ใบปลิวทำให้เป็นข่าวเดือดร้อนไปทั่วประเทศ ไม่เว้นแม้แต่

องค์พระประมุขของชาติ ซึ่งก็ตรงกับคำตรัสของพระพุทธ

องค์ที่ว่า “ไม่มีใครในโลกที่จะเว้นจากการถูกนิทา” ผู้การ

อารีย์ฯ หลังจากที่ท่านอายุครบปี ท่านก็ออกจากราชการ ผู้

บังคับการสันติบาลคนใหม่ ก็รับหน้าที่แทน แต่ผู้การใน

สมัยนั้นท่านเปลี่ยนกันเกือบทุกปี ตามการเปลี่ยนแปลงของ

รัฐบาลซึ่งมีอายุไม่นาน (กลายเป็นการเมืองไป) ผมจึงจำ

ไม่ได้ว่าท่านชื่ออะไรกันบ้าง แต่ก็มีผู้บังคับการท่านหนึ่งซึ่ง

กลายเป็นแนวร่วมหรือถูกบังคับโดยคำสั่งจากเบื้องบนก็ไม่

ทราบได้ ท่านก็มาตรวจอาวุธสงครามที่วัดท่าซุง (ผมอาจจะ

จำพลาดก็ได้เพราะ ไม่ได้เห็นด้วยตาตนเอง) แต่ผู้ที่เล่าให้ผม

ฟังนั้น เชื่อได้เพราะขณะที่เล่านั้นท่านกำลังบวชเป็นพระอยู่

ที่วัดท่าซุงนี้ด้วย ท่านผู้นั้นก็คือ พล.ต.อ.สงวน จิตตาทาน

(ขณะที่บวชท่านมียศ พล.ต.ท. มีตำแหน่งเป็นอดีตผู้ช่วย

อ.ต.ร. (อธิบดีตำรวจ) และได้รับพระราชทานยศเป็น

พล.ต.อ . เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๐ นี้เอง เพราะท่านสร้างคุณงาม

ความดีให้กรมตำรวจตลอดมาจนถึงปัจจุบัน) ส่วนตัวผมนับ

ถือท่านเหมือนพี่ชายของผมตลอดมา ท่านเล่าให้ผมฟัง
๒ คนในตอนนั้น มีความย่อ ๆ ว่า วันหนึ่งมีตำรวจแต่งตัวดี
ยศ พล.ต.ต.พร้อมคณะได้เข้ามาในวัด เพื่อขอตรวจค้น
อาวุธสงครามในวัด หลังจากพวกเขาค้นแล้วไม่พบก็มาพบ
พระสงวน จิตตาลาน เข้าโดยบังเอิญ ก็เข้ามากราบเพราะ
เป็นลูกน้องเก่าของท่าน พอท่านรู้เรื่องว่าพวกนี้มาทำไม
ท่านก็ขึ้นธรรมาสน์ให้พรพวกนั้นเสียยาวเหยียด (พรของ
ท่านมีว่า อะ ไร บ้าง ผู้อ่านคิดเอาเองก็แล้วกัน) หลังจากนั้น
อีกคงจะปีหรือ ๒ ปี ผมยังรับราชการอยู่ มีตำรวจมาเชิญผม
ไปพบผู้ช่วยอ.ตร. มียศ พล.ต.ท. เพราะขณะ นั้นผู้ที่มียศ
พล.ต.อ.มีคนเดียว คือ อ.ตร. ผมลงไปพบ พอเห็นหน้าก็ดีใจ
เพราะไม่ใช่ใครอื่นคนไข้ของผมเอง ตั้งแต่ท่านมี ยศ
พล.ต.ต. (ผมตอนนั้นก็มียศพล.ต.ต.) ปัจจุบันท่านมียศ
พล.ต.ท. (ผมก็มียศพล.ต.ท. แต่ท่านเป็นนายผม) มาหาผม
ถึงวัด จึงดีใจที่เป็นทั้งนาย ทั้งเพื่อน ทั้งเป็นคนไข้เก่ามา
เยี่ยมถึงวัด จะไม่ให้ผมดีใจได้อย่างไร แต่พอเข้าไปใกล้ ๆ
ตัวท่าน จับไม้จับมือกัน ผมก็สะอึก สะอึกเพราะได้กลิ่นสุรา
จากลมหายใจของท่านอบอวลไปหมด จึงดึงตัวท่านให้ห่าง
องค์หลวงพ่อพอประมาณ เพราะเกรงว่ากลิ่นสุราจะไปเข้า

จุมูกของหลวงพ่อบ้าน เมื่อเห็นท่านยังรักษาภริยาและ
วาจา ในขณะที่พูดคุยกับหลวงพ่อด้วยความเคารพ ผมก็เบาใจ
สรุปความว่าท่านบังเอิญมาตรวจราชการแถบนี้ เลยแวะมา
กราบหลวงพ่อบ้าน เมื่อหลวงพ่อบ้านที่พักแล้ว ' ผมก็ดึงตัวท่าน
มาพูดกัน ๒ คนว่า นี่คงจะมาคั่นอาวุธสงครามในวัดไช้ใหม่
ที่แรกท่านปฏิเสธต่อเมื่อผมเค้นจะเอาความจริงให้ได้ ท่านก็
รับว่า มีคนร้องเรียนไปจริง ท่านไม่เชื่อบังเอิญเป็นทางผ่าน
ที่จะไปตรวจราชการ จึงแวะมาดูด้วยตาตนเองจะได้
รายงานผู้ใหญ่ได้ถูกต้อง เห็นไหมครับว่าลัทธิอุบาทว์นั้น ลง
มันกัดใครแล้ว มันไม่ยอมปล่อยง่าย ๆ ดังอุดมการณ์ของมัน
ที่ว่า มิ่งมากุมุด มิ่งหยุดกุแหะ มิ่งแย่งกู มิ่งหนีกูตาม หลวงพ่อบ้าน
จึงเอาวิธีของมันนี้แหละมาสอนศิษย์ของท่านในการตัด
กิเลสฆ่ากิเลสซึ่งอยู่ในใจของเรา หากใครทำได้ รับรองว่า
กิเลสจะซ่อนอยู่ที่ไหนก็พังหมด แต่ท่านดัดแปลงกลยุทธ์ให้
ดียิ่งขึ้น มีความว่า การ ...ตัดกิเลสโดยเฉพาะราคะ จะต้อง
มุดไว้ก่อนตั้งแต่มันยังไม่มา เพราะเวลามันมาจริง ๆ ส่วน
ใหญ่จะมุดไม่ทัน ใครที่ยังไม่ค่อยชำนาญในการใช้อาวุธฆ่า
กิเลสหรือกรรมฐานแก่จริต (หก) ด้วยแล้ว มีหวังพังหรือแพ้
กิเลสในพริบตา เช่น เห็นผู้หญิงรูปร่างดี, หน้าตาดี, แต่งตัวดี

แล้วยังนุ่งห่มแบบล่อไอ้เข้ด้วย (นุ่งห่มแบบประหยัดผ้า)

พอตาเห็นรูป ใจมันก็วิ่งไปตามรูปเสียแล้ว เรียกว่ามุกไม่ทัน ท่านจึงไม่ให้ประมาท ก็เลศต้องมุดไว้ในอสุภะกับกายคตานุสสติก่อนมึงจะมาเป็นต้น

๑๔. พวกอุบาทว์ก็ดื้อไม่ปล่อย ส่งคนมาบวชพระใหม่ อีกหนึ่งองค์ ขอเล่าย่อ ๆ ว่า พระองค์นี้พยายามทำความดีทุกอย่างเพื่อให้พระในวัดตายใจ และได้เข้าอยู่ใกล้หลวงพ่อชนิดได้อยู่เวรเฝ้าหลวงพ่อ เข้าห้องหลวงพ่อได้ แต่ผมก็มั่นใจว่าหลวงพ่อตำนานรู้ แต่ใจท่านมีแต่เมตตาผู้คนและหมดอกุศลทั้งปวงแล้ว หวังสงเคราะห์ผู้อื่นให้ได้ดี รายนี้ก็จะใช้อาวุธร้ายทำร้ายหลวงพ่อ ถ้ามีโอกาส แต่ก็ทำไม่สำเร็จ ความลับไม่มีในโลก วันหนึ่งก็ต้องพลาด เมื่อพลาดทำไม่สำเร็จ จะสึกไปก็คงถูกนายเก็บ จึงตัดสินใจยิงตัวตายที่บ้านของตัวเอง ก่อนจะตายเขาได้เข้ามาขอขมาหลวงพ่อ และหลวงพ่อก็ยกโทษให้กับเขา (ส่วนคำสอนที่หลวงพ่อสอนเขานั้น ผมไม่ได้ถามท่าน)

๑๕. นอกจากนั้นก็ยังใช้ไสยศาสตร์ปองร้ายท่าน ด้วยวิธีการต่าง ๆ นานา แต่ก็ไม่มีผล ขอให้ผู้อ่านติดตามเรื่องในอดีต ซึ่งหลวงพ่อตำนานเล่าไว้ด้วยองค์ของท่านเองก็แล้วกัน

ยกตัวอย่างเพียงเรื่องเดียวซึ่งผมเห็นกับตา คือ ตอนเย็น
วันศุกร์ หลวงพ่อท่านทำพิธีบวงสรวงตามปกติของท่านที่
หน้าโบสถ์ วันรุ่งขึ้นเป็นวันเสาร์ ขึ้น ๕ ค่ำ ขึ้น จะมีพิธีเป่า
ยันต์เกราะเพชร ครั้งที่เท่าใดจำไม่ได้ ผมเป็นผู้จุดเทียน-ธูป
ในการทำพิธีครั้งนั้น เมื่อหลวงพ่อบวงสรวงอยู่ ยังไม่เสร็จ
ก็มีตะปูกขนาด ๔ นิ้วมีสนิมส่วนใหญ่งอตกลงมาบริเวณพิธี
จำนวนมาก ที่ตกใกล้โต๊ะวางเครื่องบวงสรวง ๓-๔ ตัว และ
มีหนึ่งตัวตกใกล้ ๆ เท้าของหลวงพ่อท่าน เมื่อเสร็จพิธีเก็บ
รวบรวมได้เกือบครึ่งขันใหญ่ ๆ และผมทราบว่าทุกครั้งที่
หลวงพ่อท่านทำพิธี ก็มีเรื่องทำนองนี้เสมอเป็นปกติ
ธรรมดา ผมคิดว่าที่ผมยกตัวอย่าง พร้อมทั้งเหตุผลในอดีต
จนรู้ มาถึงปัจจุบันเพียง ๑๕ ตัวอย่าง ก็น่าจะเพียงพอแล้ว
สำหรับ ผมขอเพราะผู้ที่สงสัย (เพราะยังไม่ทราบต้นเหตุ ก็
ย่อมต้องสงสัยเป็นธรรมดา) แต่ยังมีเหตุผลในปัจจุบันที่
สำคัญมากก็คือ จิตใจของคนในปัจจุบันเสื่อมลงมาก เราจะ
พบข่าวในหนังสือพิมพ์เสมอว่ามี คนร้ายเข้าไปปล้นวัดแล้วทำ
ร้ายหรือฆ่าพระอยู่เป็นประจำ แม้ในต่างประเทศที่เขาถือว่า
เจริญแล้ว มันก็ยังฆ่าเสียหมดทั้งวัด ผู้ที่รู้ธรรมเห็นธรรม
แล้วท่านยอมไม่ประมาทในธรรม เพราะคำสอนของพระ

พุทธองค์ ๘๔,๐๐๐ บท ผ่านทรงย่อแล้วเหลือประโยค

เดียว คือ “จงอย่าประมาท” ภัยมีได้จากคนภายนอก ทั้งในอดีตจนถึงปัจจุบัน ยังมีคนมาวัดมากเท่าใด คนก็มาทำบุญกันมากเท่านั้น บริเวณของวัดก็ใหญ่ขึ้น ๆ ตามแรงศรัทธาของนักบุญภัยอันตรายย่อมมีมากขึ้นตามตัว คนโง่เท่านั้นที่คิดได้เมื่อสายเสียแล้ว (วัวหายล้อมคอก) แต่คนฉลาดเขาไม่ประมาท พระพุทธองค์จึงต้องป้องกันไว้ก่อน เช่น คนชั่ว (โจร) อาจมาปล้นวัด ปล้นพุทธบริษัทที่มาทำบุญ, คนค้างอยู่ในวัดมีจำนวนมาก, พระก็มาก บริเวณวัดก็กว้าง ยิ่งเวลายังงานวัดคนไม่ได้มาเป็นพันเป็นหมื่น แต่มาเป็นแสน ๆ คน และเป็นธรรมดา มีคนคืออยู่ที่ไหนย่อมมีคนช่วยอยู่ที่นั่น พวกขโมยของวัด ขโมยเงินวัด ก็มีอยู่เป็นปกติ ที่จับได้ก็มากแต่ไม่ได้ไว้วางใจตนเอง และที่ผมเห็นว่าจำเป็นมาก ๆ ที่ต้องมีตำรวจ-ทหารอยู่กับท่านก็คือท่านก็แก่มาแล้ว อายุก็ใกล้ ๘๐ ปีเต็มที และ สังขารของท่านก็ร่วงโรยไปทุกที เพราะท่านเกือบจะไม่มีเวลาพักผ่อนเป็นส่วนองค์ท่าน (สิงโตใช้มันมากแต่ได้พักผ่อน มันก็ยอมเสื่อมเร็วเป็นธรรมดา) พวกพุทธบริษัทก็ย่อมต้องคอยระมัดระวังประคองท่านให้อยู่ไปได้ยาวนานที่สุดเท่าที่จะทำได้ ตำรวจ-ทหาร ทุกคนล้วนเป็น

คนหนุ่มและมีศรัทธาต่อองค์หลวงพ่อกันมาก จึงเป็นผู้ช่วย
ทั้งป้องกัน ทั้งเป็นพยาบาล ทั้งเป็นผู้คอยระครองชั้น ๕
ของท่านไม่ให้ล้มตลอดเวลา ช่วยผ่อนคลายให้หลวงพ่อกัน
ท่านได้พักบ้างในโอกาสอันสมควร เพราะพระทุกองค์ที่
บวชอยู่ในวัดนี้ ท่านต่างก็มีหน้าที่ของท่านเต็มมืออยู่แล้ว
เป็นปกติของท่าน ยิ่งเวลามีงาน ท่านช่วยกันทำงานชนิดลืม
ความตายเพราะท่านเป็นโรคไม่อยากจะเกิดอีก จึงขอทำงาน
ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย เพื่อที่จะไม่ต้องกลับมาทำงานแบบนี้
อีกเกือบทุกองค์

๐ เนื่องในงานสมโภชสมณศักดิ์ พระเดชพระคุณหลวงพ่อกัน
พระราชพรหมยาน

๑๓ มีนาคม ๒๕๓๓

(จากหนังสือลูกศิษย์บันทึก เล่ม ๑)

โดย พล.ต.ท.นพ. สมศักดิ์ สืบสงวน

วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๓๒ เป็นวันเฉลิมพระ

ชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙

ในวันนี้หลวงพ่อบ้านได้เลื่อนสมณศักดิ์จาก พระสุ
ธรรมยานเถระ เป็น ‘พระราชพรหมยาน’ บรรดาศิษย์และ
ลูกหลานของท่านต่างก็ไปแสดงมุทิตาจิตกับท่าน ที่วัดสาม
พระยาเป็นจำนวนมาก โดยมีสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์
เป็นประธาน และในวันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๓๒ บรรดา
ศิษย์และลูกหลานของท่านจำนวนมาก ได้จัดขบวนรถไป
ส่งหลวงพ่อบ้านจากกรุงเทพถึงวัดท่าซุง จ.อุทัยธานีและทำ
พิธีต้อนรับท่านอย่างสมเกียรติ ซึ่งมีรายละเอียดอยู่แล้วใน
หนังสือธรรมวิโมกข์ จากนั้นเหล่าศิษย์ของท่านมีความเห็น
ว่าควรมีหนังสือสักเล่มหนึ่งออกมาให้ทำงานฉลองสมณ
ศักดิ์พัชยศ ในวันที่ มีนาคม ๒๕๓๓ นี้ โดยให้บรรดาศิษย์
ของท่านเขียนเรื่อง ที่ประทับใจเกี่ยวกับหลวงพ่อบ้าน
สำหรับประสบการณ์ของแต่ละคนซึ่งควรมีทุกคน แล้ว
มารวมกันเข้าเป็นเล่มเพื่อให้ทันงานสำหรับตัวผมเองเมื่อ
รับนโยบายมาจากหม่อมคณะแล้ว หลังจากได้ใคร่ครวญดูก็
พบว่า ความประทับใจเกี่ยวกับหลวงพ่อบ้านมีอยู่มาก
เพราะประทับใจในปฏิปทาของท่านทั้งด้านธรรมะและ
จริยาส่วนตัวตลอดมา ตั้งแต่ได้พบท่านเมื่อปลายปี พ.ศ.
๒๕๑๓ จนถึงปัจจุบัน ยิ่งปฏิบัติธรรมตามแนวที่ท่าน
แนะนำ (ทาน ศีล ภาวนา หรือ ศีล สมาธิ ปัญญา) ก็ยิ่งเกิด
ความประทับใจในความดีของท่านชัดขึ้นและมากขึ้น

เท่านั้นตลอด เวลาประมาณ ๑๕ ปี ที่ผมได้เห็นท่านสอน ให้ศิษย์ทุกคน ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธองค์ ตลอดมาด้วยอุบายในธรรมปฏิบัติ ข้อ คือ ทาน ศีล ภาวนา หรือ ศีล สมาธิ ปัญญา ซึ่งตรงกับอริยมรรคอันมีองค์ ๘ ย่อแล้ว เหลือ ๓ คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ท่านไม่เคยสอนศิษย์ให้ออกนอกทางเลย สำหรับทาน ศีล ภาวนานี้เป็นวิธีปฏิบัติบูชาที่พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ มีความโดยย่อว่า “อานนท์ การบูชาเราด้วย ดอกไม้ ธูปเทียน หรือวัตถุต่าง ๆ เป็นของดี มีอานิสงส์สูง เมื่อตายแล้วก็สามารถไปสู่สุคติได้ แต่ยังไม่พ้นทุกข์จริง ยังต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ต่อไป ตถาคตต้องการให้พวกเธอปฏิบัติบูชา อันมีทาน ศีล ภาวนา ซึ่งมีอานิสงส์สูงกว่าอามิสบูชา (บูชาด้วยวัตถุ) มากมายนัก เพราะสามารถทำให้พวกเธอพ้นทุกข์ได้อย่างถาวร”

ข้อพิจารณาโดยย่อ

ทาน เป็นตัวตัดความโลภ คนขาดเมตตาหรือขาดปัญญา ไม่สามารถให้ทานหรือทำทานได้ ยิ่งทำทานบ่อย ๆ ก็ยิ่งตัดความโลภให้เบาบางลง ๆ จนมีกำลังใจสูงขึ้น ๆ ในทานบารมี หากมีศีลและภาวนาเป็นตัวส่งเสริมด้วย ทานตัวนี้จะกลายเป็นปรมัตตทาน (ยอดของทาน) คือ ธรรมทาน และอภัยทาน ในที่สุด ศีล เป็นตัวตัดความโกรธ ภาวนา เป็น

ตัวตัดความหลง แต่ก็มีคนบางกลุ่ม ศิษย์บางคน ยังไม่

เข้าใจท่านดี ทำให้เกิดความสงสัยในปฏิปทาของท่าน ขอ
ยกตัวอย่างสัก ๑-๒ เรื่อง เช่น

๐ พิธีสะเดาะเคราะห์

ตัวอย่างที่ ๑ พิธีสะเดาะเคราะห์ เกิดความสงสัยว่า พิธี
ที่ทำขึ้นจะมีผลจริงหรือ เป็นต้น บางท่านเชื่อแต่ไม่สามารถ
จะชี้แจงหรืออธิบายให้ผู้ที่สงสัยเข้าใจได้ และบางรายกลับ
คล้อยตามผู้อื่นเขา พวกนั้นเข้าป่าเข้ารกไปก็มี ผมในฐานะผู้
ซึ่งมาร่วมในพิธีเหล่านี้เกือบทุกครั้ง และอยู่ครบทุกรอบที่
ท่านทำพิธีในวันนั้น ๆ ขอยืนยันว่า ก่อนเริ่มทำพิธี ท่านจะ
อธิบายและชี้แจงให้ทุกคนที่มาร่วมในพิธีทราบ ซึ่งพอสรุป
เป็นข้อ ๆ เพื่อความเข้าใจง่ายและจำง่ายดังนี้

๑. เคราะห์ หมายถึงผลของบาปในอดีต (ชาติ) เช่น ฆ่า
สัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พุคฺมุสาวาท คีมฺสุราเมรัย
 เป็นต้น

๒. เคราะห์ที่เราจะสะเดาะ คือ บาปเก่าเป็นเศษของ
กรรมเก่าหรือวิบากกรรมที่ติดตามเรามาในอดีต

๓. ตัวเคราะห์จริง ๆ เราหนีไม่ได้ เพราะเป็นกฎของ
กรรม (ประโยคนี้หลวงพ่อบอกท่านไม่เคยลืมพูดเลยทุกครั้ง

และถูกรอบที่ห้าพิธิ) แต่เราใช้วิธีทำบุญหรือทำความดี เพื่อหนีเศษของกรรม

๔. การสะเดาะเคราะห์จึงเป็นการคลายเคราะห์ ที่เกาะกินใจอยู่ในปัจจุบัน หมายถึงอกุศลกรรมตัวที่กำลัง ให้ผล หรือที่กำลังให้โทษอยู่ในปัจจุบัน บาปส่วนไหนที่ยังไม่ให้ผล หรือยังตามไม่ทัน เราก็ตยังสะเดาะมันไม่ได้ เพราะบาปเหล่านี้เรา ไม่ได้ทำเพียงชาติเดียว แต่ทำกันมาทุกชาติ บาปอย่างไหนให้โทษก็เกิดทุกข์แบบนั้น

๐ ขั้นตอนของพิธี

๑. ทุกคนที่มาในงานต่างก็ทำทานหรือทำบุญด้วยวิธีใด วิธีหนึ่งซึ่งตนเองศรัทธา แต่ส่วนใหญ่จะทำสังฆทาน พอได้เวลาก็ เริ่มทำพิธีบวงสรวง

๒. หลวงพ่อทำให้ทุกคนบูชาพระรัตนตรัย ด้วยความ

๓. หลวงพ่อให้ทุกคนรับศีล ๕ ด้วยความเคารพ โดยให้ทุกคนตั้งเจตนาที่จะงดเว้นกระทำความชั่ว ๕ ประการ (เพราะเจตนา ที่จะงดเว้นกระทำชั่ว ๕ อย่างคือค้ำศีล ผู้ใดรับศีลสักร้อยครั้งพันครั้ง หากใจไม่มีเจตนาที่ 'จะงดเว้นกระทำความชั่วทั้ง ๕ ประการแล้ว จะรับก็ครั้งก็ไม่เป็นศีล)

๔. หลวงพ่อ ย้ำให้ทุกคนทราบว่ ตัวเคราะห์จริง ๆ สะเดาะไม่ได้ เพราะเป็นกฎแห่งกรรม ให้ทุกคนตั้งใจคิดว่า วันนี้เรามางานศพของเคราะห์กรรม ขณะนี้ร่างกายที่เรา

อาศัยอยู่ชั่วคราวได้ตายไป พร้อมกับวิบากกรรมหรือ
เคราะห์กรรม ตัวเราจริง ๆ คือจิตที่อาศัยร่างกายอยู่ไม่เคย
ตาย ให้คิดว่าเคราะห์ กรรมต่าง ๆ จงสลายตัวไป หรือตาย
ไปด้วยอำนาจของพระพุทธ พระธรรม และพระอรหันตสัมมา
สัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อพระสวดมาติกา ขณะพระกำลัง
สวดให้ตั้งใจฟังด้วยความเคารพเสมือนหนึ่งเราทำงานศพ
ของเคราะห์กรรม (ฟังอภิธรรมด้วยจิตที่มีสติ สมาธิ ปัญญา)

๕. ต่อไปพระจะสวดบังสุกุลตาย ขณะนั้นให้ตั้งจิตคิด
ว่าพระท่านกำลังบังสุกุลศพให้กับเคราะห์กรรมที่ตายไป
แล้ว

๖. ต่อไปพระจะสวดบังสุกุลเป็น และให้พรพระ ถือ
เป็นการเกิดใหม่ตอนนี้ให้ตั้งใจคิดว่าขณะนี้เราเกิดใหม่ ส่วน
เคราะห์กรรมทั้งหลายได้ตายไปแล้ว (กับกายสมมุติ) ก่อนที่
เคราะห์กรรมจะตาย เราได้ทำบุญทำทานเราได้บูชาพระ
พุทธ พระธรรม พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นที่พึ่ง เรามีศีล ๕ ครบ
พร้อม ทั้งมีเทวดาและพรหมคุ้มครองเรา เราเกิดใหม่พร้อม
ด้วยอานิสงส์ของท่าน ศีล ภาวนา คือ รารวย มี โชคลาภ มี
อำนาจมีสุขภาพดี และมีปัญญา (ฉลาด)

๐ ข้อพิจารณา

พิธีสะเดาะเคราะห์ จึงเป็นอุบายให้คนปฏิบัติดี
ปฏิบัติชอบของคนทั่ว ๆ ไป และมีผลโดยตรงกับผู้ที่กำลังมี
ความทุกข์ทางกาย และใจ แต่ด้วยอุบายนี้เขากลับได้ผลอัน
หาค่ามิได้ โดยเขาไม่รู้ตัว คือ การพ่นนรกอย่างถาวรดังนี้

๑. เป็นอุบายให้คนปฏิบัติบูชาตามพระประสงค์ของ
พระพุทธองค์ คือ ทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา หรือศีล
สมาธิ ปัญญาอันเป็นอริยมรรค ซึ่งจะนำไปสู่อริยผล (พระ
พุทธองค์ตรัสว่า "ตราบใดที่อ้างมีผู้ปฏิบัติตามอริยมรรคอยู่
ตราบนั้นโลกนี้จะไม่ว่างจากพระอริยเจ้า")

๒. เป็นอุบายให้คนปฏิบัติตามโอวาทปาฏิโมกข์ ซึ่ง
เป็นหัวใจของพุทธศาสนา ที่พระองค์ให้พระทูทองค์ออก
ประกาศพระศาสนาของพระองค์ โดยใช้หลักการสอน
เหมือนกันหมด คือ

๒.๑ จงละความชั่วทั้งหมด (ที่ตัวเรา) ก็คือการทำบุญ
ทำทาน และรักษาศีลจงกระทำแต่ความดี ความดีหรือชั่วเกิด
ที่ใจก่อนเสมอ ก็คือให้ทำจิตใจให้เกิดสมาธิไว้เสมอ จงทำ
จิตให้สงบใสอยู่เสมอ เพื่อให้พ้นจากอำนาจของกิเลส
(นิวรณ์) การที่จะทำให้จิตสงบใสอยู่เสมอได้ ต้องใช้ปัญญา

เท่านั้นเป็นตัวตัด พระองค์ทรงยืนยันว่าพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์สอนอย่างนี้เหมือนกันหมด ซึ่งอุบายในพิธี สะเดาะเคราะห์นี้ ก็มีครบทุกอย่าง คือ ทาน ศีล สมาธิ ปัญญา (สมาธิ เท่ากับ สมณะ, ปัญญา เท่ากับ วิปัสสนา ซึ่ง คำว่าภาวนาก็แยกออกเป็นสมณะภาวนา กับวิปัสสนาภาวนา)

๓. เป็นอุบายให้คนตัดสังโยชน์ ๓ ข้อแรกได้โดยไม่ รู้ตัว หรือปฏิบัติตามปฏิบัติทาของพระ โสคาบัน ถึงแม้จะยังไม่ มีผล ก็อยู่ในขั้นของพระ โสคาปัตติมรรคแล้ว เพราะใน พิธีนี้มีการตัดสักกายทิฏฐิขั้นต้น คือ ให้พิจารณามรณานุสสติด้วยปัญญาทุกครั้ง โดยเฉพาะตอนสวดมาติกาและสวด บังสุกุลตาย ให้ทุกคนบูชาพระรัตนตรัยด้วยความเคารพ และให้ทุกคนตั้งจิตด้วยเจตนาที่จะงดเว้นกระทำความชั่วทั้ง ๕ ประการ จึงเป็นการละวิจิกิจฉนา และสี่ลัพพตปราค ตามลำดับ (ธรรมทั้ง ๓ ข้อนี้ผู้ปฏิบัติตามเท่านั้นจึงจะเกิดมี ผลขึ้น และเมื่อเกิดผลแล้ว จะรู้ได้ เห็นได้ เข้าใจได้ด้วย ตนเองเฉพาะตน)

๔. คนส่วนใหญ่ที่มาเข้าพิธี ต้องการสะเดาะเคราะห์ ในทางโลก ซึ่งพวกเขายังติดอยู่แต่ด้วยอุบายอันประเสริฐนี้ ทำให้เขาพ้นนรกได้ตลอดกาลด้วยเป็นของแถม (หากพวกเขาปฏิบัติตามด้วยศรัทธาอย่างแท้จริงบ่อย ๆ จนตัวปัญญา

เกิดขึ้นในใจของเขาเอง เขาก็จะเข้าใจและหมดสงสัยใน (ธรรมเหล่านี้)

๕. ทุกครั้งที่เขามาเข้าพิธีสะเดาะเคราะห์ โดยการปฏิบัติบูชาตามข้อ ๑-๒ และ ๓ นี้ ผู้ได้รับผลบุญหรือความดีก็คือ ตัวผู้ปฏิบัติเอง เขายังทำก็ยิ่งได้ไม่มีทางขาดทุน มีแต่กำไร และไม่ต้องเสี่ยง เหมือนทำการค้าขายด้วย

๖. เหตุที่ต้องทำพิธีกันบ่อย ๆ ก็เพราะบาปส่วนไหนที่ยังไม่ให้ผล หรือยังตามมาไม่ทัน เราก็ยังสะเดาะมันไม่ได้ เพราะทุกคนมิได้ทำบาปเพียงชาติเดียว แต่ทำมาทุก ๆ ชาติ บาปอย่างไหนกำลังให้โทษก็เกิดทุกข์แบบนั้น ผู้ไม่ประมาทท่านเข้าใจ เรื่องกฎแห่งกรรมดี จึงมาเข้าพิธีบ่อย ๆ (เมื่อท่านมีโอกาส)

๗. ในพิธีเป่ายันต์เกราะเพชร และพิธีอื่น ๆ ของหลวงปู่ ท่านก็ใช้อุบายให้อยู่ในหลักข้อ ๑-๒ และ ๓ (ตามข้อพิจารณา) นี้ทั้งสิ้น คือ เดินตามคำสอนของพระพุทธเจ้าทุกประการ ผู้ที่ยังสงสัยก็ดี ยังไม่เกิดศรัทธาก็ดี หรือยังนึกตำหนิอยู่ก็ดี มีเหตุมาจากการขาดการพิจารณา จึงทำให้ไม่เข้าใจกุศลเจตนาของหลวงปู่ท่าน

ตัวอย่างที่ ๒ เรื่องมาติกมาตา (มีคนอีกหลายคนที่ยังสงสัย เรื่องการรู้วาระจิตของผู้อื่น และบางคนไม่เชื่อเอาเลยก็มี) เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ประทับใจผมมาก เพราะฟังครั้งแรกก็

เกิดปีติ เมื่อน้อมธรรมที่ได้ยินได้ฟังนี้ เข้ามาพิจารณาใน
ตนก็ยิ่งเกิดจินตมยปัญญาขึ้นมากมาย และเมื่อนำเอาสิ่งที่ได้
จากการพิจารณาประพฤติและปฏิบัติ ก็ยิ่งรู้ ยิ่งเห็น ยิ่ง
เข้าใจในธรรม ซึ่งมีอยู่เดิมนั้นให้กระจ่างขึ้น ๆ ตามลำดับ
และนี้รักเคารพและบูชาในความดีของหลวงพ่อบ้านมาก
ขึ้นเท่านั้น แต่เรื่องนี้อาจจะไม่ประทับใจผู้อื่นได้เพราะผม
ได้ทดลองถามเรื่องปฏิบัติของท่านมาติดมากับพระ
ธรรมาวาสทั้งชายหญิง ทั้งเด็กที่อายุไม่ถึง ๒๐ ปี และผู้ใหญ่
ประมาณ ๒๐ ท่าน ปรากฏว่าไม่มีใครเล่าเรื่องให้ฟังได้
หรือบางท่านจำไม่ได้เอาเลย เรื่องโดยย่อของท่านมีดังนี้

พระ ๖๐ รูปไปขอกรรมฐานจากพระพุทธองค์ก่อนจะ
เข้าป่าหาที่สงบเพื่อปฏิบัติธรรม เมื่อได้รับคำแนะนำแล้วก็
ไป ยังหมู่บ้านมาตีกคามซึ่งมีแม่บ้านคือมาตีกมาตา เป็นผู้
รับรองเรื่องอาหารการกินตลอดพรรษา พระ ๖๐ รูปก็จำ
พรรษาอยู่ที่นั่น โดยมีข้อตกลงกันว่า

๑. ให้แยกกันอยู่ (ไม่คลุกคลีด้วยหมู) เพื่อความสงบ
๒. ให้เสือกสถานที่อยู่กันเองตามอัธยาศัย
๓. ให้ต่างคนต่างภาวนา (ศีล สมาธิ ปัญญา)
๔. เมื่อได้ยินสัญญาณให้มารวมกันตามจุดนัดหมาย

กรรมฐานที่พระองค์ให้มีสองอย่าง คือ กายกัมมัชฌิต
แยกออกเป็นอานาปานุสสติ มรณานุสสติ กายคตานุสสติ

(พิจารณาอาการ ๓๒) ธาตุ ๔ และ อสุภกรรมฐานกรรม

ฐานทุกหมวด จะรวมลงที่สังโยชน์ข้อหนึ่งทั้งสิ้น

(สักกายทิฎฐิ)

๐ นางมาติกมาตา

นางมาติกมาตาขอทราบวิธีปฏิบัติกรรมฐานจากพระ
เมื่อพระแนะนำให้แล้ว นางนำไปปฏิบัติดู ก็เกิดบรรลुเป็น
พระอนาคามีผล พร้อมด้วยปฏิสัมภิทาญาณ สามารถรู้วาระ
จิตของพระทั้ง ๖๐ รูป ว่า เหตุที่ท่านยังไม่บรรลุผล ก็เพราะ
ขัดข้องเรื่องอาหาร กายอยากได้ข้าวสวยกลับได้ข้าวต้ม กาย
อยากได้ข้าวต้มกลับได้ข้าวสวย อยากได้ผักกลับได้เนื้อ
อยากได้เนื้อกลับได้ผัก เป็นต้น ทำให้ฉันอาหารได้น้อย เมื่อ
กายไม่พอใจ จิตก็ไม่พอใจ นางจึงแก้ที่ต้นเหตุ จัดถวาย
อาหารให้ตรงกับจิตของแต่ละองค์ ท่านก็ฉันได้มาก เมื่อ
กายพอใจ จิตก็พอใจ ต่างบรรลुเป็นพระอรหันต์พร้อม
ปฏิสัมภิทาญาณหมดทุกองค์ เมื่อออกพรรษาก็พากัน
กลับไปเฝ้าพระองค์ และเล่าเรื่องของมาติกมาตาผู้รู้วาระจิต
ของพระได้ให้พระองค์ฟัง ขณะนั้นมีพระองค์หนึ่งได้ยิน จึง
คิดว่าหากตนไปอยู่ที่นั่นคงจะสบาย จึงขออนุญาตพระองค์
ไปปฏิบัติธรรมที่มาติกคามบ้าง เมื่อไปถึงก็ได้ทดลองดูทุก
อย่างว่า เธอจะรู้วาระจิตได้จริงไหม ผลปรากฏว่าจริงทุก

ประการ เลยเกิดความกลัวขึ้นมาว่า หากตนคิดไม่ดีหรือคิด
ชั่ว นางก็คงจะรู้ ความกลัวนางจะรู้ว่าจะจิตตนว่ายังเลวอยู่
จึงหนีกลับมาหาพระพุทธเจ้า และเล่าความจริงทั้งหมดให้
ฟัง พระองค์ก็สั่งให้พระองค์นั้นกลับไปทีเดิม โดยตรัสสอน
ว่า "เธอจงใช้การรู้วาระจิตของนางนั้นให้เป็นประโยชน์ให้
คอยห้ามใจตนเองอยู่เสมอ อย่าให้มีอารมณ์ชั่วเกิดขึ้น เขา
รู้ อารมณ์เราเป็นของดี จะได้เป็นการควบคุมอารมณ์ของเรา
ไม่ให้คิดชั่วได้ไม่ดี" เมื่อพระองค์นั้นกลับไปก็ปฏิบัติ
ตามที่พระองค์แนะนำ โดยมีสติสัมปชัญญะอยู่เสมอ
(ใช้อัตตนา โจทยัตตนา คอยจับผิดที่ใจตนอยู่เสมอ) มีสติดี
สมาธิกับปัญญาที่ดีตาม อารมณ์ชั่วก็ไม่เกิดกับจิต ไม่กี่วันก็
บรรลุเป็นพระอรหันต์ พร้อมปฏิสัมภิทาญาณ ผมจึงขอ
อนุญาตเรียกพระองค์สุดท้ายนี้ว่า พระองค์ที่ ๖๑

ข้อพิจารณา เรื่องมาติกาตานี้ สำหรับส่วนตัวผมเห็น
ว่าเป็นธรรมที่ลึกละเอียดและประณีตมาก ซึ่งจะมากน้อยแค่
ไหนย่อมขึ้นอยู่กับพื้นฐานของจิตและธรรมของแต่ละคน
ซึ่งไม่เสมอกัน ดังนั้น ข้อพิจารณาของผมจึงเป็นเพียงความ
คิดเห็นส่วนตัว ไม่จำเป็นจะต้องถูกต้องหรือยังไม่เป็น
ตัวอย่างที่ดี เพราะเป็นเพียงข้อเสนอเท่านั้น หากท่านผู้ใด
อ่านแล้วไม่เห็นด้วย ผมก็ต้องขออภัยไว้ ก่อน ณ โอกาสนี้
ด้วยนะ

๑. นางมาติกมาตาบรรลुเป็นพระอนาคามี พร้อม

ปฏิสัมภิทาญาณ และรู้วาระจิตของผู้อื่นได้ (มีเจโตปริย
ญาณ) ตามตำราพื้นฐานเดิมของจิตจะต้องมีสมาบัติ ๘ อยู่
แล้วในอดีต และเป็นตัวอย่างที่ดีว่า ผู้หญิงที่มีพื้นฐาน
สมาบัติ ๘ อยู่ทุกคน ก็มีโอกาที่จะบรรลुเป็นพระอนาคามี
พร้อมปฏิสัมภิทาญาณได้ และไม่ต้องถึงขั้น ๕ (ตาย)
สามารถอยู่ช่วยพระพุทธศาสนาได้อย่างดีเหมือนกับท่าน
มาติกมาตา (วิธีปฏิบัติโปรดดูคู่มือปฏิบัติพระกรรมฐาน
ธัมมวิโมกข์ ฉบับที่ ๕๕ หน้า ๕๓-๑๐๐)

๒. หลวงพ่อท่านจะเป็นพระดีระดับไหน ผมไม่ทราบ
แต่ผมมีสิทธิ์ที่จะสงสัยได้ โดยอาศัยตำราและหลักความจริง
ที่ว่า ผู้ใดที่สามารถรู้ได้ว่าผู้อื่นมีความดีระดับไหน มีภูมิรู้
ระดับใด ผู้นั้นจะต้องมีความดีและความรู้อยู่ในระดับนั้น
หรือเหนือกว่าจึงจะรู้ได้เช่น เราอยู่ ม.๖ เมื่อพบกับผู้อื่นที่อยู่
ต่ำกว่า ม.๖ เราย่อมรู้ได้ว่า เขาอยู่ระดับไหน เพราะเราผ่าน
มาแล้ว หรืออยู่ ม.๖ ด้วยกันก็รู้ได้ แต่หากเขาสูงกว่าเรา เรา
จะไม่มีโอกาสรู้ได้เลยว่าสูงแค่ไหน ระดับใดนอกจาก
คาดคะเน หรือเดา ซึ่งโอกาสผิดมีได้เกือบ ๑๐๐% โดยอาศัย
หลักความจริงข้อนี้ ผมให้ท่านที่ยังมีความสงสัยในความดี
ของหลวงพ่อท่าน จงย้อนกลับไปอ่านหนังสือเรื่องฤาษี

ทัศนजर ตอนอรหันต์ท้าวี่รู้ดู แล้วความสงสัยของท่านจะ

หมดไปเอง

๓. สิ่งทีผมทราบแน่ ๆ เพราะประสบกับตนเองไม่ใช่ครั้งเดียว หรือสองครั้ง แต่เกินกว่า ๑๐ ครั้ง คำว่ากว่าของ ผม เพราะผมขี้เกียจนับ เนื่องจากจิตของผมหมดความสงสัย ในความดีของหลวงพ่อกันเป็นต้นเหตุ ดังนั้นหากจะนับกันจริง ๆ คำว่ากว่าของผมน่าจะเป็นกว่าอีก ๔๐-๕๐ ครั้งก็ได้

๓.๑ ท่านมีเจโตปริยญาณ รู้อารมณ์จิตของคนและสัตว์ เรื่องนี้เกือบจะพูดได้ว่า รู้ตั้งแต่พบกับท่านครั้งแรกเมื่อปลายปี พ.ศ.1๒๑๗ และรู้ตลอดมาจนถึงปัจจุบัน หากอยู่กับท่านตลอดวัน ก็พบได้ตลอดวัน และเข้าใจว่าเรื่องที่บรรดาศิษย์เขียนเรื่องที่ประทับใจ เกี่ยวกับหลวงพ่อนั้น ๘๐% คงเป็นเรื่องเกี่ยวกับข้อนี้ผมจึงไม่ขอยกตัวอย่าง

๓.๒ ทิพยโสด มีหูเป็นทิพย์ สามารถฟังเสียงที่อยู่ไกล ๆ หรือเสียงอมมนุษย์ เรื่องนี้ผมเองในอดีตถูกท่านเตือน หรือทักท้วงในสิ่งที่ผมพูดไม่ถูก หรือพูดในสิ่งที่ไม่สมควรมาแล้ว ได้เคยถามท่านตรง ๆ ขณะที่อยู่กันหนึ่งต่อหนึ่ง (อยู่กัน ๒ คน) ในเรื่องนี้ ท่านตอบว่า แม้จะอยู่ไกลแค่ไหน หากท่านต้องการรู้ ต้องการได้ยิน ท่านก็รู้ได้ ได้ยินได้ เรื่องนี้ท่านไม่ทำเป็นสาธารณะ หากทำเฉพาะบุคคลที่เห็นสมควรว่าควรทำ ส่วนพวกอวดดีหรือพวกที่ซุงวงเข้ามาหาท่าน

ท่านจะไม่สนใจ คือ ชักสะพานเสีย ผมเข้าใจว่าคงมีศิษย์
หลายคนเขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้

๓.๓ อิทธิฤทธิ์เรื่องนี้มีคนส่วนน้อยที่เห็น เช่น ถ่ายรูป
ไม่ติดตัวท่าน แต่ติดเฉพาะสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวท่าน ผมพบ
ครั้งแรกเมื่อวันทอดกฐินที่วัดท่าซุง พ.ศ. ๒๕๑๘ ผู้ถ่ายภาพ
คือพยาบาล โรงพยาบาลตำรวจ ขณะที่ถ่ายรูปท่าน ผมนั่งอยู่
ด้วย หากท่านไม่ต้องการให้ผู้หนึ่งผู้ใดเห็นท่าน ก็ไม่
สามารถจะเห็นท่านได้ เมื่อสิบกว่าปีที่แล้วท่านยังแสดง แต่
ปัจจุบันท่านบอกว่าอายุท่านมากแล้ว สังขารก็ป่วยทุกวัน
จะมากหรือน้อยเท่านั้น เรื่องฤทธิ์ท่านก็เพลาไป ระหว่างปี
พ.ศ. ๒๕๑๘-๒๕๒๑ ท่านต้องใช้ฤทธิมาก เพราะขณะนั้นมี
ผู้ตามปองร้ายท่านอยู่ตลอดเวลา ท่านไม่เคยกลัวพวกนี้
ทั้ง ๆ ที่มันพยายามดักยิงท่าน จ้างคนให้มายิงท่านถึงในวัด
ท่านเคยพบดักมันจิง ๆ แค่นี้ต่อหนึ่ง (อยู่กัน ๒ คน) ก็
เคยที่ได้คุณกุฎิเก่าของท่าน ท่านอยู่กับหมาอีกหนึ่งตัวที่คอย
เฝ้าท่านอยู่ตลอดเวลา มันก็ทำอะไรท่านไม่ได้ ชำรายกลับ
ยอมรับสารภาพผิด และยอมบอกชื่อผู้ที่จ้างวานจ้างเป็นเงิน
เท่าใด ให้มาใครบ้าง (สำหรับภาคใต้) รายชื่อพระที่มัน
(คม.) สั่งฆ่าองค์แรก คือ หลวงพ่อจำเนียร วัดถ้ำเสือ จ .
กระบี่ หลวงพ่ออยู่อันดับสี่ เรื่องของหลวงพ่อก็มากมายใน

ระหว่าง ๓-๔ ปีนี้ ซึ่งเป็น ปีที่ (คม.) เขากำลังมีอิทธิพล

มาก จนพวกเราพากันหนาว ๆ ร้อน ๆ ต้องออกหน่วยทุกเดือน บางเดือนก็ ทุกอาทิตย์ และบางครั้งอยู่กันนานสุดถึง ๑๗ วันก็มี ทั้งนี้ก็โดยมีหลวงพ่ของท่านเป็นหัวหน้าคณะทุกครั้ง นี่ก็ข้อเท็จจริง ในปฏิปทาของท่าน ซึ่งเหนื่อยแสนเหนื่อย แต่ก็ทำด้วยความเมตตา ทำเพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และปวงชนชาวไทยทั้งมวล ผมขอฉายตัวอย่างเพียงแค่นี้ เพราะเรื่องฤทธินี้มีเรื่องเล่ามากมาย จึงขอสรุปว่าท่านมีอิทธิฤทธิ์อย่างแน่นนอน

๔. ทิพยจักขุญาณ มีจิตเป็นทิพย์คล้ายกับลูกตาเห็น สิ่งนี้ผมก็หมดสงสัยในตัวท่าน เพราะได้อยู่ใกล้ชิดท่านมาก ในฐานะแพทย์ ประจำตัว ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๘ -๒๕๒๔ ปัจจุบันมีแพทย์รุ่นน้องมารับหน้าที่แทนอีกหลายท่าน เพราะสังขารของหลวงพ่อร่วงโรย ลงมาก เพราะขาดการพักผ่อนตามสมควร จำเป็นต้องมีแพทย์ช่วยดูแลหลาย ๆ คน

๕. เมื่อมีทิพยจักขุญาณซึ่งเป็นญาณแม่ ก็ย่อมต้องมีญาณ ลูกอีก ๗ อย่างเกิดขึ้นตาม คือ จุฑูปปาตญาณ, เจโตปริยญาณ, ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ, อตังคังสญาณ, อนาคตังญาณ บังคับป้อนบังสญาณ และยถากัมมุตตาญาณ สิ่งเหล่านี้ผมก็ไม่สงสัยในตัวท่าน จึงขอผ่านไป

๖. ในเมื่อพระกิติ ฆราวาสกิติจึงอยู่กับท่านที่วัด

เกือบตลอดเวลา จึงไม่คิดอย่างพระองค์ที่ ๖๑ ผมเพียงแต่คิด
ฝันตามอารมณ์ฟุ้งของผมเท่านั้น จงอย่าคิดเลยไปว่าผม
เดือนหรือผมตำหนิท่าน เพราะตัวผมเองยังไม่มีความคิด
พอที่จะไปสอนใคร แนะนำใครแบบครู หรืออาจารย์สอน
ศิษย์ได้ ผมยังจำคำเตือนของหลวงพ่อบ้านได้อยู่เสมอ (เมื่อ
ปี พ.ศ. ๒๕๒๐) ว่า “คุณหมอ การที่จะเป็นครูบาอาจารย์
สอนผู้อื่นได้นั้น อย่างน้อยที่สุดเราจะต้องมีเจโตปริยญาณ
ก่อน คือ รู้วาระจิตของผู้อื่นให้ได้ดีก่อน มิฉะนั้น ลูกศิษย์มัน
จะหลอกเราได้ตลอดเวลา” คำเตือนของท่านนี้ยังก้องอยู่ใน
หูและฝังใจผมอยู่จนทุกวันนี้ มันเตือนผมอยู่ตลอดเวลา
ไม่ให้หลงตัวเอง ให้รู้ตัวเองอยู่เสมอว่า ตราบใดที่แกยังไม่
สามารถรู้วาระจิตของผู้อื่นได้ดีแล้ว จงอย่าได้บังอาจตั้ง
ตัวเองเป็นอาจารย์เป็นอันขาด ดังนั้น ใครจะเรียกเราอย่างไร
ไม่สำคัญ ขอให้ใจเรารู้ยู่ที่เราเป็นใครก็พอ และรู้ยู่เสมอ
ว่า เราไม่ สามารถจะหลบหลวงพ่อบ้านได้ แม้แต่ในอารมณ์
คิด ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ใดก็ตาม ท่านเคยคุยกับผมหนึ่งต่อหนึ่ง
(อยู่กัน ๒ คน) เกี่ยวกับการรู้วาระจิตผู้อื่นว่า “หมอ เรื่องการ
รู้ความคิดของหมอนั้นไม่ยาก ถึงแม้หมอจะคิดไว้นานสักกี่
ปี อาตมาก็ได้ อย่างว่าแต่ชาตินี้เลย แม้หมอคิดไว้แต่ชาติก่อน

หากอาตมาต้องการจะรู้ก็ได้” การที่ผมเอาเรื่องนี้มาเปิด

เผย ก็เพราะถึงโอกาสและวาระอันควรแล้วที่จะต้องเปิด เพราะศิษย์ที่ยังไม่รู้จะได้รู้ว่า พวกเรามีครูบาอาจารย์ระดับ ไต และจะได้ระวังวาจาหรือคำพูดของตัวไว้บ้าง (กรรมบถ ๑๐ หมวดวาจา ๕) ตลอดจนให้ระวังอารมณ์ชั่วของเราไว้ ตลอดเวลา แล้วท่านอาจจะโชคดีเหมือนพระองค์ที่ ๖๑

๗. หากพิจารณากัน โดยธรรมเกี่ยวกับพระองค์ที่ ๖๑ จะเห็นได้ว่าท่านมี

๗.๑ เทวธรรม (hiri-โอตตปฺปะ) คือ ละอายต่อความชั่ว และเกรงกลัวผลของความชั่ว ทั้งต่อหน้าและลับหลัง ตลอดเวลา

๗.๒ ท่านรู้วาระจิตของท่านหรืออารมณ์ของท่านได้ดี และไม่ยินดีด้วยในอารมณ์ชั่วของท่าน เมื่อรู้ว่ามีผู้อื่นเอา อารมณ์ชั่วของคุณ ท่านจึงละอายมากจนหนีกลับมาหา พระพุทธเจ้า หากพวกเราจำปฎิบัติทาของท่านมาปฎิบัติบ้าง สัก ๕๐% หลวงพ่อท่านคงจะพอใจมาก

๗.๓ เมื่อเทวธรรมของท่านมีกำลังสูง ศีลของท่าน ซึ่งบริสุทธิ์อยู่แล้วก็ยิ่งบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น อันเป็นผลทำให้จิต ของท่านบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น (สมาธิตั้งมั่นยิ่งขึ้น) อันเป็นผลทำให้ ปัญญาของท่านสูงตามจิตที่บริสุทธิ์ เพราะศีล สมาธิ ปัญญา เวลาปฏิบัติมันแยกกันไม่ได้ ต้องไปด้วยกัน หรือเป็นอัน

เดียวกัน พื้นฐานเดิมของท่านจะต้องได้สมบัติ ๘ ไว้

แล้วในอดีต ท่านจึงบรรลุเป็นพระอรหันต์พร้อมปฏิสัมภิทา
ญาณ โดยไม่ยาก ทั้งหมดนี้เป็นเพียงจินตนาการของจิตของ
ผม ในระหว่างที่ยกเอาความดีของพระองค์ที่ ๖๑ ขึ้นมา
ใคร่ครวญและพิจารณาเท่านั้น

สุดท้ายนี้ผมขอยกคำสอนของพระพุทธองค์ ซึ่งตรัส
แก่พระองค์ที่ ๖๑ มากเล่าอีกครั้งว่า "เธอจงใช้การรู้วาระจิต
ของนางมาติกมาตา ให้เป็นประโยชน์ โดยให้คอยห้ามใจ
ตนเองอยู่เสมอ อย่าให้มีอารมณ์ชั่วเกิดขึ้น เขารู้อารมณ์เรา
เป็นของดี จะได้เป็นการควบคุมอารมณ์ของเราไม่ให้คิดชั่ว
ได้อย่างดี"

ในการปฏิบัติธรรม ผมมีความเห็นส่วนตัว หลังจาก
ใคร่ครวญเรื่องมาติกมาตาแล้วว่า

๑. ยอดของการรู้ ก็คือรู้อารมณ์ของตนเอง รู้ความชั่ว
ของตนเอง รู้จิต'ของตนเอง

๒. ยอดของการเห็น ก็คือเห็นอารมณ์ของตนเอง เห็น
จิตของตนเอง เห็นความชั่วของตนเอง

พระราชนิพนธ์ของรัชกาลที่ ๕ เกี่ยวกับมรณานุสติซึ่งผม
ได้อ่านพบเห็นว่าไพเราะจับใจ ทั้งเนื้อหาและสาระควรแก่
การจดจำ แล้วนำไปปฏิบัติ คือ

เห็นหน้ากันเมื่อเช้า สายตาย

สายสุขอยู่สบาย บ่ายม้วย

บ่ายยังรำเริงกาย เย็นดับ ชีพนา

เย็นอยู่หยอกลูกด้วย คำม้วยดับสูญฯ

(มาติกมาตาอยู่ธัมมวิโมกข์ ฉบับที่ ๑๐๑ หน้า ๗๘-๘๕)

๐ วิธีแก้ปากเสียว

หลวงพ่อ (หลวงพ่อฤๅษีหรือพระราชพรหมยานมหาเถระ) มาสอนวิธีแก้ปากเสียว (วชิกรรม ๔) โดยให้หลักไว้ดังนี้

โรคปากเสียว คือ โรคขอบต่อกรรม เมื่อถูกกระทบทาง ทวารทั้ง ๖ (ประตูทั้ง ๖, आयตนะ ๖) (ประตูทั้ง ๖ คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ आयตนะสัมผัส ๖ คือ รูป เสียง กลิ่น รส สิ่งที่มากระทบผิวกายและธรรมารมณ์) เพราะอุเบกขา หรือวางเฉยไม่เป็น เบรกจึงแตกอยู่เป็นปกติ มีผลทำให้ กรรมบถ ๑๐ หมวด วาจา ๔ ไม่เต็มสักที (กรรมบถ ๑๐ หมวดวาจา ๔ มี ไม่พูดโกหก, ไม่พูดคำหยาบ, ไม่พูด ส่อเสียดหรือพูดนินทาว่าผู้อื่น และ ไม่พูดเรื่องไร้สาระไม่ เกิดประโยชน์)

๐ วิธีปฏิบัติ

ก) พยายามคิดเสียบ่อยๆ

ข) พยายามคิดอยู่ตลอดเวลาที่ฟังคนอื่นเขาพูด

ค) พยายามตั้งใจจดอย่าให้ไหวไปตามคำพูดของผู้อื่น
(โดยฟังอย่างเดียว ห้ามปรุงแต่งธรรมนั้น ๆ)

ง) พยายามฟังแล้วกรองเอาสาระจากคำพูดนั้น ๆ ของ
เขาว่ามีประโยชน์หรือไม่มีประโยชน์ (ด้วยปัญญา)

จ) เวลาคนอื่นเขาพูด จะยาวหรือสั้นปล่อยให้เขาพูด
ให้จบก่อน เราใช้ความคิดฟังไปแล้วจะรู้ว่า คำพูดนั้น ๆ มี
สาระหรือไม่มีสาระ ควรพูดหรือไม่ควรพูดต่อ หรือควรวาง
ควรตัด ก็ได้ด้วยความคิด ไม่ใช่ประโยชน์ไหนมากระทบ
(แล้วทูลอยากจะพูดก็ว่าไปเรื่อย ๆ โดยไร้ความคิดพิจารณา

ฉ) หากทำตาม ๕ ข้อแรกแล้ว คิดอยากจะพูดบ้าง ก็ให้
พิจารณาว่าพูดแล้วเป็นคุณหรือเป็นโทษ, มีสาระหรือไม่มี
สาระ, ยิ่งเป็นสาระธรรมในพระพุทธศาสนายิ่งสำคัญ
จะต้องมั่นใจเสียก่อนว่าเป็นความจริง ไม่ผิดศีล-ไม่ผิดพระ
วินัย-ไม่ผิด พระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ถ้าไม่ผิด
ก็พูดได้ สรุปรว่าต้อง นิสัมมะ กรรมัง เสยโย หรือใคร่ครวญ
ด้วยปัญญาเสียก่อนจึงค่อยพูด เพราะแม้จะเป็นความจริง แต่
พูดแล้วคนฟังไม่เชื่อไม่ศรัทธา ก็ไร้ประโยชน์ที่จะพูด

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณมุนีพวกรังษิ
สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณมุนีพวกรังษิ
ความสำคัญโดยย่อดังนี้

ก) “วาทาเป็นเหตุให้เกิดศัตรู และสร้างศัตรู ผู้รู้ฟัง

กล่าววาทด้วยความไตรตรองเสียก่อน เพื่อยังประโยชน์ ให้แก่ตนเอง แต่ผู้ไร้สติสัมปชัญญะขาดปัญญาจกกล่าววาท ให้เกิดโทษแก่ตนเอง และผู้อื่นอยู่เนือง ๆ เพราะฉะนั้นให้รู้ สำรวมวาทให้มาก ๆ โดยการพิจารณาเสียก่อนจึงพูด”

ข) “กำลังใจของคนไม่เท่ากัน จงอย่าไปตำหนิใคร

เพราะทำไปหรือตำหนิไปก็รังแต่จักเพิ่มกิเลสขึ้นในจิต และ สร้างศัตรูให้เกิดขึ้นแก่จิตของผู้อื่น ดังนั้นจึงควรสงบถ้อยคำ ไว้เป็นดีที่สุด แม้จักกล่าวว่า ด้วยความหวังดีก็ตาม มันก็เป็น เนื่องด้วยกิเลสอยู่ดี”

ค) "สังขารุเบกขาญาณ เป็นธรรมเบื้องสูงของผู้ถึงจุด

สุดยอดแห่งมรรคผลนิพพาน ขอให้พวกเจ้าหมั่นซ้อมหมั่น ปฏิบัติเข้าไป วางอุเบกขาให้ถูกลักษณะของมัชฌิมาปฏิปทา โดยอาศัยศีลเป็นพื้นฐานที่ตั้งของสมาธิและปัญญา ตัวสังขารุเบกขาญาณก็จักเกิดขึ้นได้ไม่ยาก หมั่นอัดตนา โจอทย์ต ตานัง สอบจิต-สอบกาย-สอบวาท เข้าไว้ว่า คิดเช่นนี้ ทำ เช่นนี้ พูดเช่นนี้ มันผิดหรือถูกในหลักธรรมที่ตถาคตได้สั่ง สอนมา พิจารณาให้มาก ๆ ถ้าผิดก็จงอย่าทำเป็นอันขาด ถ้า ถูกก็จงรีบทำความมั่นใจ ขยัน -พากเพียรเข้าไป มรรค ผลที่ได้จากการกระทำของตนเองนั้นเป็นของแท้ ดีกว่าฟัง คนอื่นพูดหรือเล่าว่า เขาทำเช่นนั้นได้ผลเช่นนั้น”

ง) “มาเถิดเจ้า เข้ามาสู่หลักปฏิบัติธรรม อันเข้าสู่ โลกุตระธรรมเบื้องสูงอย่างแท้จริง ตั้งใจไปเลยทิ้งทวนของชีวิตเสียวที่เหลือนี้ให้แก่พระธรรม ตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไป จงหมั่นคุมสติกำหนดรู้ริยาของกาย-วาจา-ใจให้แน่วแน่น มั่นคง อานาปานุสสติกับคำภาวนา อย่าทิ้งเป็นอันขาด ใครจักพูดอะไร ขอให้มึสติฟังให้ดี ๆ พิจารณาเข้าถึงพระธรรม คำสั่งสอน กลับกรองหาสาระให้ได้ แล้วเวลาที่จักพูด ก็จงคิดพิจารณาให้ดีว่ามีสาระหรือไม่ ถ้าไม่มีจงอย่าพูด อย่าทำเช่นนั้นเป็นอันขาด”

(หลวงปู่บุญดดา) “ไอ้คนเรานี้มันก็แปลก ชอบเอา ลมปากเผากัน เอาไฟกิเลส โมหะ โทสะ รากะเผากัน เผาตนเอง เผากายเผาใจตนเองยังไม่พอ ชอบเพื่อแผ่ไปเผา ชาวบ้าน ชาวช่องเขาด้วย เผาจิตเผากายของเขามันสนุก หรืออย่างไร วิสัยชาวโลก ชอบนิินทา-สรรเสริญ ไฟร้อน ไฟเย็น ก็เผาได้เผาดี”

๐ ศิลและปัญญา เท่านั้นเป็นเลิศในโลก

สมเด็จพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน ทรงตรัสไว้ดังนี้

๑. "ปัญญาอบรมศีลให้บริสุทธิ์ ศีลอบรมปัญญาให้บริสุทธิ์ ศีลต้องอาศัยปัญญา ปัญญาต้องอาศัยศีล ศีลและปัญญาเป็นของคู่กัน ศิลและปัญญาเท่านั้นเป็นเลิศในโลก”

๒. "ปัญญาที่แท้จริงจะเกิดขึ้นโดยการถาม

(ปจฺฉา) ตอบ (วิสัชนา) ภายในใจของตนเอง (อย่าไปยุ่งกับ
กายและใจของผู้อื่น) โดยใช้หลักอริยสัจเป็นหลักสำคัญใน
การแก้ปัญหา (ทั้งทางโลกและทางธรรม) อริยสัจ แปลว่า
ความจริงที่พระองค์ทรงพบด้วยพระองค์เอง เมื่อพบความ
จริงแล้ว ให้ยอมรับนับถือ(ความจริงนั้น ๆ อย่างจริงใจและ
ด้วยความเคารพ หมายถึงให้ปฏิบัติตามนั้นด้วย เพราะจะ
เป็นหนทางที่นำไปสู่ความพ้นทุกข์ได้ในที่สุด “พระพุทธเจ้า
ทุก ๆ พระองค์ ต่างก็บรรลुเป็นพระพุทธเจ้าได้ด้วยอริยสัจ
และพระสาวกของพระองค์ทุกองค์ต่างก็บรรลुเป็นพระ
อรหันต์ได้ด้วยอริยสัจทั้งสิ้น มีทางนี้ทางเดียว ทางอื่นไม่มี”

๓. พระพุทธองค์ทรงตรัสยกย่องศีลไว้มากมาย ดัง

๓.๑ ศีลเป็นมารดา (แม่) ของพระพุทธศาสนา

๓.๒ ศีลเป็นมารดา (แม่) ของพระธรรม

๓.๓ ศีลเป็นรากฐานที่จะรองรับพระธรรมในพุทธ
ศาสนา

๓.๔ การบวชเป็นพระภิกษุ จะต้องรับศีลจากพระ
อุปัชฌาย์ก่อนทุกองค์ แม้พวกอุบาสก-อุบาสิกาจะเข้าสู่
พระพุทธศาสนา พระท่านก็ให้ศีลก่อนทั้งสิ้น

๓.๕ การปฏิบัติพระกรรมฐาน และพิธีกรรมต่าง ๆ ใน
พระพุทธศาสนาก็ต้องอาราธนาศีลก่อนทั้งสิ้น

๓.๖ ในพระไตรปิฎก ก็เริ่มต้นด้วยศีล (คือ พระ

วินัยมีรายละเอียดอยู่มากถึง ๒๑,๐๐๐ พระธรรมขันธ์)

๔. เรื่องของศีลที่หลวงพ่อดำยี (พระราชพรหมยาน มหาเถระ) ท่านสอนลูกศิษย์ไว้มาก ซึ่งพิมพ์ลงในหนังสือ ธรรมะวิโมกข์หลายเล่ม หลายตอน จะขอรวบรวมไว้ในตอน หลัง

๕. ตัวอย่างที่ทรงเน้นถึงความสำคัญของศีลในพระ

สูตร

๐ เรื่องโจร ๕๐๐

ก) เรื่องโจร ๕๐๐ มีความโดยย่อดังนี้

โจร ๕๐๐ ปล้นฆ่าเป็นอาฉิม หนีการตามจับของ ทางการ มาเจอพระรูปหนึ่งกำลังจงกรมอยู่ในป่า ก็เข้าไปขอ พระรูปนั้นเป็นที่พึ่ง เพราะพวกตนกำลังถูกตามฆ่าจาก ทางการ พระรูปนั้นกล่าวว่า “ที่พึ่งอื่นใดนั้นไม่มี ที่จะพึ่งได้ นั้นมีแต่ศีลเท่านั้น” เมื่อพวกโจรเกิดศรัทธา คือ เชื่อท่าน โดยยอมปฏิบัติตามที่ท่านแนะนำ ท่านก็ให้ศีลและเน้น ความสำคัญว่า “จงรักษาศีลด้วยชีวิต แม้ตัวจะตายก็จงอย่า คิดละเมิดศีล” คือท่านเน้นศีลชั้นละเอียดถึงมโนกรรมก็ต้อง บริสุทธิ์ ที่สุดโจร ๕๐๐ ก็ถูกจับและถูกฆ่าตายหมด โจรทั้ง ๕๐๐ ไม่แม้แต่จะต่อสู้อย่างไร ไม่ร้องขอชีวิต จิตไม่คิดอาฆาต-

พยายาม และจงแหวแต่อย่างใด เมื่อกายตายจิตก็ไปจุติ
ดาวดึงส์เทวโลก เพราะอนิสงส์ของศีล ตั้งใจรักษาศีลอย่าง
เคร่งครัดในพุทธันครนี้ เทวดาทั้ง ๕๐๐ องค์ ก็ลงมาเกิดเป็น
ลูกชาวประมง ได้พบพระสารีบุตร เกิดศรัทธาขอบวชกับ
ท่าน และในที่สุดก็บรรลุเป็นพระอรหันต์ทั้ง ๕๐๐ องค์

๐ เรื่องพระนางสามาวดีและคณะ ๕๐๐

ข) เรื่องพระนางสามาวดีและคณะ ๕๐๐ มีความโดย
ย่อที่เกี่ยวข้องกับศีลดังนี้

พระนางสามาวดีและบริวาร ๕๐๐ ได้ฟังเทศน์จากนาง
ขุคคุตรา ซึ่งเป็นพระโสดาบัน เพราะได้ฟังเทศน์จาก
พระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันเพียงครั้งเดียว ก็บรรลุมีดวงตาเห็น
ธรรมเป็นพระโสดาบัน เมื่อนางมาเทศน์ให้พระนางสามา
วดีและบริวารอีก ๕๐๐ ฟัง ฟังเพียงครั้งเดียวก็มีดวงตาเห็น
ธรรมเป็นพระโสดาบันท้งหมด เมื่อกรรมที่เป็นอกุศลให้ผล
กับพระนางและคณะ ถูกพระนางมาคัณทิยากับญาตี
วางแผนวางเพลิงพระตำหนักที่พัก โดยปิดทางออกไว้ท้งจน
ถูกไฟครอกตายท้งหมด ก่อนจะตายพระนางสามาวดีสั่งให้
บริวารท้งหมดทำจิตให้สงบและบริสุทธิ์ถึงขั้นมโนกรรม
คือ ให้อภัยทาน - ไม้โกรธ - ไม้พยายาม อาฆาตและจงแหว
ในพระนางมาคัณทิยาและญาตีแต่อย่างใด เมื่อกายตายจิตก็

ไปจุติ ณ สวรรค์ทุกคน 🙏

๐ วิจารณ์ หรือฉัมมวิจยะ เรื่องโจร ๕๐๐

ก) ก่อนจะตายมีมรณานุสสติ และยอมรับว่าคนเราเกิดมาแล้วต้องตาย แต่ขอตายอย่างผู้มีปัญญา (ฉลาด) คือ เอาศีลเป็นที่พึ่ง (ศีล คือพระธรรมหรือเป็นมารดาของพระธรรม ในพุทธศาสนา)

ข) จิตมั่นคงในพระรัตนตรัย ไม่สงสัยในพระธรรม (ศีล) และคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า

ค) มีศีล ๕ บริสุทธ์ ขึ้นมโนกรรม ซึ่งเป็นศีลขั้นที่ ๑ ศีลมี ๓ ขั้น

ขั้นที่ ๑ ไม่เอากายไปกระทำผิดศีล พวกนี้ตายแล้วไม่ตกนรก แต่ยังต้องเกิดอีก ๗ ชาติ จึงจะไปพระนิพพานได้

ขั้นที่ ๒ ปากไม่พูดให้ผู้อื่นกระทำผิดศีลเพื่อตน ตายแล้ว ต้องเกิดอีก ๓ ชาติ จึงจะไปพระนิพพานได้

ขั้นที่ ๓ จิตไม่ยินดีด้วยเมื่อเห็นผู้อื่นกระทำผิดศีล ตายแล้ว ต้องเกิดอีก ๑ ชาติ จึงจะไปพระนิพพานได้

ผล โจรทั้ง ๕๐๐ จึงไม่ตกนรก เพราะมีศีลละเอียดขั้นที่ ๓ เทียบเท่ากับพระโสดาบันขั้นที่ ๑ หรือขั้นละเอียด หรือเป็นพระสกิทาคามี เมื่อลงมาเกิดเป็นมนุษย์เพียงชาติเดียวก็พบพระสารีบุตร ขอบวช ฟังเทศน์จากพระสารีบุตร ก็จบกิจในพุทธศาสนาเป็นพระอรหันต์ทุกองค์

เรื่อง พระนางสามาวดี และคณะ ๕๐๐ ก็เช่นกันทุก

ท่านเป็นพระ โสดาบัน้อยอยู่แล้ว แต่ก่อนตายทุกท่านก็ยอมรับความจริงเรื่องคนเราเกิดมาแล้วต้องตาย ไม่มีใครหนีความตาย ไปได้ จิตขงทุกท่านมั่นคงในพระรัตนตรัย คือ ๕ ข้อ ของทุกท่าน เต็มจันมโนกรรมทุกท่าน ทุกท่านให้อภัยทานแก่ผู้ที่มาปองร้ายหมายเอาชีวิต โดยการ ใช้ไฟครอกให้ตาย จิตทุกท่านไม่โกรธ ไม่พยาบาท อาฆาตและจองเวรแต่อย่างใด เมื่อกายตายจิตจึงไปจุติ ณ แคนสวรรค์ ซึ่งมีได้กล่าวไว้ชัดว่าขึ้นใจ แต่ความคิดขนาดนี้ ควรจะไปขึ้นสูง ๆ อย่างแน่นอน ชัมมวิจยะหรือการยกธรรมะขึ้นมาพิจารณาเป็นตัวทำให้เกิดปัญญา หากใครไม่ปฏิบัติตามที่พระองค์ทรงชี้แนะปัญญาก็ไม่เกิด

๖. พระองค์ทรงตรัสเรื่องมูลเหตุของศีล ไว้ดังนี้

๖.๑ “ศีลทุกข้อมีมูลเหตุ คือ การมีกิเลส การเกิดกิเลสของแต่ละประเภท ทำให้จิตที่ถูกรอบงำแล้วเกิดอุปาทานทำไปตามกิเลสนั้น สร้างกรรมให้เกิดไปตามกิเลส ไม่ว่าจะทางมโนกรรม วจีกรรม กายกรรม”

๖.๒ “จงจำไว้ว่า กรรมที่เกิดแม้แต่มโนกรรมก็เป็นกรรม ผู้ที่บริสุทธิ์จะบริสุทธิ์แม้แต่มโนกรรม มโนกรรมนั้นจะไม่เบียดเบียนใคร ไม่เบียดเบียนแม้แต่ตนเอง จึงไม่มีทางจะเบียดเบียนคนอื่นได้เลย

๖.๓ “เมื่อกิเลสทำให้เกิดอาบัติ การบัญญัติศีลจึง

เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำซึ่งอาบัตินั้น ๆ ศีลจึงเป็น
ข้อห้ามที่ตลาคตห้ามไม่ให้สาวกของตลาคตทำชั่วในอาบัตินั้น ๆ” “การไม่ละเมิดศีล แต่ไม่ได้เจตนารักษาศีล ก็ไม่ได้
ชื่อว่ามีศีล คุณตัวอย่างท่านอนันทเศรษฐี ศีลไม่ละเมิด แต่
ไม่ได้รักษาศีล ท่านก็ไม่ให้ ท่านไม่ได้ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์
ไม่ประพฤตผิดในกาม ไม่มุสา ไม่ดื่มสุราเมรัย กรรมชั่ว
ไม่ได้ทำ ก็เลยไม่ตกนรก แต่ในขณะที่เดียวกัน ไม่รักษาศีล
ไม่ให้ทาน จึงไม่มีกรรมดี ทำให้ไม่มีอานิสงส์ที่จะนำไปเกิด
ยังสวรรค์ได้ ลงท้ายก็ต้องไปเกิดเป็นคนที่ไม่มีบุญ ไม่มีทาน
ไม่มีศีล คนที่ไม่มีบุญก็ไปสู่สถานที่เป็นอกุศลของทาน ไม่มี
ทานก็ทำให้ ไม่ได้รับทานคือการให้ เพียงเข้าปฏิสนธิใน
ครรภ์มารดาเท่านั้น มารดาและคนกลุ่มนั้นพลอยไม่มีใคร
ให้ทานด้วย ความที่เป็นคนไม่มีศีล พอเกิดมารูปจึงไม่สวย
มีสภาพเหมือนปีศาจคลุกฝุ่น”

๖.๕ “คนที่รู้ศีล แต่ไม่ยอมรักษาศีล ก็ไม่ต่างจากคนที่
ไม่ละเมิดศีล แต่ไม่รักษาศีล” ทรงตรัสถาม ปุจฉา

๑ “แล้วตถาคตบัญญัติศีลเพื่อใคร”

วิสันนา ก่อนจะตอบ ผู้ตอบนึกถึงท่านพระสุรจิต
(ท่านพระครูสังฆรักษ์ สุรจิต สุรจิตโต) ซึ่งเคยพูดเรื่องนี้ไว้
ในอดีต มีความว่า ครั้งหนึ่งมีพระรูปหนึ่งมาปรารภให้ฟังว่า
ท่านรู้สึกรังเกียจพระบางรูปในวัดที่ไม่ยอมรักษาศีล ท่าน
พระสุรจิตก็แนะนำว่า

ก) “พระพุทธรเจ้าบัญญัติศีลเพื่อตัวเราเอง มิใช่เพื่อผู้อื่น
ซึ่งหมายความว่าผู้ใดประพฤติ-ปฏิบัติในศีลได้ อานิสงส์
ของศีลย่อมได้กับตัวเอง คือ ผู้ประพฤติ--ปฏิบัตินั้น ๆ”

ข) “ศีลย่อมเป็นของตัวเราผู้ทำศีลให้ปรากฏแก่กาย-
วาจา ใจ ของตนเอง จึงได้ชื่อว่าศีลที่พระพุทธรเจ้าบัญญัติก็
เพื่อตัวเราเอง จึงมิใช่บัญญัติเพื่อผู้อื่น”

ค) “ในเมื่อคนอื่นเขาไม่เอาศีล เราจึงไม่มีอำนาจบังคับ
ให้คนอื่นเขาปฏิบัติศีลได้” การนี้ก็ถือการตอบ (วิสันนา)
นั่นเอง

๖.๖ ทรงตรัสสอนเพิ่มเติมว่า

ก) “อันนี้หมายถึง ตนยอมเป็นที่พึงแห่งตนด้วย และ
หมายถึงไม่เพ่งโทษบุคคลอื่นด้วย และไม่สนใจในจริยาของ
ผู้อื่นด้วย”

ข) “ ดังนั้นบุคคลที่เจริญแล้ว ย่อมจะทำความเจริญใน
ศีลให้เกิดแก่กาย-วาจา-ใจของตนเองเท่านั้น เป็นหลักสำคัญ

เบื้องต้น เพราะศิลปปฏิบัตินั้นแหละจะนำไปซึ่งการตัด
กิเลสที่ครอบงำจิต ไม่ปาณาติบาต ก็ตัดโทสะ ไม่ลักทรัพย์
ก็ตัดโลภะ ไม่กาเม ก็ตัดกาม ราคะ ดังนี้เป็นต้น"

ค) “ศีลจึงมีอานิสงส์มาก ธรรมของตถาคตจึงมีเหตุ มี
ผลประกอบกันอยู่เสมอ และทุก ๆ บทธรรมเป็นพุทธ
บัญญัติ คือ สมมุติบัญญัติขึ้นมาให้พุทธสาวกผู้รับฟัง ฟัง
แล้วนำไปเป็นเหตุ เป็นผลปฏิบัติให้เกิดมรรคาเกิดผลได้
ตามบัญญัตินั้นๆ

๐ ศีลและเรื่องเกี่ยวกับศีล

หลวงพ่อกุญชร หรือ พระราชพรหมยานมหาเถระ ท่านสอน
ถูกศิษย์ไว้

รวบรวมโดย พล.ต.ท.นพ.สมศักดิ์ สืบสงวน

จาก หนังสัหมมิโมกข์ ฉบับที่ ๖๑ ถึง ฉบับที่ ๑๒๗

จาก พ.ศ. ๒๕๒๘ ถึง พ.ศ. ๒๕๓๔

จุดประสงค์เพื่อให้ผู้อ่านจำให้ได้ก่อนเป็นประการ
แรก (เป็นสุตมยปัญญา) แล้วจึงนำไปพิจารณาด้วยปัญญา
ขั้นต้นของตนเอง เมื่อเข้าใจและตีธรรมะนั้นได้ถูกต้องตรงตาม
ความเป็นจริงแล้ว ก็จะเกิดปัญญาขั้นที่ ๒ คือ จินตมย
ปัญญา และทำซ้ำ ๆ พิจารณาซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนาญ จน
เกิดอัตโนมัติขึ้นกับจิต หมายความว่า เพียรรักษาศีลด้วย

อิทธิบาท ๔ จนศีลรักษาจิตของผู้นั้นเองเป็นอัตโนมัติ

กลายเป็นสัณฐานสติ หรือจิตเป็นฌานในศีล หรือจำง่าย ๆ ว่า เพียรรักษาศีล จนกระทั่งศีลรักษาศีลเรา ไม่ให้ผิดศีลอีก ตลอดกาล ความเป็นพระ โสคาปัตติผลเกิดขึ้นที่จุดนี้เอง

เรื่องมูลเหตุของศีล, พระพุทธเจ้าบัญญัติศีลเพื่อใคร ทรงยกย่องศีลไว้มากมายอย่างไร ตัวอย่างอานุภาพของศีล มี อยู่แล้วในตอนต้น ผมจึงเลือกเอาข้อความที่หลวงพ่อบอกท่าน เน้น ต้องการให้พวกเรารู้แล้วนำไปปฏิบัติต่อให้เกิดผล โดย เขียนเป็นข้อ ๆ เพื่อสะดวกในการจดจำดังนี้

๑. “หากศีลไม่บริสุทธิ์ ความหวังเรื่องสมาธิ หรือ มรรคผล ย่อมไม่เกิด ถือเป็นกฏตายตัว พระองค์สอน หลักการปฏิบัติในพระพุทธศาสนาไว้ ๓ ประการ คือ ศีล-สมาธิ-ปัญญาซึ่งย่อมาจากอริยมรรค ๘ นั้นเอง”

๒. “พระอินทร์ท่านว่า กลิ่นของศีลของพระพุทธเจ้านั้นหอมทวนลม หอมมาก จนกลบกลิ่นพระบังคนหนัก (จี้ หรืออุจจาระ) ของพระองค์หมด ท่านจึงไม่รังเกียจที่มาคอย เทพระบังคนหนัก (จี้) และพระบังคนเบา (เยี่ยว) ให้พระพุทธเจ้า”

๓. “บุคคลใดที่มีศีลบริสุทธิ์ จึงเป็นที่รักของสัตว์-คน เทวดา และพรหม”

๔. “ศีลเป็นด่านแรกของการปฏิบัติพระกรรมฐาน

ในพุทธศาสนา”

๕. “ศีลเป็นด่านแรกของการป้องกันอบายภูมิจึงคือ
เปรต อสุรกาย สัตว์เดียรัจฉาน”

๖ “ศีลจะบริสุทธิ์ได้ สมาธิจะทรงตัวได้ต้องอาศัยมี
สมาธิคุมต้องอาศัยมีศีลบริสุทธิ์คนนั้นหาศีลไม่ได้ คนนั้นมี
สมาธิตั้งมั่นไม่ได้ คนนั้นไม่เกิดปัญญาคนใดไร้ปัญญา คน
ใดไร้ศีล คนใดไร้สมาธิ ดังนั้นศีล-สมาธิ--ปัญญา จึง
สัมพันธ์ซึ่งกันและกัน แยกจากกันหรือขาดตัวหนึ่งตัวใด
ไม่ได้ มิฉนภาทิฏฐิจะเกิดกับจิตผู้นั้นได้ตลอดเวลา”

๗. “ผู้ใดจิตทรงศีลเป็นปกติจนเป็นสมาธิเอง เชื่อว่า
เป็นสัทธานุสสติ เป็นผู้เข้าถึงไตรสรณคมณ์อย่างแท้จริง”
ประโยชน์ของศีลหรือผลของศีลที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้

ก) สีเลนะ สุขตัง ยันติ ปัจจุบันอยู่ก็เป็นสุข ตายไปก็
เป็นสุข เกิดใหม่ก็เป็นสุข

ข) สีเลนะ โภค สัมปทา ปัจจุบันจะไม่อดตาย, ตายไป
ก็มีอริยทรัพย์มาก, เกิดใหม่ก็มีทรัพย์

ค) สีเลนะ นิพพุตัง ยันติ ศีลเป็นปัจจัยให้เข้าถึงพระ
นิพพานได้ง่าย

พระองค์ทรงรับรองถึงขนาดนี้ ผู้มีปัญญาเท่านั้นจึงจะ
เข้าถึงพระนิพพานได้

๕. ทรงตรัสไว้ว่า “คนที่ควรยกย่อง คือ ผู้ที่ไม่ถูก

ตำหนิเรื่องศีล”

๑๐. ทรงตรัสไว้ว่า “ปัญญาอันศีลชำระให้บริสุทธิ์ ศีลอันปัญญาชำระให้บริสุทธิ์ ศีลมีในบุคคลใด ปัญญาก็มีในบุคคลนั้น ศีลเป็นของบุคคลผู้มีปัญญา, ปัญญาเป็นของบุคคลผู้มีศีล, ศีลกับปัญญา เป็นยอดในโลก”

๑๑. พระสารีบุตรเทศน์ว่า “คนที่มีศีลแล้วทำบุญ หากตั้งใจจะไปเกิดที่ไหนก็มีผลตามนั้น เหตุเพราะความบริสุทธิ์ของศีล”

๑๒. “คุณสมบัติของพระโสดบันในสังโยชน์ ๓ ข้อแรกนั้น ข้อที่เป็นหลักใหญ่ก็คือ การมีศีลบริสุทธิ์ตลอดเวลา”

๑๓. “ผู้ใดมีกรรม ๔ ประการในตน และรักษาไว้ได้ไม่เสื่อม ชื่อว่าประพตติใกล้พระนิพพานแล้ว ธรรม ๒ ประการนั้นก็คือ

ข้อแรกในจรรณะ ๑๔ (ศีลสังวร, อินทรีย์สังวร, โภชนมัตตัญญูตา และชาครียานุโยค ๒ ข้อแรก ตำรวมเรื่อง กามข้อที่ ๓ ตำรวมเรื่องการกิน ข้อที่ ๔ ตำรวมเรื่องการนอน)

๑๔. “ศีลไม่บริสุทธิ์ สัมมาสมาธิก็ไม่บริบูรณ์

สัมมาญาณก็ไม่เกิด สัมมาวิมุตติก็ไม่มี ดังนั้น ศีลจึงเป็น
รากฐานใหญ่ ของการปฏิบัติในมรรค (ศีล-สมาธิ-ปัญญา)
มิจนาคิณฺฐิ หรือสัมมาทิณฺฐิ จึงมีศีลเป็นเครื่องวัด”

๑๕. “พระพุทธองค์ตรัสแก่นาถบิณฑิกเศรษฐีว่า

สมัยท่านเป็นพราหมณ์ได้ทำทานมามาก แต่ผู้รับทานไม่ใช่
ทักษิณบุคคล หมายถึงบุคคลที่ไม่มีศีล ไม่ใช่พระอริยเจ้า
ทำให้อานิสงส์ของท่านมีน้อย ถ้าผู้รับบริสุทธิ์มากเท่าใด ผล
ของท่านจะคูณด้วย ๑๐๐ ตามลำดับ” ต่ำสุดจนถึงสูงที่สุดที่
ทรงตรัสไว้ย่อยๆ ดังนี้ ทำบุญหรือทำทานกับสัตว์เดียรัจฉาน
๑๐๐ ครั้ง ผู้ทำบุญกับคนไม่มีศีลหนึ่งครั้งไม่ได้ ตามลำดับ
ขึ้นไป มีผลคูณด้วยเท่าตามลำดับ คือ ทำบุญ กับคนมีศีล-กับ
พระอริยเจ้า ๘ ระดับ คือ พระโสดาปัตติมรรค-พระโสดา
ปัตติผล จนถึงพระอรหันต์ผล-> ถึงพระปัจเจกพุทธเจ้า->
พระพุทธเจ้า->ถวายสังฆทาน->วิหารทาน->ธรรมทาน และ
สูงที่สุด คือ อภัยทาน ความจริงแล้วทรงตรัสไว้ละเอียดยิ่ง
กว่านี้อีก แต่ขอเขียนไว้แต่พอประมาณเพื่อให้ง่าย ๆ
เท่านั้น ผู้มีปัญญาจึงเลือกทำบุญ เพื่อให้ได้บุญมาก ๆ ไว้
ก่อน ส่วนใหญ่จึงมักถวายสังฆทานกันเป็นส่วนใหญ่

สรุปว่า บุคคลในโลกนี้จะหาคนที่มีความบริสุทธิ์เท่ากับ (พระพุทธรูปเจ้านั้นไม่มี)

๑๖. “ศิลปะสร้างคนให้เป็นพระเจ้าได้ หรือสร้างสมมุติสงฆ์ (นักบวช) ให้เป็นพระอรหันต์ได้”

๑๗. “ผู้มีศิลปะบริสุทธิ์ตลอดเวลา จึงเท่ากับพวกพระไว้กับตัวตลอดเวลา” (หมายความว่าบุคคลใด ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย หรือเด็กตั้งแต่อายุ ๗ ขวบขึ้นไป หากรักษาศีลจนกระทั่งศีลรักษาจิตเขาไม่ให้เกิดกิเลสอีก บุคคลนั้นไม่มีทางจะตกนรกอีก (อปาเยภูมิ ๔) ตลอดกาล เพราะจิตดวงนั้นได้เป็นพระเบื้องต้นในพระพุทธศาสนา คือ พระโสดาบัน จึงเท่ากับพวกพระภายในไว้กับจิต เป็นวัตถุมงคลภายใน ในมงคล ๓๘ ซึ่งพระองค์ทรงตรัสสอนไว้อยู่อันดับที่ ๒๕ (การเห็นสมณะหรือพระภายใน จัดเป็นอุดมมงคล หรือเอาจิต เอาปัญญาของเราเห็นพระ ไม่ใช่เอาลูกตาเห็นพระ) ซึ่งไม่มีการเสื่อม หรือสลายตัว หรือถอยหลังหรืออนัตตาตลอดไป ต่างกับการสร้างพระภายนอก ซึ่งพวกเรา ซึ่งมีศรัทธาเข้ามาในพุทธศาสนา ต่างก็สร้างพระภายนอกกันมาเป็นอสงไขยชาติ สร้างแล้วสร้างอีก พระภายนอกในที่สุดก็เสื่อม-แตก-พัง-สลายตัว หรืออนัตตาทุกครั้งไป จึงสู้สร้างพระภายในไม่ได้ ผู้มีปัญญาท่านเชื่อพระพุทธรูปเจ้าจริง

ด้วยการปฏิบัติ โดยการตัดสังโยชน์ ๓ ข้อแรกให้ได้ ซึ่ง ความสำคัญอยู่ที่ข้อ ๓) คือ รักษาศีลจนศีลรักษาเรา (จิต) ให้เป็นสีตานุสสติเท่านั้นเอง พระภายในก็เกิดขึ้นมั่นคงถาวรตลอดกาล รายละเอียดมีมาก ขอกล่าวไว้เพียงเท่านี้)

๑๘. “เมตตาเป็นอาหารของศีล หรือพรหมวิหาร ๔ เป็นอาหารของศีล-สมาธิและปัญญา”

๑๙. “ศีลนำไปสู่ความมีหิริ-โอตตัมปะ” (หมายความว่า ศีลเปลี่ยนคนซึ่งแปลว่ายุง ชอบสร้างแต่ปัญหา ขยันหาทุกข์ใส่ตัวให้มาเป็นมนุษย์ซึ่งแปลว่าประเสริฐ แต่มนุษย์ยังมีคุณธรรมต่ำกว่าเทวดา ซึ่งมีหิริและโอตตัมปะเป็นคุณธรรม จะเข้าใจดีให้ศึกษาเรื่องอนุปุกกา ๕ ซึ่งพระองค์ทรงตรัสสอนบุคคลกลุ่มใหญ่บ่อย ๆ ให้มีดวงตาเห็นธรรมกันมากมาย) (อนุปุกกา ๕ มีทานกถา, ศีลกถา, สักกะกถา, โทษของกาม หรือ กามกถา, และ เนกขัมมกถา หรือ คุณของการออกจากกาม)

๒๐. ทรงตรัสกล่าวถึง “โทษแห่งศีลวิบัติของคนทุศีล ๕ อย่าง คือ

- ก) ย่อมเสื่อมโภคทรัพย์เพราะความประมาท
- ข) ย่อมเสียชื่อเสียงไปในทางไม่ดี
- ค) ย่อมเข้ากับใครไม่ได้สนิท
- ง) ย่อมหลงตาย

จ) ตายแล้วย่อมไปสู่ทุกคติ

ส่วนคุณของศีลก็มี ๕ ข้อ มีผลตรงข้ามกับโทษของศีล

๒๑. ทรงตรัสไว้มีใจความว่า “การให้ทาน ๕ อย่าง หรือการให้ศีล ๕ นี้จัดเป็นมหาทาน อันบัณฑิตรู้ว่าเป็นเลิศ ของทาน ซึ่งมีมานานแล้ว จัดเป็นเชื้อสายแห่งพระอริยะ”

๒๒. เป็นข้อสรุป “อานุภาพของศีล” ศีลเป็นกำลัง อย่างไม่มีที่เปรียบ, ศีลเป็นอาวุธอันสูงสุด, ศีลเป็น เครื่องประดับอันประเสริฐ, ศีลเป็นเกราะอันอัศจรรย์, ศีล เป็นคุณ รวมกำลังอย่างเลิศ, ศีลเป็นเสบียงเดินทางอย่าง สูงสุด, ศีลเป็นผู้นำทางอย่างประเสริฐ, ศีลเป็นเครื่องขจร ไปทั่วทุกทิศ, ศีลเท่านั้นที่เป็นเลิศในโลก, ส่วนผู้มีปัญญา ย่อมเป็นผู้มีศีล, ศีลเป็นผู้ชนะในหมู่มนุษย์และเทวดา เพราะศีลและปัญญาเป็นธรรมคู่กัน, ศีลเป็นรากฐานของ การบำเพ็ญเพียรภาวนา

- การภาวนาถ้าไม่มีฐาน คือ ไม่มีศีลรองรับ ก็ยากที่จะ สำเร็จได้ หรือไม่มีทางสำเร็จ

- ศีลเป็นที่พึ่งเบื้องต้น เป็นมารดาของกัลยาณธรรม ทั้งหลาย

- ศีลเป็นประมุขของธรรมทั่วไป จึงควรพากันชำระ ศีลให้บริสุทธิ์

- คีลเปรียบเหมือนรากแก้วของต้นไม้ 🏡

- คีลเป็นคุณสมบัติของพระและฌราวาส คนจะเป็นพระ ได้อยู่ที่คีล ฌราวาส ก็เช่น พระโยคาวจรและพระโสดาบันเป็นต้น

- คีลรักษาง่าย ถ้าผู้นั้นเห็นโทษของการทำบาปจริง ๆ (คือเห็นและเข้าใจเรื่องกฎของกรรม)

- คีลเป็นเครื่องวัดความดีของหมู่สัตว์

- คีลเป็นทรัพย์ชั้นประเสริฐ-ไม่อด-ไม่จน-มีอริยทรัพย์

- คีลส่งเสริมความดีให้กับผู้รักษาตั้งแต่ต้นจนอวสาน สร้างคนให้เป็นพระ

- คีลสร้างพระธรรมดา ให้เป็นพระอริยเจ้า และพาส่งให้เข้าถึงพระนิพพาน

- ใครมีคีล เท่ากับพกพระไว้กับตัว ไปไหนก็มีพระไปด้วย มีวัตร (วัด) ไปกับค้ว เป็นมงคล เป็นของประเสริฐ

- เมตตาเป็นอาหารของคีล ผู้ใดเจริญเมตตา คีลไม่มีขาด

- คีลนำไปสู่ความมีหิริ โอตตัปปะ

ดังนั้นผู้ใดอ่านข้อที่ ๒๒ เพียงข้อเดียว และจำได้ แล้วนำไปปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผล ก็เท่ากับรู้เรื่องคีลตั้งแต่ข้อที่ ๑-๒๑ ได้ทั้งหมด

พระพุทธองค์ทรงตรัสแก่พระอานนท์ว่า “ดูกร อานนท์ คีลที่เป็นกุศล ย่อมถึงอรหัตต์โดยลำดับด้วย ประการดังนี้แล”

๐ สรุปลงท้าย ๕ ข้อ

๑. การให้ทาน ๕ อย่าง หรือศีล ๕ จัดเป็นมหาทาน
๒. ศีลเป็นคุณสมบัติของพระและภราดร
๓. ศีลเป็นแม่ของพระธรรม
๔. ศีลเป็นมารดาของพระพุทธศาสนา
๕. ศีลเป็นรากฐานของการปฏิบัติธรรมใน

พระพุทธศาสนา

๖. การให้ธรรม(ศีล) เป็นทานชนะทานทั้งปวง
๗. การสร้างพระภายในให้เกิดขึ้น ความสำคัญอยู่ที่ศีล
๗. แม้ตถาคตเอง เมื่อยังมีพระชนม์ชีพอยู่ ก็เคารพใน

ศีล(พระธรรม)

๘. พระธรรม (ศีล) จึงมีคุณค่าสูงสุดในโลกนี้

๐ รำลึกถึงหลวงปู่บุดดา ถาวโร พระอริยเจ้าผู้ไม่เกิด-ไม่ตาย ตลอดกาล

ผมสังเกตว่า คนที่เกิดมาในโลกมนุษย์นี้ ส่วนใหญ่มักจะลืมของดี ๆ, คนดี ๆ, เรื่องดี ๆ กันง่าย แต่กลับจำแม่นในเรื่องเลว ๆ, คนเลว ๆ และของเลว ๆ ได้อย่างไม่ยอมลืม

เจอใครก็มักจะเล่าให้ฟังอยู่เสมอ (เพราะกลัวจะลืม) เล่าแล้วเล่าอีก ทั้ง ๆ ที่ไม่มีประโยชน์และไร้สาระ ส่วนพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าและพระอริยสงฆ์ทั้งหลายที่ท่านสอนไว้ในขณะที่ร่างกายยังมีชีวิตอยู่ สอนแล้วสอนอีก, พูดย้ำแล้วย้ำอีก พวกเขาซึ่งมาฟังก็ยังจำไม่ได้ หรือจำได้ไม่กี่วันก็ลืม บางคนยังไม่พ้นครึ่งชั่วโมงก็ลืมแล้ว แต่ความช้า-ความเลว-ความไม่ดีทั้งหลาย เช่น ข่าวกคนทำชั่ว-พูดชั่ว-คิดชั่ว กลับจำแม่นไม่ยอมลืม (มีจิตยินดีด้วยกับกรรมชั่วของผู้อื่น) ยิ่งถูกใครนินทา-ว่าร้าย-กลั่นแกล้ง-ขีมิเงินแล้วยังไม่ได้ใช้ด้วยแล้ว จำแม่นเป็นพิเศษ บางคนเป็นสิบ ๆ ปีแล้วก็ยังจำได้ดี ผมขอเล่าเรื่องจริงให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง ดังนี้

ที่วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี หลวงพ่อฤๅษี (พระราชพรหมยาน มหาเถระ) ท่านจะเทศน์สอนธรรมะ โดยใช้เสียงมาตามสายทุกวัน วันละ ๔ เวลา คือ ดิถี (๐๔.๐๐ น.), ๑๐.๐๐ น., ๑๖.๐๐ น. (พระวินัย) และ ๒๑.๐๐ น. (ธรรมะก่อนนอน) วันหนึ่งท่านถามลูกศิษย์ท่านซึ่งเป็นผู้หญิง และเคยเป็นลูกท่านในอดีตชาติ ว่าเมื่อ ตอนเช้ามีด (๐๔.๐๐ น.) เอ็งฟังข้าสอนหรือเปล่า เธอตอบว่าฟังค่ะ ไหนเล่าให้ข้าฟังหน่อยซิว่าข้าสอนอะไรบ้าง เธอตอบว่าลืมไปแล้วค่ะ หลวงพ่อท่านก็สอนว่า “แห่มพระธรรมซึ่งมีคุณค่าสูงสุดในโลกนี้

เองยังลืมได้ลืมหาคำไหนมาค่าเอง-นินทาเอง-แก่งเอง👉

แล้วเองลืมได้เร็วอย่างนี้ก็ดีไม่น้อย” (อ่านแล้วกรุณาเอาไปพิจารณาด้วย จะเกิดประโยชน์กับตัวท่านเองมาก)

ผมขอวกเข้าหาเรื่องของหลวงปู่บุดดาเถิกที เพราะกลัวจะเผลอไปเขียนเอาเรื่องของหลวงพ่อฤๅษีเฒ่าผม จำได้ว่าผมเขียนเรื่อง “หลวงปู่บุดดา ถาวโร” (พระสังฆอัมมาโณ) ไว้ในหนังสือ ๑ ศตวรรษหลวงปู่บุดดา ถาวโร (อนุสรณ์อายุ ๑๐๐ ปีของท่าน) ผมได้ข่าวว่าบทความนี้ทางวิทยุทหารอากาศ เขาเอาไปออกอากาศบ่อย ๆ (ในขณะนั้น) และมีผู้ที่รวบรวมธรรมะของพระสุปฏิปันโนหลาย ๆ ท่าน เพื่อพิมพ์จำหน่าย ก็เอาบทความที่ผมเขียนนี้ลงด้วย บางเล่มลงเกือบทั้งหมด บางเล่มก็ตัดตอนเอาบางส่วนลงก็มี มาครั้งนี้ คุณสมใจ บัวพึ้งน้ำ ผู้ที่ยังนึกถึงคุณความดีของหลวงปู่อยู่ไม่รู้ลืม ท่านได้รวบรวมพระธรรมของหลวงเห่ท่านเคยฟังจากหลวงปู่และมาชวนผมให้ช่วยเขียนเรื่องของหลวงปู่ด้วย ผมก็ตกลง เพราะยังนึกถึงท่านทุกวัน วันละประมาณ ๒-๓ ครั้ง บางครั้งก็ได้รับคำสอนของท่านโดยตรงบ้าง โดยผ่านเพื่อนผู้ที่ปฏิบัติธรรมร่วมกันบ้าง เพราะพระที่เข้าสู่นิพพานแล้ว หากท่านมีกรรมผูกพันกับใคร เช่นเคยเป็นลูกหลานท่าน และนึกถึงท่าน ท่านก็จะมาสงเคราะห์ผู้้นั้นทันที (จิตถึงจิต เพราะจิตไม่มีเวลาเป็นอกาลิโก)

ดังนั้น การสนทนาธรรมกันกับกัลยาณมิตร, กัลยาณธรรมจึงได้ประโยชน์อย่างยิ่ง ผมจึงได้บันทึกคำสั่งสอนของหลวงปู่ไว้ตลอดมาจนถึงปัจจุบันก็ยังบันทึกอยู่ เพราะผมถือว่า "สิ่งที่มีความสูงสุดในโลกคือพระธรรม" และ หลวงปู่ท่านไม่ตาย หมายความว่า ความดีหรือพระธรรมไม่ตาย หรือจิตหรืออาทิสมานกายของท่านไม่ตาย (กายของจิต เรียกว่า อาทิสมานกาย พระองค์ทรงเรียกว่ารูปในนาม) ความจริงแล้วจิตของทุก ๆ คนเป็นอมตะไม่เคยตาย สิ่งที่ตายคือร่างกายหรือชั้น ๕ ที่เรามาขออาศัยเขาอยู่ชั่วคราว เท่านั้นที่ตาย แต่คนส่วนใหญ่เข้าใจผิด ไปคิดว่าร่างกายหรือชั้น ๕ เป็นเรา เป็นของเรา หากยังหลงคิดผิดอยู่อย่างนี้ การหลุดพ้นจากอำนาจของกิเลส-ตัณหา-อุปาทาน และ อกุศลกรรม ก็ยังทำไม่ได้ ยังต้องเกิด-ตาย ๆ กันต่อไป

ดังนั้นการเขียนของผม บางคนอ่านแล้วอาจจะสงสัย เพราะไม่เข้าใจธรรมะในจุดนี้ และหากสงสัยก็ควรจะได้ อ่านเรื่องที่ผมเขียน “หลวงปู่บุดดา ถาวโร (พระสังโฆ อัมมาโณ)” ก่อน จึงจะช่วยคลายความสงสัยลงได้ ผมเลือกเอาเฉพาะบางตอนที่ผมเห็นว่าสมควรจะเปิดเผยและมีประโยชน์กับผู้อ่านเท่านั้น

๑ เรื่องแรก คือ “เหม็นภายนอกกับเหม็นภายใน”

ท่านสอนลูกสาวในอดีตชาติของท่าน เมื่อวันอาทิตย์ที่
ม.ค. ๓๖ เวลาประมาณ ๑๗.๔๕ น. มีความสำคัญดังนี้

๑. “ทุกข์บางอย่างก็ละได้ ทุกข์บางอย่างก็ละไม่ได้
ทุกข์ของกายเกิดก็ละไม่ได้ ต้องหาทางระงับ หรือดับมันไป
ตามเรื่องตามราว ส่วนทุกข์ของจิตนั้นละได้แหละ” (เหตุ
เพราะ ขณะนั้นลูกสาวท่านกำลังนั่งจับถ่ายอยู่ ซึ่งเป็นทุกข์
ของกาย)

๒. ท่านถามว่า “ถุงเท้า-เสื้อผ้าที่ใช้แล้วยังไม่ได้ซัก
เหม็นไหม?” ตอบ เหม็นค่ะ

ท่านถามว่า “แล้วจี้ เขี้ยว เหม็นไหม” ตอบ เหม็นค่ะ

ท่านถามว่า “เสื้อผ้าที่ยังไม่ได้ซัก กับจี้เขี้ยวที่อยู่ข้างใน
อันไหนเหม็นกว่ากัน”

ตอบ ข้างในเหม็นกว่าค่ะ

ท่านถามว่า “แล้วไอ้จี้ที่อยู่ข้างนอก ตั้งแต่หัวจดเท้าลง
มา เหม็นไหม แล้วซักได้ไหม”

ซักได้ชั่วคราวค่ะ

ท่านถามว่า “แล้วร่างกายมันมีดีตรงไหน?” ตอบ ไม่มี
ดีเลยค่ะ

ในเมื่อกายไม่ดีเหม็นจี้ทั้งตัว แก่ใจระงับได้ชั่วคราว
โดยอาศัยความโง่ที่เราไปหลงเกาะติดกาย ทำให้เกิดมาเป็น

ตัวเป็นตน ทุกข์ของกายอย่างนี้แก้ไขให้หายเด็ดขาด

ไม่ได้จนกว่ากายจะตายไป

๓. ท่านถามว่า “แล้วปาก - วาจาของเอ็ง همینไหม”

ตอบ ยัง همین อยู่ค่ะ

ท่านถามว่า “แล้วจิตของเอ็ง همینไหม ตอบ ยัง همین อยู่ค่ะ

“นั่นนะซี ถ้าจิต همین เสียอย่างเดียว วาจาก็ همین ด้วย ถ้าเอ็งหมั่นชำระจิตให้หาย همین วาจาก็หาย همین ได้ ส่วน กายนั้นแก้ไขไม่ได้ มีแต่ขี้ทั้งนั้น จิตนั้นแก้ไขได้ต้องแก้ที่จิต ทุกข์-สุข-เกิด -ดับ ต้องแก้ที่ตรงจิตนี้ ลึ้นทุกข์-สุข รู้เกิดดับ เมื่อไหร่ จิตก็หาย همین เมื่อนั้น”

๔. “อย่ามัวแต่ท่องจำ ศิล-สมาธิ-ปัญญา ๑ ๑ ๑ แบบ นกแก้ว นกขุนทองนั้นแก้ไขไม่ได้ หากจะแก้ไขให้ได้จริง จะต้องรู้ว่า ศิลคืออะไร สมาธิคืออะไร ปัญญาคืออะไร”

๕. “แล้วไอ้ประเภทที่รู้ว่า ศิล-สมาธิ-ปัญญา คืออะไร แต่ต้นเอามือหรือจิตไปชุกหีบ ภูไม่ทำ ภูไม่เพียร ตัว همین ก็ หายไปจากจิต-จากวาจาไม่ได้ รู้แล้วต้องหมั่นทำ หมั่นเพียร ด้วย ตัว همینมันจึงจักหายไปจากจิตจากวาจาได้”

๑ เรื่องที่ ๒ “การวางเฉย หรืออุเบกขา หรือการปล่อยวาง”

(๒๘ ม.ค. ๓๖ ตอนใกล้ ๐๔.๐๐ น.)

ลูกสาวในอดีตของท่านกำลังคิดว่า ขณะนี้เรากำลังถูกคนทำคุณไสย แต่ก็ทำอะไรเราไม่ได้ หากเราพบบุคคลเหล่านั้นอีก เราจะไม่ปรุงแต่งจิตของเรา แม้เขาจะมุ่งประทุษร้าย เราก็จะปล่อยวางหรือวางเฉยจะดีไหม คิดเพียงแค่นี้ หลวงปู่ดุดาท่านก็มาแล้วสอน มีความว่า

๑. "เฉยอย่างนั้นก็โง่ชะชิว บางอย่างต้องต่อสู้ แก้ได้ต้องแก้ไป ไม่ใช่เขาใช้ให้ไปตายก็ยอมไปตายแหงแก่" สิ่งที่ทำให้วางเฉยก็คือ กิเลสที่มากกระทบอายตนะ ๖ คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ตัวธรรมล้วน ๆ คือ ไม่ปรุงแต่งในธรรมที่เข้ามากระทบสัมผัสนั้น ๆ" เช่น ใครคิดร้ายต่อเราก็ช่างเขา แต่ถ้าถึงขั้นเอาไม้หวดตีเรา ถ้าเรารู้จักเมตตาตัวเองก็ต้องหลบชิว เพราะถ้าให้เขาตีกายเรา จิตเราอาศัยมันอยู่ก็ต้องเจ็บไปด้วย แต่ถ้าเขาแค่คิดยังไม่ได้ทำ ก็กรรมของเขา เขาทำแล้วเราหลบ เราแก้ไข ไม่ได้ต่อกร ก็กรรมของเขาอีกนั่นแหละ มันคนละกรรมกัน อย่าไปยุ่งให้จิตวุ่นวาย"

๒. “กรรมใครกรรมมันนะอย่าลืม ใครเขาอยากจะได้ให้เขาดีไป เราหลบได้เราหลบ หลบอยู่ในธรรม ธรรมะของพระพุทธเจ้า ไม่มีตัวมีตน หลบพ้นนะลูก ถ้าหลบไม่พ้นก็

ให้รับอย่างพระโมคคัลลานะ รับอย่างคนฉลาด อย่ารับ อย่างโง่ๆ รับแล้วไปนิพพาน คือ รับด้วยจิตผ่องใสบริสุทธิ์ ไม่ใช้รับด้วยความขัดข้องหมองใจ จิตไม่บริสุทธิ์ การไปของจิตกับบริสุทธิ์ไม่ได้ อย่ารับอย่างคนโง่เพราะมีอบายภูมิ ๔ เป็นที่ไป”

๓. “เรามั่นประกาศตัวเป็นลูกพระพุทธเจ้าแล้ว ต้องเชื่อท่านซี เชื่อพระพุทธ-พระธรรม-พระอริยสงฆ์ ท่านว่าอย่างไร เราก็ว่าอย่างนั้นจึงจะได้ดี จึงจะไปพระนิพพานได้ตามท่าน”

๐ เรื่องที่ ๓ “กายสังขารเคลื่อนได้ แต่จิตสังขารอย่าเคลื่อน”

(๒๕ ม.ค. ๓๖ ตอนเช้ามีด)

ลูกสาวในอดีตของท่านกำลังกวาดวัดตอนเช้ามีด แต่จิตก็พิจารณาธรรมะไปด้วย โดยยกเอาการปฏิบัติธรรมของตน (นั่งทำกรรมฐาน) ในคืนวันนั้นมาพิจารณา แล้วนึกชมตนเองว่า วันนี้เราสามารถปฏิบัติธรรมได้อย่างต่อเนื่อง โดยไม่เคยทำได้มาก่อน กายนั่งอยู่กับที่แต่ต้องขยับหลายครั้ง คิดถึงจุดนี้หลวงปู่ท่านก็มาสอน มีความว่า

๑. “เมื่อยก็เมื่อยซี กายสังขารมันมีอยู่ จะไม่ขยับได้ อย่างไร จิตสังขารซีอย่าเคลื่อน เพลิดเพลินในธรรมเข้าไป กายสังขารปวดเมื่อย-ขบก็ต้องเคลื่อนเป็นธรรมดา อย่าฝืน

ทุกข์ของกายสังขาร นิ่งนานๆ ง่อมันจะกินเอา ยืน

นานๆ ตะคริวมันจะกินขา เดินนาน ๆ ก็เมื่อยหมดกำลัง
นอนนาน ๆ อัมพาตจะกินเอา”

๒. “อย่าทำกรรมฐานแบบโง่ ๆ พระพุทธเจ้าไม่ได้
สอนให้ฝืนกายสังขาร เพราะเป็นการเบียดเบียนตนเอง
บรรลุมรรคผลได้ยาก ผู้ครบอิริยาบถ ๔ ไม่ได้ แล้วมิใช่ครบ
อิริยาบถ ๔ อย่างโง่ ๆ นะ ถ้าครบ ๔ แบบโง่ ๆ มรรคผล
นิพพานก็ไม่ได้เหมือนกัน มัชฌิมาปฏิบัติทางสายกลาง
เท่านั้นที่จะบรรลุได้ บรรลุพอดีในทางสายกลาง บรรลุ
ธรรมที่ปัจจุบัน จะบรรลุระดับไหนก็ต้องใช้ทางสายกลางใน
ธรรมปัจจุบันพอดี ๆ เอาความพอดีเป็นที่ตั้ง”

๓. “การปฏิบัติธรรมก็เหมือนกัน ขณะปัจจุบันได้
เท่านี้ ก็พอดีเท่านี้ ปฏิบัติแล้วปฏิบัติอีกก็ได้ในธรรมปัจจุบัน
นั้นแหละ บริโภคธรรมอย่างพอดี บริโภคแล้วบริโภคอีกใน
ธรรมปัจจุบันไป จนกว่าจะอิม คือ เต็มขึ้น กายสังขาร
แตกดับ จิตก็เข้าแดนอมตะนฤพาน เอ็งเข้าใจนะ อย่าทำ
กรรมฐานโง่ ๆ พระพุทธเจ้าท่านไม่ชอบให้ลูกๆ ท่าน
เดินทางผิด ทำกรรมฐานอย่างไรปัญญา เข้าใจไหม

๔. “เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใด ขอให้จิต
อยู่ในความสงบ อยู่ในอารมณ์พระกรรมฐานก็แล้วกัน แยก

กายสังขารให้เป็น แยกจิตสังขารให้เป็น วางเฉยให้อยู่ใน
อารมณ์สังขารเบกขาญาณ คือ ทุกข์กายต้องระงับ แต่จิตไม่
เกาะติดอยู่กับมัน ยอมรับสภาวะทุกข์ของกายโดยคุณฐิ บอก
มันไว้เสมอ ๆ ว่า “มึงตายเมื่อไหร่ กูสบายเมื่อนั้น”

๕. “สำหรับจิตสังขาร เรามีเอาไว้ปฏิบัติธรรม คน
ฉลาดที่เจริญพระกรรมฐานเป็น เจริญแบบพระพุทธเจ้า
แบบพระธรรม แบบพระอริยสงฆ์ คือ จิตสังขารจะกระทบ
เข้ากับอะไรตลอด ๒๕ ชม. หรือทุก ๆ ขณะจิตที่กระทบ จะ
เป็นสัตว์ คนวัตถุธาตุใด ๆ หรือ พรหม เทวดา นิพพาน โลก
ธรรม ๘ อบายภูมิ ๔ เขาจะนำมาพิจารณา หรือเอาสิ่งสัมผัส
นั้น ๆ มาเป็นพระกรรมฐานหมด แล้วใช้ปัญญาแยกออกได้
ว่า สาระที่กระทบนี้เป็นธรรมใด เช่น มนุษยธรรม เทวธรรม
พรหมธรรม โลภียธรรม หรือโลภุทธระธรรมตลอดเวลา คน
ฉลาดเจริญกรรมฐานเป็นเขาเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่กระทบ
จิตทั้งหมดนั้นเป็นธรรม นี้แหละ เอ็งจงจำไว้ นักเจริญ
กรรมฐานจะต้องอยู่ในธรรมอย่างนี้ตลอดเวลา และต้องทำ
ให้ชินจนแยกแยะออกได้ว่า สาระธรรมใดควรเก็บ สาระ
ธรรมใดควรละ อันนี้ทำแล้วจิตติดสมมุติ อันนี้ทำแล้วจิต
พ้นสมมุติ เขาทำกรรมฐานกันอย่างไม่หลงลืมสติว่าทำเพื่อ
จุดประสงค์อะไร”

๖. “พระพุทธเจ้าท่านต้องการสอนนักเจริญกรรมฐาน เพื่อวิมุติ คือ หลุดพ้นจากกิเลส เพื่อเข้าถึงแดนอมตะ นฤพานจุดเดียวกันนะ

๐ เรื่องที่ ๔ “อย่าเอาอดีตมาเป็นปัจจุบันให้อยู่ในธรรมปัจจุบัน”

(๒๕ ม.ค. ๓๖ ตอนเย็น)

ขณะที่ลูกสาวในอดีตของท่านกำลังหั่นผัก เพื่อจะใส่ในปลาหั่นผักเหี่ยว ๆ ตอนปลาย ๆ ใบ จะหั่นทิ้งก็เสียดาย จึงคิดว่าสมัยก่อนเราเคยเป็นเปิด ก็กินผักเน่า ๆ ที่เขาทิ้งไว้ คิดเท่านั้น หลวงปู่ท่านก็มาสอน มีความว่า...

๑. “อย่าคิดโง่ ๆ ต้องอยู่ในตัวธรรมปัจจุบัน ชาติก่อนนะ เป็นเปิดก็กินอย่างเปิดชิต ชาตินี้เป็นคนก็ต้องกินแบบคนเบียดเบียนตนเองได้อย่างไร อีกหน่อยมึงคิดว่าชาติก่อนเป็นควาย มึงกิน'หญ้า'ได้เรอะ หรืออดเข้ามา ๆ เห็นจิ้งก่องอยู่ จะคิดว่าตัวเองเคยเกิดเป็นหมากินจิ้ง แล้วมันกินได้หรือเปล่าละ มันต้องอยู่ในธรรมปัจจุบัน ทำอะไร คิดอะไร ต้องอยู่ในตัวธรรมปัจจุบันหมด ต้องใช้ปัญญาด้วย กินก็ต้องกินอย่างคนอยู่อย่างคน จะไปกินอย่างสัตว์ได้อย่างไร อย่าไปติดอดีต สภาวะธรรม นั้นมันผ่านมาแล้ว มันเป็นอดีต ก็ต้องให้มันเลยไป จะไปยึดมันไว้ทำไม ดูปัจจุบันเข้า

ไว้จะได้อยู่เป็นสุข กินก็เป็นสุข แล้วอย่าไปคิดตำหนิ

พระราชูปถัมภ์ท่านเข้าล่ะ”

๒. "พระราชูปถัมภ์ท่านเป็นพระอรหันต์ การไปบ้านที่
ชนบท เป็นพระแล้วใช้ว่าหิวแล้ว จะหยิบจะซื้อของเขากิน
ได้ตามใจได้ที่ไหน ร้านค้าอาหารก็ไม่มี ได้เวลาแล้วกาย
สังขารท่านเกิดเวทนา ไม่ให้กินก็เบียดเบียนตนเองซิ จะไป
บิณฑบาตที่ไหนก็ไม่ทันกาล จะไปขอเขาหรือ ก็เขาไม่ใช่
โยมอุปัฏฐาก สุดท้ายก็เห็นคนใช้ในบ้าน โยม บิดา-มารดา
ของตน ถือเศษอาหารจะมาตักทิ้ง นี่บ้านโยมพ่อ-โยม แม่ขอ
ได้ ขอเศษอาหารนั้นมาบริโภค เรื่องติตรูปติตรสท่านไม่มี
การฉันอาหารของท่านเพื่อบริหารกายสังขารไม่ให้ทุกข์
เท่านั้น นี่คือปัญญาพระอรหันต์นะ ท่านพิจารณาแล้วไม่
เบียดเบียน ตนเอง ไม่เบียดเบียนผู้อื่น และไม่เบียดเบียนทั้ง
ตนเองและผู้อื่น เอากับท่านซิ"

๓. “เพราะฉะนั้นจึงต้องเข้าใจ อยู่กับธรรมปัจจุบันให้
มาก ๆ จึงจะอยู่ในทางสายกลางหรือทางพอดี ๆ ของ
พระพุทธเจ้าท่าน เมตตาตัวเองให้มาก ๆ นะลูก"

๐ เรื่องที่ ๕ “กายป่วย แต่จิตไม่ป่วย และเรื่องการกินอาหาร”

(ศก.พ. ๓๖ เวลาประมาณ ๑๔.๐๐ น.)

ลูกสาวในอดีตของท่านทราบข่าวว่าหลวงปู่ท่านป่วย จิตก็วิตกและกังวลเป็นห่วงร่างกายของท่าน และท่านก็มีอายุมากแล้ว คิดแทนนี้หลวงปู่ท่านก็มาสอนมีความว่า

๑. “ใครบอกเอ็งว่าข้าป่วย เปลือกข้ามันป่วยต่างหาก ละ มันเป็นธรรมดาของคนที่มีเปลือก ต้องเกิด ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตายเป็นธรรมดา เรื่องเปลือกของข้า เอ็งจงอย่าสนใจจะคิดถึงอย่างไรก็ขึ้นกราบพระ (บนพระนิพพาน) มา กราบตัวจริงของข้าดีกว่า พุดคุยกันได้ด้วย ดีกว่าคิดที่จะไป กราบเปลือก แล้วเปลือกมันเวลานี้ ข้าจะบังคับมันให้อ้าปาก ลักที่มันก็ยังไม่วายจะตามใจข้าเลย ในที่สุดข้าเลยตามใจมัน มันจะเอาอย่างไรก็ตามใจมัน มันจะอยู่ มันจะพัง ก็เรื่องของมัน นานโขแล้วที่เปลือกมันจงจำข้าไว้ เอ็งอย่าคิดว่าแค่เพียงชาตินี้ชาติเดียว ไม่รู้ตั้งกี่แสนอสงไขยกัป ที่เปลือกเหล่านี้มันจงจำข้าไว้ มาชาตินี้แหละที่ข้าได้ปฏิบัติธรรมขององค์สมเด็จพระพุทธชินสีห์ให้กระจ่างจนหลุดพ้นออกจากเปลือกนี้ได้ เพราะฉะนั้น ถ้าหากมันจะพังหรือจะอยู่ก็

เรื่องของมัน พวกเอ็งอย่าไปสนใจ สนใจแต่วิธีที่พระท่าน
ชี้ให้เห็นทางหลุดพ้นจากเปลือกวัฏจักรที่หมุนวนนี้ดีกว่า”

๒. “เอ็งอย่าไปตำหนิกรรมเรื่องการกินอาหารของ
ผู้อื่นว่าเขาต้องกินข้าวร้อน ๆ อาหารกินซ้ำ ๆ เขาก็ไม่
อยากจะกิน เรื่องอาหารเป็นอุปาทานของใครของมัน เอ็งไป
ว่าเขาติดอย่างนั้นอย่างนี้ แล้วตัวเอ็งมันติดบ้างหรือเปล่า ให้
เลิกสร้างกรรมนี้เสีย ต่อไปอย่าไปสนใจตัวใครตัวมัน กรรม
ใครกรรมมัน เวลาเอ็งกินอาหาร เคยคิดหรือเปล่าว่ามัน
อร่อย แล้วมันอร่อยที่ไหน (ตอบว่าที่ลิ้น) นั่นซิ อ้ายจิตรระยำ
มันไม่ยอมปล่อยให้ลิ้นทำงานอย่างเดียว เลือกเอารสอร่อย
นั้นมาปรุงแต่งเสียอีก จริงๆ แล้วพระพุทธเจ้าท่านต้องการ
ให้กำหนดรู้เวทนาของกาย รู้แค่ว่าคุณ
หรือโทษของอาหารที่บริโภคเข้าไปเท่านั้น เพราะหลักความ
เป็นจริงแล้ว อาหารมันเป็นของสกปรกทั้งลิ้น อีกทั้งหา
ความทรงตัวไม่ได้ ขอให้ใช้ปัญญาพิจารณาดู”

๓. “การหิวอาหารมันเป็นเวทนาของกาย การกิน
อาหารรสใด ก็ต้องพิจารณาดูว่าเป็นคุณหรือเป็นโทษแก่
ร่างกายก่อน กินแล้วเบียดเบียนกายของตนเองหรือเปล่า
กายเหมือนบ้านกระเพาะเหมือนยุ้งฉางที่เก็บอาหาร ถ้าเอา
ไฟร้อน ๆ เช่น เผ็ดจัด ๆ เข้าไป ยุ้งมันจะทะลุหรือเปล่า นี้

เป็นคุณ-โทษของอาหาร ที่พระพุทธเจ้าท่านต้องการให้พิจารณา”

๔. “เวทนาของกายต้องหั่นเรียนรู้ แล้วแยกมันให้ได้ จากเวทนาของจิต ระหว่างที่กินอาหารตามจิตดูว่าอร่อย ตามลิ้นหรือเปล่า ถ้าอร่อยก็รับรู้ว่ามีอร่อยแล้วเฉย ไม่มีปรุง แต่งให้เกิดอุปาทานกันต่อไปอีกว่าต้องการบริโภคมากๆ ก็ ใช้ได้ แค่นี้ใช้ได้ไม่ใช่ว่าดี ดินนี้ต้องถามจิตต่อไปว่า บริโภค ตามความอร่อยแล้ว ความเหมาะสมแห่งเวทนา ของกายนั้น อยู่ที่ตรงอาหารไหนกินมาก ไปยุ่งฉางมันจะแตกหรือเปล่า อืดอืดไหม มีอารมณ์เสียดายเกิดขึ้นกับจิตใหม่ ที่บริโภค อาหารอร่อยๆ นั้น ไม่หมด ตามมันต่อไปเรื่อย ๆ จิตมันก็จะ หาคำตอบในธรรมเนียมปฏิบัติ เกี่ยวกับการบริโภคอาหารได้ในที่สุด”

๕. “จงอย่ากลัวความสกปรก เพราะทุกสิ่งทุกอย่างใน ชั้น ๕ เกิดมาจากความสกปรกทั้งหมด อาหารเรปฏิบัติ ๓ ธัญญา คือ หากความสกปรกของอาหารให้พบ ยอมรับความ สกปรกอันเป็นพื้นฐานแห่งชีวิตของมนุษย์โลกนี้ แห่งธาตุ ชั้นในของโลกนี้ เราล้วนอยู่ในความสกปรกเหล่านี้ทั้งสิ้น มัน เป็นธรรมดาของโลก พวกเขายังต้องหากความธรรมดา แห่ง

ความสกปรกนี้ให้พบ เมื่อนั้นจิตของพวกเขาเฝ้าจกคลาย
จากราคะและปฏิฆะลงได้อย่างสิ้นเชิง”

๑ เรื่องที่ ๖ “ธรรมพอดีของหลวงปู่บุดดา”

(๒๘ มี.ค. ๓๖)

เมื่อนึกถึงธรรมพอดีของหลวงปู่ หลวงปู่ฟ่านก็มา
สอน มีความว่า

๑. “อะไรละที่ทำให้เราต้องกระทบ ไม่ว่าทางโลกหรือ
ทางธรรม มันล้วนแต่กฎของกรรมทั้งนั้น ไปพบชาวโลก
เขาด่าเขานินทา เขาสรรเสริญ เขาใช้เราทำโน่นทำนี่ ก็ต้อง
ถือว่าพบพอดี เราทำเขาไว้ก่อน ถ้าไม่ทำไม่เจอหรอก พอดี
อย่างนั้น”

๒. “บารมีธรรมก็เหมือนกัน ถ้าไม่สั่งสมกันมา มันก็
ไม่เจอพอดีเหมือนกัน คั้นให้ตายก็ไม่พอดีสักที ที่นี่ถ้าสั่งสม
กันมากก็เจอพอดี อยู่ที่พวกเฝ้าไปคั้นกันให้ดี ๆ ถ้าพบพอดี
เมื่อไหร่สบายเมื่อนั้น”

๓. “ที่สำคัญคือดูให้มันพอดีกับอารมณ์ความต้องการ
ของจิตเราที่แสวงหาวิโมกขธรรม (ธรรมที่นำไปสู่ความพ้น
ทุกข์) และพอดีกับความไม่เบียดเบียนร่างกาย คือ ไม่ตึง-ไม่
หย่อนจนเกินไป หาให้เจอนะในจิตกับในกายของตนเองนี่

อย่าไปเที่ยวส่งจิตออกไปหาที่อื่น มันจะยุ่ง เพียรให้ตาย
แล้วตายอีกก็ไม่ได้ผล”

๔. หลวงพ่อฤๅษีกับหลวงปู่บุดดาท่านลำดับว่า “พระ
ท่านหลวงปู่ หลวงพ่อหลาย ๆ องค์ เมตตาพวกเอ็งถึงปานนี้
ต้องรีบขยันหมั่นเพียรใจทจิตตนเองเข้าไป ให้ละความชั่วให้
ได้เร็วไว โกรธ โลก หลง พยายามเขี้ยวมันออกไปให้ได้มาก
ที่สุด ผลของการปฏิบัติของพวกเอ็งนี้แหละ คือการตอบ
แทนความเมตตาของพระท่าน หลวงปู่ หลวงพ่อทั้งหลาย”

๐ เรื่องที่ ๗ “หลวงปู่แสดงธรรมเจียบๆ ให้หมอดู”

(วัน เวลาที่อยู่เพราะบันทึกไว้ แต่ยังไม่พบ)

ที่วัดท่าซุง เดือนเมษายน ๓๖ ผมได้เล่าเรื่องนี้ให้ลูก
สาวในอดีตของหลวงปู่ฟัง มีความโดยย่อว่า วันหนึ่งคุณ
ปาน (ดร.ชาลินี เนียมสกุล) โทรศัพท์มาหาผมให้ไปที่บ้าน
ท่าน เพราะท่านนิมนต์หลวงปู่บุดดามาผมก็รีบไป พบผู้ที่
เคารพในองค์หลวงปู่อยู่กันมากแต่มีกลุ่มหนึ่งกำลังถาม
ปัญหาธรรมกับหลวงปู่อยู่ ผมก็เข้าไปกราบท่าน แล้วร่วมวง
สนทนาธรรมด้วย ขณะที่ท่านกำลังสอนธรรมที่นำไปสู่
ความพ้นทุกข์ขั้นแรกอยู่ (อารมณ์พระ โสคาบัน) แต่ยังไม่
อธิบายไม่จบก็มี บุคคลท่านหนึ่งซึ่งนั่งอยู่ใกล้ท่านที่สุด
สอบถามปัญหาขึ้นมากลางวง ผมได้ยินชัดเจนว่า ปัญหาที่

เขาถามนั่นก็คือปัญหาที่หลวงปู่ท่านกำลังอธิบายอยู่นั้น เอง แสดงว่าที่หลวงปู่ท่านพูดมาตั้งนานนั้น เขามีได้สนใจรับฟังเลย พอท่านอธิบายไปจนจะจบอยู่แล้ว (เรื่องการตัดสังโยชน์ข้อ ๑-๒ และ ๓) ทุกคนสะดุ้งและหันไปมองผู้ถามกันเป็นจุดเดียว ผมสังเกตเห็น หลวงปู่ว่าท่านจะทำอย่างไรกับผู้นั้น ท่านเงิบ ไม่พูดไปนานพอสมควร และหันหน้าไปทางอื่นเสีย ผมก็นึกในใจว่า หลวงปู่ท่านเมตตาสูงมาก ที่เห็นแล้วทำเป็นเหมือนไม่เห็น ได้ยินก็ ทำเป็นเหมือนไม่ได้ยิน เพื่อไม่ให้ผู้ถามมีบาปอกุศลสูง (ปรามาสพระรัตนตรัย) ท่านจึงแสดงธรรมเงิบๆ เรื่องบอดเสียบ้าง-หนวกเสียบ้าง-ใบ้เสียบ้าง แล้วจิตจะเป็นสุข ลูกสาวท่านก็นึกถึงท่าน (หลวงปู่บุดดา) ท่านก็มาสอนมีความว่า

๑. “นั่นแหละต้องทำอย่างนั้น ตาเราเห็นรูปรู้ หูได้ยินเสียงรู้ แต่แกล้งทำเป็นไม่เห็นไม่รู้ หูได้ยินเสียง แต่แกล้งเป็นไม่ได้ยิน จิตมันไวมันรู้ แต่ก็เห็นสิ่งที่ไม่เป็นสาระอยู่ในตัวของมันเสร็จ”

๒. “จิตของผู้ฝึกดีแล้ว จะรายงานบอกตัวเองเสร็จสรรพ ว่าสิ่งไหนควรรู้ สิ่งไหนไม่ควรรู้ อากาเร็บสิ่งสัมผัสส่งเดช ไม่มีในจิตของท่านผู้รู้ อย่าไปคิดนะว่าจิตของท่านไม่มีความรู้สึก ยิ่งฝึกจิตดีเท่าไร อะไรมากกระทบสัมผัสยิ่งรู้สึกได้ดีและแม่นยำปานนั้น หากแต่จิตของท่านละเอียด

สามารถแยกธรรมที่เป็นสาระ ออกจากธรรมที่ไม่เป็น
สาระออกจากมันได้”

๓. “เอ็งจงดูและศึกษาปฏิบัติของ ท่านผู้ว่าเป็น
อย่างไร จิตจึงจักเป็นผู้รู้ได้ การสำรวจอายตนะ ๖ จุดสำคัญ
คือ สำรวจที่จิต ทำจิตให้สงบด้วยอานาปานุสสติ ระงับ
นิวรณ์ ๕ ประการ ก็คือระงับความปรุงแต่งของจิต ไม่ให้
ไหลไปตามอายตนะสัมผัสทั้งปวง”

๔. “การเกิดของนิวรณ์ ๕ บางกรณีก็เกิดจากกิเลสสาร
บางกรณีก็เกิดจากขันธมาร นิวรณ์ ๕ เข้ามาได้เพราะ
อายตนะ สัมผัสทั้ง ๖ ประตุนั้นแหละ ท่านผู้รู้ที่ท่านสำรวจ
อายตนะอย่างนี้ เจ้าก็จงหมั่นสำรวจอายตนะตาม จึงจะเอา
ดีได้ ต้องตั้งใจจริง ๆ พุคจริง ทำจริง เอาบารมี ๑๐ ยันเข้าไว้
เอาอิทธิบาท ๕ ใคร่ครวญเข้าไว้”

๕. “อยากจะพ้นจากร่างกาย ที่เต็มไปด้วยความทุกข์
แห่งอายตนะสัมผัสนี้ก็ต้องมีความละเอียด คือ มี
หิริโอตตัมปะ ที่จะไม่เที่ยวปล่อยจิตให้ยิดนั้นในอายตนะ
สัมผัส อย่างไม่มีเหตุผลและสาระของชาวโลกอย่างปกติ
โลกีย์วิสัย และจิตต้องกอบปรไปด้วยพรหมวิหาร ๔ รัก
เมตตา กรุณาสงสารตนเอง มุทิตา มีจิตอ่อนโยน ถ้ากระด้าง
กระเดื่องถือดีในร่างกายหรือคิดในอายตนะสัมผัส ทำ

อารมณ์ให้เกิดพอใจ-ไม่พอใจ ก็ต้องกลับมาเกิดวนอยู่

ในวิภูฏสงสารอีก มีอุเบกขา คือ วางเฉยในอายตนะสัมผัส
นั้นๆ”

๖. “จิตใหนั้นต้องใไหนแน่ เพราะวิญญาณหรือ
ความรู้สึกของประสาทจะรายงานให้ทราบ แต่เมื่ออารมณ์
รู้สึกมันทราบแล้วก็ต้องลงตัวธรรมดา จิตที่ยังไม่ได้ฝึก
มักจะลงตัวธรรมดา หรือใหว่ถึงโสดยินดีไปในโลกียสัมผัส
นั้นๆ ต่างกับจิตของฝึกดีแล้ว อะไรมันกระทบก็พอดี
ธรรมดาหมด ก็เลย หมดเรื่องกัน”

๗. “ลูกสาวท่านนี้กว่า ฟังหลวงปู่อธิบายแล้วสบายใจ
ของท่านง่ายจริง ๆ ท่านก็ตอบว่า “ง่ายเฉพาะผู้ได้แล้ว ผู้รู้
ฝึกจิตดีแล้ว อย่างเอ็งอย่าเพิ่งนึกว่าง่าย แต่ก็อย่าเพิ่งนึกว่า
ยาก ให้ลอง ๆ ทำความเพียรไปก่อน อย่าท้อถอย พยายาม
เข้า ประเดี้ยวก็พลัดเพลินสนุกไปเอง ทำการฝึกจิตอย่าทำ
แบบคนหงอยเหงาผลมันจะไม่เกิด ต้องทำแบบ
กระฉับกระเฉง กิเลสมันจะไ้ไ้กั้ว เอ็งเคยเห็นหมาที่มันจะ
ถูกฝูงอื่นรุมไหม ถ้ามันแต่หงอก็จะถูกรุมกัดตาย แต่ถ้ามัน
ไม่หงอ เอาจริงเอาจัง แยกเขี้ยวขู่คำรามแสบๆ ตัวอื่นก็ชักเขย
ไม่กล้าเข้ารุมกัด กิเลสก็เหมือนกัน มันรุมกัดเราอยู่ทุกทิศ
ทุกทางของอายตนะสัมผัสนั้น ๆ ถ้าจิตเรามัวแต่หงอเหงา

หงอย กิเลสมันก็รุ่มกั้ดตายแต่ถ้าจิตเรารูไม่หงอ เอาจริง

เอาจัง คอยดูกิเลสเข้าทางไหน คอยพัดดักกิเลสทางนั้น

กิเลสมันก็ไม่กล้าเข้ามายุ่งกับจิตเราเหมือนกัน”

๘.“จิตสโตสราเริงในธรรม คือ จิตที่มีกำลัง คือ จิตที่
ปล่อยใสตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า
เอ็งต้องลงตัวธรรมดาให้ได้ และทำจิตให้เป็นธรรมดาของ
โลกุตระวิสัยให้ได้ จิตเอ็งถึงจะร่าเริงสโตสในธรรมนั้น ๆ ได้
อย่าลืมเอาจิตอยู่กับกาย เอากายอยู่กับจิตให้มาก ๆ”

ผมขอจบพระธรรมคำสอนของหลวงปู่บุดดาไว้
เพียงแค่นี้ก่อน เพราะกลัวว่ามันจะเกินพอดี หากชีวิตยังอยู่
และโอกาสมีก้ออาจจะเขียนต่ออีก เพราะอนาคตเป็นสิ่งไม่
แน่นอน หากใคร ไม่นึกถึงความตายหรือมรณานุสสติ
บุคคลผู้นั้นเป็นผู้ประมาทอย่างยิ่ง เพราะพระธรรมคำสั่ง
สอนของพระพุทธองค์ ซึ่งมีอยู่มาก ๘๔,๐๐๐ พระ
ธรรมขันธ์ ทรงย่อสั้น ๆ ให้เหลือเพียงประโยคเดียว คือ จง
อย่าประมาท (ในความตายซึ่งเป็นขั้นต้น) ส่วนขั้นสูง ทรง
หมายถึง จงอย่าประมาทในทุกๆ กรณี หมายถึงกรรมทั้ง ๓
คือ กายกรรม, วจีกรรม และมโนกรรมรำลึกถึงความดีของ
หลวงพ่อใน ส่วนคำสอนของหลวงปู่บุดดา ที่ผมยกมา ๗
เรื่องนี้ ในความรู้ลึกของผมว่าท่านสอนลูก-หลานท่านใน

หลักสูตรพระอริยเจ้าเบื้องสูงเลย เพราะหากเราสามารถ
ปฏิบัติ ได้ตามนั้น ชั้นแรกก็เป็นพระอนาคามีเลย ชั้นสองก็
จบกิจเป็นพระอรหันต์ผ่านพระโสดาบันและพระสกิทาคามี
ซึ่งยังเป็นพระอริยเจ้าเบื้องต่ำอยู่มาเลยเป็นอัตโนมัติ

ดังนั้น ผู้ใดที่ยังไม่มีพื้นฐานของพระธรรมเบื้องต้นอยู่
อาจจะต้องใช้วิริยะ-ขันติ-สัจจะบารมี โดยมีปัญญาบารมีคุม
หนักหน่อย จึงจะเข้าใจได้ดี บุคคลใดที่มีพื้นฐานของธรรม
เบื้องต้น บอ อ่านแล้ว หากคิดว่าง่ายก็เป็นคนประมาท เพราะ
ตัวเองยังทำไม่ได้ บอปฏิบัติยังไม่ถึง จะพูด -จะคิดว่าง่ายได้
อย่างไร ส่วนบุคคลใต้อ่าน แล้วยังไม่เข้าใจดี ก็จงอย่าคิดว่า
ยาก เพราะจะทำให้กำลังใจ(บารมี) ตก แล้วจะมีผล
เหมือนกับที่หลวงปู่เปรียบเทียบ เหมือนหมาหลงเข้าไปอยู่ใน
ในฝูงอื่น ก็จะถูกรุมกัดตาย หากมันแต่หงอไม่เอาจริงเอา
จัง กรุณาย้อนกลับไปอ่านข้อ ๗ ใน เรื่องที่ ๗ แล้วจะเข้าใจดี
ในการปฏิบัติธรรมนั้น ทรงย้ำเรื่องกำลังใจ (บารมี) มาก
หากไม่เอาจริงตั้งใจจริง โดยใช้บารมี ๑๐ เป็นหลักในการ
เสริมกำลังใจ (บารมี) แล้วก็ยากที่จะพ้นทุกข์ได้

ขอท่านผู้อ่านทุกท่านจงโชคดี ในธรรมปฏิบัติที่ท่าน
ปรารถนา หากท่านไม่ยอมละความเพียรเสีย'อย่างเดียว

พระพุทธองค์ทรงรับรองว่า สามารถจบกิจได้ในชาติ

ปัจจุบันนี้ (รับรองเฉพาะผู้เอาจริงเท่านั้น)

๑ นรกขุมที่ ๕ (โลกันตมหารก)

โดย พล.ต.ท.นพ.สมศักดิ์ สืบสงวน

บุคคลส่วนใหญ่รู้จักกันแต่เวจิมหารก หรือ นรกขุมที่ ๘ จึงมีคนสมัครใจลงนรกขุมนี้กันมาก เพราะไม่เชื่อว่า มีนรก ไม่เชื่อว่า มีสวรรค์ ไม่เชื่อว่า มีเทวดา มีนางฟ้า มีพรหม และมีพระวิสุทธิเทพหรือพระอรหันต์อยู่ที่พระนิพพาน คิดเอาด้วยปัญญาของตนว่าตายแล้วสูญ ตายแล้วไม่เกิด เท่ากับผลของกรรมไม่มี, กฎของกรรมไม่มี, ไม่เชื่อว่าทำดีย่อมได้รับผลดี ทำชั่วย่อมได้รับผลชั่ว แม้แต่นักบวชที่บวชเข้ามาในพุทธศาสนาจำนวนมากก็เชื่อตามความคิดเหล่านี้ เมื่อตายไปจึงพากันไปอยู่นรกขุมนี้เป็นจำนวนมากกว่าอาชีพใด ๆ ในโลกนี้ เพราะเป็นการปราคฆาตพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ซึ่งเท่ากับปราคฆาตพระพุทธเจ้าโดยตรง เพราะธรรมเหล่านี้พระองค์ เป็นผู้ตรัสสอนไว้ทั้งสิ้น

คำสั่งคือศีลหรือพระวินัยมีอยู่ ๒๒๗ ข้อ บางท่านยังไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่ามีอะไรบ้าง ประกอบกับไม่เชื่อว่า มีนรก จึงไม่ค่อยสนใจที่จะรักษาศีล ความเป็นพระจึงไม่เกิดกับจิต

ของผู้นั้นยาวนานเท่าใดก็ไม่เป็นพระ เป็นแค่่นักบวช

หรือสมมุติสงฆ์เท่านั้น ตายแล้วจึงลงนรกหมด

ส่วนคำสอนนั้นมีมากถึง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์
หรือ ๘๔,๐๐๐ อุบาย เพราะบุคคลมีจิตนิสัย และมีกรรม
ไม่เสมอกัน

พระองค์ทรงตรัสเรื่องโทษของการปรามาสพระ
รัตนตรัย ไว้ มีความสำคัญย่อๆ ดังนี้

๑. สิ่งที่พระองค์ทรงตรัสไว้ กลับบอกว่าพระองค์มิได้
ตรัส

๒. สิ่งที่พระองค์มิได้ตรัสไว้ กลับบอกว่าพระองค์
ตรัส

๓. ตีความหมายผิด เข้าใจผิด

๔. พวกที่เขาไม่ศรัทธาในพระองค์ หรือพวก ปทปรมะ
หรือคนนอกศาสนา พวกนี้พระองค์ไม่สอนเขาอยู่แล้ว
เป็นธรรมดา โทษ ของการปรามาสพระรัตนตรัย มีสถาน
เดียว คือ ต้องลงนรกขุมที่ ๘

ในพระไตรปิฎก มีบุคคลบางคนที่สงสัยเรื่องนรก-
สวรรค์ มีจริงหรือ ไปถามพระองค์ พระองค์ก็ทรงเมตตา
แนะนำบุคคลเหล่านั้น มีใจความโดยย่อว่า...

ก) ถ้าไม่มีนรก ไม่มีสวรรค์ หากตายไปก็เสมอตั้ว

ข) ถ้าหากนรกมี สวรรค์มีจริง เมื่อตายไปก็พบกับ

ความทุกข์หรือความสุขอย่างสุดประมาณ เพราะ....

นรกขุมแรก (สัตตขีปนรก) ๑ วันที่นั้่นนานเท่ากับเวลาในโลกมนุษย์ถึง ๕ ล้านปี นรกขุมที่ ๒ เวลาที่นานขึ้นอีกเท่าตัว คือ ๑ วันที่นั้่นนานเท่ากับเวลาในโลกมนุษย์ถึง ๑๘ ล้านปี ตามลำดับ จนถึงขุมที่ ๘ เธอควรจะยอมเลียงดีหรือไม่ก็ตามใจเธอ พระองค์ไม่เคยบังคับใครให้เชื่อ เพราะศาสนาของพระองค์ ทุกคนต่างเข้ามาด้วยศรัทธาก่อนทั้งสิ้น (ศรัทธา คือ ความเชื่อ โดยการยอมปฏิบัติตามคำสั่งคือศีลและคำสอนของพระองค์ด้วย) นอกจากนั้นยังเมตตาสอนวิธีหนีนรกแบบง่าย ๆ ให้กับบุคคลเหล่านั้นโดยเน้นเรื่องการรักษาศีลเป็นหลักสำคัญ (กรุณาอ่านเรื่อง ศีลและปัญญาเท่านั้นเป็นเลิศในโลกประกอบด้วย แล้วจะเข้าใจได้อย่างดี)

บุคคลและนักบวชที่ไม่เชื่อว่า นรกมี สวรรค์มี จึงประมาท ไม่สนใจที่ละกรรมชั่ว ไม่สนใจที่จะทำกรรมดี จิตใจเลยเสรีหมอง ไม่ฟังใส่ โดยเฉพาะเรื่องการรักษาศีล หรือพระวินัยอย่างจริงจัง ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ ตายแล้วจึงพากันลงนรกมากมายสุดประมาณ , ตามที่พระองค์ทรงตรัสไว้ มีความว่า “สัตว์โลกตายแล้วไปสู่สวรรค์ได้ มี

ปริมาณเพียงเท่า เขาโค แต่ไปสู่อบายภูมิ ๔ มีปริมาณเท่า
กับขณโค” นี้คือคำนำเรื่องที่เกี่ยวข้องกับนรกขุมที่ ๘ (อเวจีมหา
นรก)

ที่นี้มาถึงเรื่อง โลกัณฑ์มหานรก หรือนรกขุมที่ ๙ ซึ่ง
เป็น นรกขุมพิเศษ ซึ่งนักปฏิบัติธรรมด้วยความประมาท มี
โอกาสลงได้ง่าย ๆ เหมือนกัน หากไม่เชื่อและไม่ปฏิบัติตาม
คำสั่งและคำสอนของพระพุทธองค์นรกขุม ๑ ถึง ๘ ล้วนถูก
ทรมานด้วยความร้อนทั้งสิ้น ด้วยวิธีการต่าง ๆ (รายละเอียด
ให้ศึกษาได้ในไตรภูมิ) ล้วน ขุมพิเศษที่ ๙ นี้ กลับถูกทรมาน
ด้วยความเย็นจัด บวกกับหาแสงสว่างไม่ได้เลย ทั้งมีดทั้ง
เย็นจัด ชนิดความเย็นของขั้วโลกเหนือและใต้เทียบไม่ได้
(ที่ขั้วโลกยังมีแสงสว่าง และยังมีฤดูร้อนให้พืชงอกงามได้)

๑ สาเหตุที่ต้องลงนรกมี ๒ ข้อ คือสงสัยกับยินดีด้วย

สาเหตุที่ต้องลงมีดังนี้

๑. ปากเชื่อว่ามีนรก แต่ใจบางอารมณ์คิดว่ามี บาง
อารมณ์ สงสัยว่าอาจจะไม่มี คือ ยังสงสัยหรือเชื่อไม่จริง
เช่น มาริเกมโนมอิทธิ โดยใช้ฤทธิ์ทางใจ ขอบารมีของ
พระองค์ ขอเมตตาให้ได้เห็นนรก และได้ไปเที่ยวชมนรกทั้ง
๘ ขุม และไปขุมพิเศษขุม ๙ ด้วย เมื่อกลับมาแล้วยังสงสัย
อยู่ ซึ่งเท่ากับปรัมปราพระรัตนตรัยโดยตรงทางใจ หรือมโน

กรรม หรือหลงตัวเองว่าตนเองสามารถหนีรกได้

เพราะไปเที่ยวสวรรค์ เที่ยวพระนิพพานได้ แต่ลืมไปว่าไป
ได้ เพราะขอบารมีจากพระพุทธรองค์ หรือพระอรหันต์ท่าน
ก่อนทั้งสิ้น ภาพที่เห็นนั้นเห็นจริง แต่เป็นพุทธรูปนิมิตหรือ
ธรรมนิมิตเท่านั้น ขณะที่เห็นนั้นเป็นของจริง แต่เมื่อลง
มาแล้วไม่จริง เพราะลงมาแล้วอารมณ์โลภะ-ราคะ, โทสะ,
โมหะ ก็ยังมีอยู่เป็นปกติ ทรงตรัสไว้ชัดเจนว่า “ธรรมของ
ตถาคตจริงในปัจจุบันเท่านั้น” แดนพระนิพพานหรือแดนที่
ไม่มีอายุ จึงไม่มีหมดอายุ แดนที่ไม่มีเวลาจึงไม่มีหมดเวลา
เป็นแดนบริสุทธิ์จากสมมุติทั้งปวง คือ หมดทั้งกิเลส ตัณหา
อุปาทาน และอกุศลกรรม ผู้ประมาทในธรรมจิตเป็น
มิจฉาทิฎฐิ คิดว่าตนเองพ้นนรกแล้วอย่างถาวร จึงทำ
ความผิด ทำความชั่ว ทั้ง ๆ ที่รู้ ขอยกตัวอย่าง ๒ ราย

รายที่ ๑ เป็นแม่ชี รู้อยู่แก่ใจว่าตนเองมิใช่พระ แต่ก็รับ
สังฆทาน แล้วเอาทั้งวัตถุและเงินของที่เขามาถวายเป็น
สังฆทานไปใช้จ่าย ตามที่ตนเองเห็นว่าสมควร ทำไปทั้ง ๆ ที่
รู้ เพราะความหลงคิดว่าตนเองเป็นพระอริยเจ้าพ้นนรกแล้ว
จะทำอะไรก็ได้ มโนมยทธิของตนแจ่มใสจะไปพระ
นิพพานเมื่อใดก็ได้ผลพอตาย สำนักพระยายม หรือชั้น ๕
พึงใครอยากทราบก็ให้ถามลุงพุ่มท่านดู จิตก็ตรงไป โลกัณ

ตมทานรทันทที่ (โดยไม่ผ่าน เจ้าพระยายมราช) หรือ

ถามพระพุทธรเจ้าโดยตรง

รายที่ ๒ เป็นนักวิชาการมีความรู้ทางปริยัติดี เคยบวชเรียนในวัดมีชื่อเสียง ซึ่งมีการสอนปริยัติธรรม และเชื่อเรื่องมีนรก มีสวรรค์ มีพระนิพพาน ตายแล้วไม่สูญ รายนี้จึงรู้แต่ก็รู้แบบปริยัติ คือ รู้ไม่จริง ความสงสัยจึงยังมีอยู่ในใจเป็นธรรมดา ตอนที่ยังเป็นฆราวาส เห็นแก่สินจ้างรางวัล จึงออกโจมดี หลวงพ่อฤๅษีตามที่ต่าง ๆ ทั้งในกรุงและต่างจังหวัด ขอเล่าย่อ ๆ ว่าทุกครั้งที่เขาไปโจมดีด้วยความที่เป็นเท็จ แม้แต่ในชนบทตามหมู่บ้านในป่า-ในเขา ก็จะมีประชาชนที่นั่นคัดค้านโต้เถียงด้วยเหตุผลอันชอบแทนหลวงพ่อกันจนนักวิชาการผู้นี้หน้าแตกกลับมาทุกครั้ง เมื่อไม่สำเร็จก็เจียบไปสักพักหนึ่งคราวนี้ไปบวชเป็นนักบวช จากวัดที่มีชื่อเสียงนั้นแหละ แล้วออกโจมดีหลวงพ่อกฤๅษีวัดท่าซุงอีกทั้งในประเทศ และต่างประเทศ (สหรัฐอเมริกา ที่รัฐ ลอสแอนเจลิส.) ก็ไม่มีผลอีกตามเคย ทั้ง ๆ ที่เอาผ้าเหลืองบังหน้าคิดว่าจะไม่มีฆราวาสกล้าขัดแย้ง แต่ก็มีฆราวาสขึ้นพูดขัดแย้งด้วยเหตุผลอันชอบ จนหน้าแตกกลับมาทุกครั้ง เมื่อไม่มีผล ก็สึกจากนักบวชออกมาเป็นฆราวาส วันหนึ่งขับรถยนต์ส่วนตัวไปต่างจังหวัด กรรมที่ตนเองเป็นผู้ทำไว้

หนักมาก เพราะทำชั่วทั้ง ๆ ที่รู้ในขณะที่ครองผ้าเหลือง

เป็นนักบวช โทษจึงเพิ่มขึ้นเป็นร้อยเท่าทวีคูณ รตพลิกคว่ำ
หลายตลบ ตนเองคอกหักชนิดจับคอกหมุนได้ หมายความว่า
ร่างกายหรือชั้น ๕ แตกดับหรือตายทันทีในขณะที่อุบัติเหตุ
คนไปบวชเป็นพระแล้วไม่สนใจเรื่อง ศีล ไม่รักษาพระวินัย
ให้ครบ , ๒๒๗ ข้อ เพราะขาดหิริ โอตตัมปะ คือ ไม่ละอาย
ในความชั่ว ไม่เกรงกลัวผลของความชั่วแล้ว ก็เป็นแบบ
ท่านเทวทัตทุกราย ให้สังเกตศีลของพระเกือบทุกข้อ หรือ
ทุกข้อมีต้นเหตุจากขาดหิริ โอตตัมปะทั้งสิ้น (ปาจิตติย์
แปลว่า จิตเป็นบาป) รายนี้ก็เช่นกัน ไปบวชพระ แต่ไม่
สนใจศีลหรือพระวินัย บวชเท่าไ้หรือก็ไม่เป็นพระ โทษก็ลง
อเวจีมหานรกอยู่แล้วเป็นธรรมดา แต่ที่เลยไปอีก ๑ ขุม
เพราะเขาทำชั่วทั้ง ๆ ที่รู้ (จุดนี้ พระพุทธองค์เป็นผู้ตรัสเมื่อ
มีผู้ถามพระองค์ท่าน) สรุปว่า ทั้ง ๒ รายนี้มีเหตุมาจากการ
ทำความชั่วทั้ง ๆ ที่เป็นโลกันตมหรือนั้นทั้งคู่

๒. มีจิตยินดีด้วย เมื่อเห็นหรือรู้ว่ามิบุคคลลงนรกขุม
ที่ ๕ (โลกันตมหรานรก) หรือมีอารมณ์สะใจเมื่อทราบข่าว
หรือจิตไปเห็น อาทิสมานกายของเขาลงนรกขุมที่ ๕ จิตเกิด
อุปาทาน ไปยึดมั่นถือมั่นกรรมชั่วของผู้อนมาเก็บไว้ที่ใจ
ของตน จึงเท่ากับยินดีด้วย หรือสะใจหรือพอใจในกรรมชั่ว

นั้น ๆ ชนิดไม่ยอมลืม เพราะพบใครก็จะเล่าให้เขาฟัง

กลัวจะลืม ยิ่งเล่ามากเท่าใด จิตยิ่งยึดมั่นมากเพียงนั้น จนที่สุดกลายเป็นฉาน หรือจิตชินต่อกรรมชั่วนั้น ๆ เกิดขั้นที่ ๕ พัง หรือตายตอนนั้น จิตซึ่งมีสภาวะรู้และเร็ว เมื่อเราป้อนข้อมูลใดไว้ให้ จิตเขาเจนชินแล้ว เมื่อกายแตกตายหรือพัง จิตก็จะเร็วไปตามนั้น เพราะจิตไม่มีเวลาเป็นอกาลิโก โดยไม่ผ่านสำนักพระยายม นี่เป็นจุดสำคัญที่ ข้าพเจ้าต้องการจะเน้นให้ผู้อ่านจดจำให้ดี ๆ จะได้ไม่ประมาท

ในธรรมข้อนี้ พลาดเมื่อไหร่สามารถจะลงขุมที่ ๕ ได้แบบสบาย ๆ เพราะชอบนินทาปัสงสา หรือนินทาโลมสร ชอบตำหนิกรรมชั่วของผู้อื่น ซึ่งก็เท่ากับยินดีด้วยเมื่อเห็นหรือทราบที่ผู้อื่นกระทำชั่ว หรือทำผิดศีล-ผิดพระวินัย เท่ากับ ‘ขาดกรรมบถ ๑๐ หมวดวาจา ๔ ด้วย (คือ ไม่พูดโกหก, ไม่พูดคำหยาบ, ไม่พูดส่อเสียดนินทาผู้อื่น และไม่พูดเรื่องที่ไร้ประโยชน์หาสาระอะไรมิได้) ในกรณีนี้ผิด ๒ ข้อหลัง หากท่านผู้อ่านต้องการทราบรายละเอียดให้มากกว่านี้ กรุณาไปอ่านเรื่อง “รำลึกถึงหลวงปู่ศุข ถาวโร พระอริยเจ้าผู้ไม่เกิดไม่ตายตลอดกาล ในหน้าแรกแล้วท่านจะเข้าใจได้ ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างบุคคลท่านหนึ่ง เป็นหญิงไปเห็นกรรมชั่วนักวิชาการ ซึ่งเป็นผู้ชายที่ลงนรกขุมที่ ๕ (ส่วนรายแรกลงนรกขุมที่ ๕ เป็นผู้หญิง ซึ่งเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อฤาษี และได้

มโนมยิตธิแจ่มใส แต่ไม่สนใจเรื่องศีล จึงเท่ากับคุณคุณแม่ (ของตนเอง คุณคุณพระธรรม หรือคุณคุณพระพุทธเจ้านั่นเอง)
รายนี้ท่านก็ผู้หญิง ได้มโนมยิตธิแจ่มใสมาก ชนิดเห็นภาพ
สว่างเหมือนพระอาทิตย์ตอนเที่ยงทุกครั้ง แม้จะเป็น
กลางคืนเดือนมืดก็ตาม เธอเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่าเธอสงสัยจัง
ว่าทำไมคนอื่นจึงเห็นได้ไม่ชัด ส่วนตัวเธอสว่างเหมือน
ตอนเที่ยงทุกครั้งไป รายนี้พอทราบข่าวว่ารายที่ ๒ ซึ่งเป็น
ชาย เกิดอุบัติเหตุรถควาควอหักตาย เธอก็ใช้มโนมยิตธิตามคุณ
กรรมของเขา ก็พบว่าเขาลงไปอยู่ขุมที่ ๘, เธอก็ติดตามไป
ขุมที่ ๘ ยืนอยู่ปากขุมรกรนั้น แล้วตะโกนว่า “สะใจจริงโวย
ๆ” สาเหตุเพราะบุคคลผู้นี้ชอบนิทานว่าร้ายอาจารย์ของเธอ
(หลวงพ่อฤๅษี วัดท่าซุง) เธอพบใครก็จะเล่าเรื่องที่เธอไป
พบให้เขาฟังทุกคนเพราะกลัวจะลืม แต่เธอโชคดีที่ไปเล่าให้
หลวงพ่อท่านฟัง หลวงพ่อท่านก็เมตตาตักเตือนเธอว่า
“ระวังให้ดี เวลาตายจะไปอยู่กับเขาด้วย” เดือนเพียงแค่นี้
เธอเป็นผู้มีปัญญา จึงคิดออกว่าอารมณ์สะใจ คือ อารมณ์
ยินดีด้วยกับกรรมชั่วของผู้อื่น หากเล่าให้ผู้อื่นฟังซ้ำ ๆ
เท่ากับเป็นการบังคับให้จิตเก็บความชั่วของผู้อื่นมาไว้ที่จิต
ของเรา ทำบ่อย ๆ จิตก็จะชินกับความชั่วนั้น ๆ ที่สุดจิตเลย
ชินกับกรรมชั่วนั้น ๆ จิตเลยเป็นฉานสมบัติในความชั่วนั้น

ๆ เวลากายพังหรือตาย จิตที่รู้อะไรเป็นฉานสมาบัติ จิตก็ จะเร็วไปตามนั้น เพราะจิตไม่มีเวลาเป็นอกาลิโก จึงมีผลไปอยู่กับเขาผู้นั้นเป็นอัตตโนมัตติ

ข้าพเจ้าเองเพียงแค่อคิดถึงเรื่องนี้ก็ยิ่งรู้สึกเสียว ๆ อยู่ กลัวจะได้ไปปีนหน้าผาร่วมกับเขาโดยไม่มีแสงสว่าง คือ มีดสนิทแล้วหนาวสุด ๆ ด้วย นี่แหละคือจุดอันตรายที่สุด ในการปฏิบัติธรรมในพระพุทธศาสนา อ่านแล้วกรุณาติดตามด้วยเหตุผล จะได้เกิดปัญญา การรู้ด้วยจิตของตนเองจึงจะเป็นของจริง เพราะผู้อื่นมาบอกให้รู้ว่าตนเองครั้งเดียวไม่ได้ เมื่ออ่านและเข้าใจดีแล้วจะได้พยายามระวังสังวรกาย-วาจา-ใจของตนให้ดี ๆ เลิกนิสัยนิทานผู้อื่น, เลิกนิสัย ชอบพูดแต่กรรมชั่วของผู้อื่น (เลิกพูดถึงบุคคลที่ ๓) โดยเจตนาเพื่อจะล้อเสียดเขา เอาความชั่วของผู้อื่นมาประจาน โดยเจตนาชั่ว แต่กลับไม่เห็นความชั่วของตนเอง เท่ากับเป็นการทำร้ายจิตตนเองเบียดเบียนจิตตนเอง เพราะจิตหยาบเกินไป จึงไม่เข้าใจเรื่องเมตตา ความรักในพระพุทธศาสนา พระองค์ทรงสอนให้รักตัวเราก่อนเป็นประการแรก (ตัวเราจริงๆ คือจิต หรืออาทิสมานกาย ซึ่งมาอาลัยขันธ์ ๕ หรือร่างกายอยู่ชั่วคราว ดังนั้น ร่างกายก็คือผู้อื่น ซึ่งไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา) หากมีปัญญาทางพุทธศาสนา ซึ่งหมายถึง

ปัญญาที่เกิดจากสมาธิ ซึ่งตั้งมั่นอยู่บนศีล อันบริสุทธิ์
ซึ่งต่างกับปัญญาทางโลกอันเกิดจากสมาธิซึ่งไม่มีศีลเป็น
เครื่องรองรับ หากท่านเข้าใจ ๑๐๐ ครั้ง ๑๐๐๐ ครั้ง ก็ผู้เรารู้
ด้วยจิตธรรมจุนนี้ ก็จะทราบได้ว่า อารมณ์สะใจ คือ อารมณ์
พอใจ หรือยินดีด้วยความชั่วของผู้อื่นนั่นเอง หลวงพ่อ
ฤาษีท่านชอบพูดว่า เป็นอารมณ์เก็บขี้ หรืออารมณ์ขี้เก็บ
หมายถึงชอบเก็บแต่ของเหม็น ๆ ของไม่ดีหรือกรรมชั่ว
(กายกรรม-วจีกรรม มโนกรรม) ของผู้อื่นมาไว้กับจิตของ
ตน ของดี ๆ ของ ๆ ไม่เอา หากจะให้อธิบายก็คงจะเขียนได้
ยาวมาก !

ขอสรุปสั้น ๆ ว่า การนิทาผู้อื่นนั้น ไฟลุกที่ใคร (ไฟ
หมายถึงไฟภายใน การนินทาข่มนินทาเขาด้วยอารมณ์ไม่
พอใจ หรือปฏิฆะด้วยกันทั้งสิ้น นินทาด้วยความเมตตาไม่มี
แน่)

ตอบ ลูกที่ใจเรา

ใครเป็นผู้จุดไฟ

ตอบ เราเองเป็นผู้จุดแล้ว

แล้วไฟนั้นเผาใคร

ตอบ เผาใจตัวเอง

แล้วเราโง่หรือฉลาดที่จุดไฟเผาตัวเอง

ตอบ โง่สุดๆ เลย

ให้ถาม (ปจฺจนา) แล้วตอบ (วิสัชนา) ไม่ต้องไปถาม

ใคร ให้ถามใจตนเองแล้วตอบเอง จะเกิดปัญญาทางพุทธ
ศาสนา (กรุณาไปอ่านเรื่องศีลและปัญญาเท่านั้นเป็นเลิศใน
โลก หน้าแรก)

๐ วิธีป้องกันไม่ให้ตนรุกรวมที่ ๕ (โลกันตมหารก)

ขอสรุปสั้น ๆ ว่า พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า ให้ตัด
สังโยชน์ ๓ ข้อแรกให้ได้เด็ดขาด ก็จะปิดนรกหรืออบายภูมิ
ทั้ง ๔ ได้ตลอดกาล หรืออย่างถาวร มีทางนี้ทางเดียว ทางอื่น
ไม่มี ทางอื่น ๆ นั้น เป็นการหนีรอกได้เพียงชั่วคราวเท่านั้น
อุบายต่าง ๆ มีมาก ซึ่งหลงพ้อฤาษีท่านแนะนำพวกที่บารมี
หรือกำลังใจยังตาอยู่ไวกมายหลายวิธี หากข้าพเจ้ามี
โอกาสหรือขั้นที่ ๕ ยังไม่พึงเสียก่อน ก็จะพยายามรวบรวม
ให้ แล้วพิมพ์แจกเป็นธรรมทานต่อไป ขอให้ผู้อ่านทุกท่าน
จงโชคดี อย่าไปยินดีกับกรรมชั่วของผู้อื่น พยายามทำจิต
ของตนเองให้ดีเสียอย่างเดียว ทุกอย่างก็จะดีหมด

รูป (วันเคลื่อนขั้นที่ ๕ หรือเปลือกของหลวงพ่อกจากศาลา ๑๒ ไร่ ไป
วิหารแก้ว ๑๐๐ เมตร)

๐ ปกิณกะธรรม (ก่อนปกหลัง)

- ๐ ในทุกข์ตัวเดียวกันนี้แหละ จักพ้นทุกข์ก็ได้ จักจมทุกข์ก็ได้
ก็ได้ คนไม่รู้จักค้นหา ก็พ้นค้นหาไม่ได้ คนไม่รู้จักทุกข์ก็
พ้นทุกข์ไม่ได้
- ๐ หากจิตเกาะงานทางโลก ตายแล้วตายอีกก็ต้องกลับมา
ทำงานนั้นใหม่อย่างไม่รู้จบ
- ๐ บุคคลใดใช้ปัญญาพิจารณากรรมตามความเป็น
จริงแล้วจักได้ชื่อว่าเข้าถึงอริยสัจ สามารถตัดสังโยชน์ได้
ง่าย
- ๐ ให้พิจารณาว่า อะไรเกิดขึ้นเป็นที่ขัดข้องแล้วล้วนแต่เป็น
ความทุกข์ทั้งสิ้น นี่คือนิเวศน์หรืออกุศลของกรรม
- ๐ ถ้าไม่มีความจริงเสียอย่างเดียว จิตก็สงบวางอารมณ์
ยอมรับอกุศลของกรรมได้หากทำได้ก็เรียกว่าเข้าถึงอริยสัจ จัก
พ้นทุกข์ได้ก็ตรงนี้
- ๐ อกุศลของกรรมหรือของอริยสัจนั้นแหละค้ำเดียวกัน ให้รู้ว่า
โลกนี้เป็นทุกข์ โลกนี้ไม่เที่ยง ยึดถืออันใดมิได้ อกุศลของ
กรรมเกิดขึ้นมาได้เพราะเรายึดถือทุกข์
- ๐ บุญบารมีเต็ม คือรักษาไว้ซึ่งกำลังใจให้เต็มอยู่ในการตัด
สังโยชน์เป็นปกติทำทุกอย่างเพื่อพระนิพพานจุดเดียว เอา
ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นกรรมฐานหมด

๑๐ ปกิณกะธรรม(ปกหลังด้านใน)

๗. ทุกข์เป็นธรรมที่ต้องกำหนดรู้จึงจักรู้สมุทัย เป็น
ธรรมที่ต้องละนิโรธ เป็นธรรมที่ต้องทำให้แจ้งมรรค เป็น
ธรรมที่ต้องเจริญให้มาก ทำให้มากตลอดเวลา คือ

๘. จงอย่าประมาทในการสร้างความคิด ยังมีชีวิตอยู่ จง
อย่าทิ้งการทำบุญ ทำทาน แม้พระอรหันต์จบกิจแล้ว แต่ชีวิต
ยังอยู่ท่านก็ไม่เว้น การทำบุญ ทำทาน เพราะมีผลเป็นจา
กานุสสติและ อุปमानุสสติ ด้วย ท่านทำเพื่อพระนิพพาน
จุดเดียวเพราะท่านไม่ประมาทในความคิด จงเอาอย่างท่าน

๙. หากศีลยังไม่มั่นคง สมาธิยังไม่ตั้งมั่น ปัญญายังจู้จู้
ห้ามคิดว่าไม่ติดในบุญ ในทาน ในความคิด เพราะจิตยังติด
บาปอกุศล จิตเป็นคน โง่อย่างแท้จริง พระอรหันต์ ท่านยัง
ไม่ทิ้งการทำบุญ ทำทาน เพราะท่านไม่ประมาทในกรรมทั้ง
มวล

๑๐. อยากฉลาดต้องมีคุณธรรมประจำจิต ยอมรับกฎ
ของไตรลักษณ์ ทำใจให้เป็นกลางให้ได้ และเป็นคนไม่
ประมาททบทวนพระธรรม คำสั่งสอนของพระพุทธองค์อยู่
เสมอ

สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ วัดสามพระยา
และ หลวงพ่อฤๅษี (พระราชพรหมยานมหาเถระ)